

Dansk udgave

Retsforskrifter

61. årgang

28. november 2018

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1805 af 14. november 2018 om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation** 1
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1806 af 14. november 2018 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav** 39
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1807 af 14. november 2018 om en ramme for fri udveksling af andre data end personoplysninger i Den Europæiske Union⁽¹⁾** 59

DIREKTIVER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold** 69

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2018/1805

af 14. november 2018

om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 1, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Unionen har sat sig det mål at bevare og udbygge et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (2) Det retlige samarbejde i straffesager i Unionen er baseret på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser, som normalt er blevet betegnet som hovedhjørnestenen i det retlige samarbejde i straffesager i Unionen siden Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999.
- (3) Indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold er blandt de mest effektive metoder til bekæmpelse af kriminalitet. Unionen lægger vægt på at sikre mere effektiv identifikation, konfiskation og genanvendelse af aktiver fra kriminelle aktiviteter i overensstemmelse med »Stockholmprogrammet — et åbent og sikkert Europa i borgernes tjeneste og til deres beskyttelse« ⁽²⁾.
- (4) Eftersom kriminalitet ofte har en tværnational karakter, er det vigtigt med effektivt grænseoverskridende samarbejde for at indefryse og konfiskere redskaber og udbytte fra strafbart forhold.
- (5) Unionens nuværende retlige ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation består af Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA ⁽³⁾ og 2006/783/RIA ⁽⁴⁾.
- (6) Kommissionens rapporter om gennemførelsen af rammeafgørelse 2003/577/RIA og 2006/783/RIA viser, at den nuværende ordning for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation ikke er fuldstændig effektiv. Disse rammeafgørelser er ikke blevet gennemført og anvendt ensartet i medlemsstaterne, hvilket har ført til utilstrækkelig gensidig anerkendelse og suboptimalt grænseoverskridende samarbejde.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.10.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.11.2018.

⁽²⁾ EUT C 115 af 4.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale (EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45).

⁽⁴⁾ Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA af 6. oktober 2006 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation (EUT L 328 af 24.11.2006, s. 59).

- (7) Unionens juridiske ramme for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation har ikke holdt trit med udviklingen i lovgivningen på EU-niveau og nationalt. Navnlig fastsætter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU ⁽¹⁾ minimumsregler om indefrysning og konfiskation af formuegoder. Disse minimumsregler vedrører konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold, herunder ved mistænkt eller tiltalt sygdom eller undvigelse, når der allerede er indledt straffesag vedrørende en strafbar handling, udvidet konfiskation og konfiskation hos tredjemand. Disse minimumsregler vedrører ligeledes indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation. De typer af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er omfattet af nævnte direktiv, bør ligeledes være omfattet af den retlige ramme for gensidig anerkendelse.
- (8) Ved vedtagelsen af direktiv 2014/42/EU anførte Europa-Parlamentet og Rådet i en erklæring, at et effektivt system for indefrysning og konfiskation i Unionen hænger uløseligt sammen med en velfungerende ordning for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation. I lyset af behovet for at indføre et dækkende system for indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Unionen opfordrede Europa-Parlamentet og Rådet Kommissionen til at fremsætte et forslag til retsakt om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation.
- (9) I sin meddelelse af 28. april 2015 med titlen »Den europæiske dagsorden om sikkerhed« fandt Kommissionen, at det retlige samarbejde i straffesager er afhængigt af effektive grænseoverskridende instrumenter, og at gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser er et centralt aspekt af sikkerhedsrammen. Kommissionen erindrede ligeledes om behovet for at forbedre den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation.
- (10) I sin meddelelse af 2. februar 2016 om en handlingsplan med henblik på at styrke bekæmpelsen af finansiering af terrorisme fremhævede Kommissionen behovet for at sikre, at kriminelle, der finansierer terrorisme, fratages deres aktiver. Kommissionen erklærede, at det for at afbryde organiseret kriminalitet, som finansierer terrorisme, er vigtigt at fratage disse kriminelle udbyttet fra strafbart forhold. For at opnå dette erklærede Kommissionen, at det er nødvendigt at sikre, at alle typer af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation håndhæves i videst mulige omfang i hele Unionen gennem anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse.
- (11) For at sikre en effektiv gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation bør reglerne for anerkendelse og fuldbyrdelse af disse afgørelser fastlægges i en retligt bindende og umiddelbart gældende EU-retsakt.
- (12) Det er vigtigt at fremme den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation ved at indføre regler, der forpligter en medlemsstat til uden yderligere formaliteter at anerkende de afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er truffet af en anden medlemsstat som led i retsforfølgning i straffesager, og at fuldbyrde disse afgørelser på sit område.
- (13) Denne forordning bør omfatte alle afgørelser om indefrysning og alle afgørelser om konfiskation, der træffes som led i retsforfølgning i straffesager. Uanset Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis er »retsforfølgning i straffesager« et selvstændigt begreb i EU-retten som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol. Begrebet dækker derfor alle typer af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation truffet efter en retssag vedrørende en strafbar handling, ikke kun afgørelser, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU. Det dækker også andre typer af afgørelser, der er truffet uden endelig domfældelse. Selv om sådanne afgørelser ikke måtte findes i en medlemsstats retssystem, bør den pågældende medlemsstat kunne anerkende og fuldbyrde en sådan afgørelse, der er truffet af en anden medlemsstat. Retsforfølgning i straffesager kan også omfatte strafferetlig efterforskning, der foretages af politiet og andre retshåndhævende myndigheder. Afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er truffet inden for rammerne af procedurer for civilretlige eller administrative anliggender, bør være udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (14) Denne forordning bør omfatte afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation vedrørende strafbare handlinger, der er omfattet af direktiv 2014/42/EU, såvel som afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation vedrørende andre strafbare handlinger. De strafbare handlinger omfattet af denne forordning bør derfor ikke være begrænset til særlig alvorlig kriminalitet, der har en grænseoverskridende dimension, eftersom artikel 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) ikke kræver en sådan begrænsning for foranstaltninger, hvorved der fastlægges regler og procedurer til sikring af gensidig anerkendelse af domme i straffesager.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 39).

- (15) Samarbejde mellem medlemsstaterne, der er baseret på princippet om gensidig anerkendelse og på umiddelbar fuldbyrdelse af retsafgørelser, forudsætter, at der er tillid til, at de afgørelser, der skal anerkendes og fuldbyrdes, altid vil blive truffet i overensstemmelse med principperne om legalitet, subsidiaritet og proportionalitet. Sådant samarbejde forudsætter også, at de rettigheder, som tilkommer de personer, der er berørt af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, bør sikres. Sådanne berørte personer, som kan være fysiske personer eller juridiske personer, bør omfatte den person, mod hvem en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation er truffet, eller den person, der ejer de formuegoder, der er omfattet af den pågældende afgørelse, samt eventuelle tredjeparter, hvis rettigheder i forhold til de pågældende formuegoder direkte berøres negativt af denne afgørelse, herunder tredjeparter i god tro. Hvorvidt sådanne tredjeparter direkte berøres negativt af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, bør afgøres i overensstemmelse med fuldbyrdesstatens ret.
- (16) Denne forordning indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og retsprincipper nedfældet i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).
- (17) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret») og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder («EMRK»). Dette omfatter princippet om, at enhver forskelsbehandling af enhver grund, herunder køn, race eller etnisk oprindelse, religion, seksuel orientering, nationalitet, sprog, politisk overbevisning eller handicap, skal være forbudt. Denne forordning bør anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (18) De processuelle rettigheder i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU ⁽¹⁾, 2012/13/EU ⁽²⁾, 2013/48/EU ⁽³⁾, (EU) 2016/343 ⁽⁴⁾, (EU) 2016/800 ⁽⁵⁾ og (EU) 2016/1919 ⁽⁶⁾ bør inden for disse direktivers anvendelsesområde finde anvendelse på straffesager, der er omfattet af denne forordning, for så vidt angår de medlemsstater, der er bundet af disse direktiver. Under alle omstændigheder bør de garantier, der gives i henhold til chartret, finde anvendelse på alle retssager, der er omfattet af denne forordning. Navnlig bør de grundlæggende retssikkerhedsgarantier i straffesager, der er fastsat i chartret, finde anvendelse på strafferetlige procedurer, som ikke er straffesager, men som er omfattet af denne forordning.
- (19) Selv om reglerne om fremsendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation bør sikre en effektiv inddrivelse af aktiver fra kriminelle aktiviteter, skal de grundlæggende rettigheder respekteres.
- (20) Når den kompetente myndighed i fuldbyrdesstaten foretager en vurdering af dobbelt strafbarhed, bør den efterprøve, om de faktiske forhold, der er lagt til grund for konstateringen af den strafbare handling som afspejlet i den indefrysnings- eller konfiskationsattest, som udstedelsesstatens kompetente myndighed har fremsendt, også som sådan ville være strafbare i fuldbyrdesstatens, hvis de forelå i den pågældende medlemsstat på det tidspunkt, hvor afgørelsen om anerkendelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation blev truffet.
- (21) Udstedelsesmyndigheden bør, når den træffer en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, sikre, at nødvendigheds- og proportionalitetsprincippet respekteres. I henhold til denne forordning bør en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation kun træffes og fremsendes til en fuldbyrdesmyndighed i en anden medlemsstat, hvis den kunne have været truffet og anvendt i en rent national sag. Udstedelsesmyndigheden bør være ansvarlig for at vurdere nødvendigheden og proportionaliteten i forbindelse med sådanne afgørelser i hver enkelt sag, da anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation ikke bør afslås af andre grunde end dem, der er fastsat i denne forordning.
- (22) I visse sager kan en afgørelse om indefrysning udstedes af en myndighed, der er udpeget af udstedelsesstaten, og som i straffesager er kompetent til at træffe afgørelse eller fuldbyrde en afgørelse om indefrysning i overensstemmelse med national ret, og som ikke er en dommer, domstol eller offentlig anklager. I sådanne tilfælde bør afgørelsen om indefrysning godkendes af en dommer, domstol eller offentlig anklager, før den fremsendes til fuldbyrdesmyndigheden.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/64/EU af 20. oktober 2010 om retten til tolke- og oversætterbistand i straffesager (EUT L 280 af 26.10.2010, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22. maj 2012 om ret til information under straffesager (EUT L 142 af 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22. oktober 2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordre og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT L 294 af 6.11.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT L 65 af 11.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/800 af 11. maj 2016 om retssikkerhedsgarantier for børn, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager (EUT L 132 af 21.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1919 af 26. oktober 2016 om retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager og til eftersøgte i sager angående europæiske arrestordre (EUT L 297 af 4.11.2016, s. 1).

- (23) Medlemsstaterne bør kunne afgive en erklæring, hvoraf det fremgår, at udstedelsesmyndigheden, når der fremsendes en indefrysningssattest eller en konfiskationsattest til dem med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, bør fremsende den originale afgørelse om indefrysning eller afgørelse om konfiskation eller en bekræftet genpart heraf sammen med indefrysningssattesten eller konfiskationsattesten. Medlemsstaterne bør underrette Kommissionen, hvis de afgiver en sådan erklæring eller trækker en sådan erklæring tilbage. Kommissionen bør stille sådanne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for Det Europæiske Retlige Netværk (EJN), der er oprettet ved Rådets afgørelse 2008/976/RIA ⁽¹⁾. EJN bør stille disse oplysninger til rådighed på det websted, der er omhandlet i nævnte afgørelse.
- (24) Udstedelsesmyndigheden bør fremsende en indefrysningssattest eller en konfiskationsattest sammen med afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, når det er relevant, enten direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden eller eventuelt til den centrale myndighed i fuldbyrdelsesstaten, alt efter hvad der er relevant, ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, og således at fuldbyrdelsesmyndigheden kan fastslå ægtheden af attesten eller afgørelsen, såsom pr. anbefalet brev eller sikret e-mail. Udstedelsesmyndigheden bør kunne gøre brug af alle relevante fremsendelseskanaler eller -midler, herunder EJN's sikre telekommunikationssystem, Eurojust eller andre kanaler, der anvendes af judicielle myndigheder.
- (25) Hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at antage, at den person, mod hvem en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation af et pengebeløb er truffet, ejer formuegoder eller har indkomst i en medlemsstat, bør den fremsende indefrysningssattesten eller konfiskationsattesten vedrørende afgørelsen til denne medlemsstat. Attesten kan på grundlag heraf f.eks. fremsendes til den medlemsstat, hvor den fysiske person, mod hvem afgørelsen er truffet, har bopæl, eller, såfremt personen ikke har nogen fast adresse, sædvanligvis opholder sig. Såfremt den trufne afgørelse vedrører en juridisk person, kan attesten fremsendes til den medlemsstat, hvor den juridiske person har hjemsted.
- (26) Med henblik på administrativ fremsendelse og modtagelse af attester vedrørende afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation bør medlemsstaterne kunne udpege en eller flere centrale myndigheder, hvis dette er nødvendigt på grund af deres interne retssystemers opbygning. Sådanne centrale myndigheder kan også yde administrativ støtte, spille en koordinerende rolle og bistå i indsamlingen af statistik og derved lette og fremme den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation.
- (27) Når en konfiskationsattest, der vedrører en afgørelse om konfiskation af et pengebeløb, fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat, bør udstedelsesstaten søge at undgå den situation, hvor der konfiskeres flere formuegoder end nødvendigt, og det samlede beløb fra fuldbyrdelsen af afgørelsen vil overstige det maksimale beløb angivet deri. Med henblik herpå bør udstedelsesmyndigheden i konfiskationsattesten blandt andet angive aktiverens værdi i hver fuldbyrdelsesstat, hvis denne er kendt, således at fuldbyrdelsesmyndighederne kan tage hensyn hertil, opretholde de nødvendige kontakter og den nødvendige dialog med fuldbyrdelsesmyndighederne om de formuegoder, der skal konfiskeres, og omgående underrette den eller de relevante fuldbyrdelsesmyndigheder, hvis den finder, at der er risiko for, at der kan ske konfiskation ud over det maksimale beløb. Hvor det er relevant, kan Eurojust inden for sit ansvarsområde varetage en koordinerende rolle for at undgå uforholdsmæssig konfiskation.
- (28) Medlemsstaterne bør tilskyndes til at afgive en erklæring, hvoraf det fremgår, at de som fuldbyrdelsesstater vil acceptere indefrysningssattester, konfiskationsattester eller begge på et eller flere af Unionens andre officielle sprog end deres eget/egne sprog.
- (29) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør anerkende afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation og træffe de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på deres fuldbyrdelse. Afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation bør træffes, og indefrysningen eller konfiskationen bør gennemføres, med samme hurtighed og prioritet som i tilsvarende nationale sager. Med henblik på at sikre en hurtig og effektiv afgørelse om anerkendelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation og en hurtig og effektiv fuldbyrdelse deraf bør der fastsættes tidsfrister, som bør beregnes i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 ⁽²⁾. Med hensyn til afgørelser om indefrysning bør fuldbyrdelsesmyndigheden begynde at træffe de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde sådanne afgørelser, senest 48 timer efter at der er truffet afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen.
- (30) Ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning bør udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden tage behørigt hensyn til efterforskningens fortrolighed. Fuldblyrdelsesmyndigheden bør navnlig garantere fortroligheden af oplysningerne og indholdet i afgørelsen om indefrysning. Dette berører ikke forpligtelsen til at underrette berørte personer om fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning i overensstemmelse med denne forordning.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2008/976/RIA af 16. december 2008 om Det Europæiske Retlige Netværk (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 130).

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1).

- (31) Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation bør ikke afslås af andre grunde end dem, der er fastsat i denne forordning. Denne forordning bør tillade fuldbyrdelsesmyndigheder ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelser om konfiskation på grundlag af ne bis in idem-princippet, på grundlag af en berørt parts rettigheder eller på grundlag af retten til at være til stede under retssagen.
- (32) Denne forordning bør tillade fuldbyrdelsesmyndigheder ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelser om konfiskation, hvor den person, mod hvem afgørelsen om konfiskation blev truffet, ikke gav personligt møde ved den retssag, der førte til afgørelsen om konfiskation i forbindelse med en endelig domfældelse. Dette bør kun være en grund til ikke at anerkende eller fuldbyrde, hvor retssager fører til afgørelser om konfiskation i forbindelse med endelig domfældelse, og ikke hvor retssager fører til ikkedomsbaserede afgørelser om konfiskation. For at en sådan grund kan være til rådighed, bør der imidlertid afholdes ét eller flere retsmøder. Grunden bør ikke kunne være til rådighed, hvis de relevante nationale procesregler ikke foreskriver et retsmøde. Sådanne nationale procesregler bør være i overensstemmelse med chartret og med EMRK, navnlig med hensyn til retten til en retfærdig rettergang. Dette er f.eks. tilfældet, hvis retssagen føres efter en forenklet procedure, der helt eller delvist følger en skriftlig procedure eller en procedure uden afholdelse af retsmøder.
- (33) Det bør være muligt under særlige omstændigheder ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, hvor en sådan anerkendelse eller fuldbyrdelse vil forhindre fuldbyrdelsesstaten i at anvende sine forfatningsmæssige bestemmelser vedrørende pressefrihed eller ytringsfrihed i andre medier.
- (34) Oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Unionen er baseret på gensidig tillid og en formodning om andre medlemsstaters overholdelse af EU-retten, navnlig de grundlæggende rettigheder. I ekstraordinære situationer, hvor der er vægtige grunde til på grundlag af specifikt og objektivt bevismateriale at antage, at fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation under sagens særlige omstændigheder vil medføre en åbenbar tilsidesættelse af en relevant grundlæggende rettighed som fastsat i chartret, bør fuldbyrdelsesmyndigheden imidlertid have mulighed for at beslutte ikke at anerkende og fuldbyrde den pågældende afgørelse. De grundlæggende rettigheder, der bør være relevante i denne henseende, er navnlig adgangen til effektive retsmidler, retten til en retfærdig rettergang og retten til et forsvar. Ejendomsretten bør i princippet ikke være relevant, fordi indefrysning og konfiskation af aktiver i sagens natur indebærer et indgreb i en persons ejendomsret, og fordi de nødvendige garantier i denne forbindelse allerede er sikret i EU-retten, herunder i denne forordning.
- (35) Inden fuldbyrdelsesmyndigheden beslutter ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation på grundlag af en af grundene til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse, bør den høre udstedelsesmyndigheden for at indhente eventuelle nødvendige yderligere oplysninger.
- (36) Når udstedelsesmyndigheden behandler en anmodning fra fuldbyrdelsesmyndigheden om at begrænse det tidsrum, i hvilket formuegoderne bør indefrys, bør den tage alle sagens omstændigheder i betragtning, navnlig hvorvidt en fortsættelse af indefrysningen kan forvolde uberettiget skade i fuldbyrdelsesstaten. Fuldbyrdelsesmyndigheden opfordres til at høre udstedelsesmyndigheden om dette spørgsmål, inden den indgiver en formel anmodning.
- (37) Udstedelsesmyndigheden bør underrette fuldbyrdelsesmyndigheden, når en myndighed i udstedelsesstaten modtager et pengebeløb, som er betalt vedrørende afgørelsen om konfiskation, idet det underforstås, at fuldbyrdelsesstaten kun bør underrettes, hvis det betalte beløb vedrørende afgørelsen indvirker på det udestående beløb, der skal konfiskeres i henhold til afgørelsen.
- (38) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør have mulighed for at udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, navnlig når fuldbyrdelsen kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning. Så snart grundene til udsættelse ikke længere er tilstede, bør fuldbyrdelsesmyndigheden træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen.
- (39) Efter fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning og efter afgørelsen om at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation bør fuldbyrdelsesmyndigheden så vidt muligt underrette de berørte personer, som den kender til, om denne fuldbyrdelse eller afgørelse. Med henblik herpå bør fuldbyrdelsesmyndigheden gøre sig enhver rimelig anstrengelse for at fastslå identiteten på de berørte personer, undersøge, hvordan de kan kontaktes, og underrette dem om fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller om afgørelsen om at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om konfiskation. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan i forbindelse opfyldelsen af denne forpligtelse

anmode udstedelsesmyndigheden om bistand, f.eks. hvis de berørte personer synes at opholde sig i udstedelsesstaten. Fuldbyrdelesmyndighedens forpligtelse i henhold til denne forordning til at give oplysninger til de berørte personer berører ikke eventuelle forpligtelser, som påhviler udstedelsesmyndigheden, til at give oplysninger til personer i henhold til udstedelsesstatens ret, f.eks. om, at der er truffet en afgørelse om indefrysning, eller om eksisterende retsmidler i henhold til udstedelsesstatens ret.

- (40) Udstedelsesmyndigheden bør straks underrettes, hvis det ikke er muligt at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation. Sådant umulighed kan skyldes, at formuegoderne allerede er konfiskeret, er forsvundet, er blevet destrueret eller ikke forefindes på den placering, som udstedelsesmyndigheden har anført, eller at placeringen af formuegoderne ikke er tilstrækkelig præcist angivet på trods af høringer mellem fuldbyrdelesmyndigheden og udstedelsesmyndigheden. Under sådanne omstændigheder bør fuldbyrdelesmyndigheden ikke længere være forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen. Hvis fuldbyrdelesmyndigheden senere får oplysninger, der gør det muligt for den at lokalisere formuegoderne, bør den imidlertid kunne fuldbyrde afgørelsen, uden at der skal fremsendes en ny indefrysningssattest i overensstemmelse med denne forordning.
- (41) Hvis fuldbyrdelesstatens ret gør det juridisk umuligt at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, bør fuldbyrdelesmyndigheden kontakte udstedelsesmyndigheden for at drøfte situationen og finde en løsning. En sådan løsning kunne være, at udstedelsesmyndigheden trækker den pågældende afgørelse tilbage.
- (42) Så snart fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation er afsluttet, bør fuldbyrdelesmyndigheden underrette udstedelsesmyndigheden om resultaterne af fuldbyrdelsen. Når det er praktisk muligt, bør fuldbyrdelesmyndigheden på dette tidspunkt også meddele udstedelsesmyndigheden de formuegoder eller det pengebeløb, der er blevet konfiskeret, og andre oplysninger, den finder relevante.
- (43) Fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation bør være underlagt fuldbyrdelesstatens ret, og kun denne stats myndigheder bør have kompetence vedrørende fuldbyrdelesprocedurerne. Hvor det er relevant, bør udstedelses- og fuldbyrdelesmyndigheden kunne opfordre Eurojust eller EJN til inden for deres ansvarsområde at yde bistand vedrørende spørgsmål forbundet med fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation.
- (44) Den korrekte anvendelse af denne forordning forudsætter, at der opretholdes tætte forbindelser mellem de involverede kompetente nationale myndigheder, navnlig i tilfælde af samtidig fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation i mere end én medlemsstat. De kompetente nationale myndigheder bør derfor høre hinanden, hver gang det er nødvendigt, direkte eller, hvor det er relevant, via Eurojust eller EJN.
- (45) Ofres ret til godtgørelse og tilbagelevering bør ikke berøres negativt i grænseoverskridende sager. Reglerne for disponering over indefrosne eller konfiskerede formuegoder bør prioritere godtgørelse og tilbagelevering af formuegoder til ofre. Begrebet »offer« skal fortolkes i overensstemmelse med udstedelsesstatens ret, som også bør kunne fastsætte, at en juridisk person kan være et offer med henblik på denne forordning. Denne forordning bør ikke berøre reglerne om godtgørelse og tilbagelevering af formuegoder til ofre i nationale retssager.
- (46) Hvor fuldbyrdelesmyndigheden modtager oplysninger om en afgørelse truffet af udstedelsesmyndigheden eller af en anden kompetent myndighed i udstedelsesstaten om tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret, bør fuldbyrdelesmyndigheden træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at disse formuegoder hurtigst muligt indefrys og tilbageleveres til ofret. Fuldbyrdelesmyndigheden bør kunne overføre formuegoderne til udstedelsesstaten, således at denne vil være i stand til at tilbagelevere formuegoderne til ofret, eller direkte til ofret med forbehold af udstedelsesstatens samtykke. Forpligtelsen til at tilbagelevere indefrosne formuegoder til ofret bør være underlagt følgende betingelser: ofrets ejerskab over formuegoderne bør ikke kunne anfægtes, dvs. at det er anerkendt, at ofret er den retmæssige ejer af formuegoderne, og at der ikke er nogen seriøse krav, der sår tvivl herom; formuegoderne bør ikke være påkrævede som bevismateriale i forbindelse med retsforfølgning i straffesager i fuldbyrdelesstaten; og de berørte personers rettigheder, navnlig rettigheder tilhørende tredjeparter i god tro, bør ikke berøres negativt. Fuldbyrdelesmyndigheden bør kun tilbagelevere indefrosne formuegoder til ofret, hvor disse betingelser er opfyldt. Hvor fuldbyrdelesmyndigheden finder, at de pågældende betingelser ikke er opfyldt, bør den høre udstedelsesmyndigheden for eksempelvis at anmode om yderligere oplysninger eller at drøfte situationen med henblik på at finde en løsning. Hvis der ikke kan findes en løsning, bør fuldbyrdelesmyndigheden kunne beslutte ikke at tilbagelevere de indefrosne formuegoder til ofret.
- (47) Hver medlemsstat bør overveje at oprette et nationalt centralt kontor for forvaltning af indefrosne formuegoder med henblik på eventuel senere konfiskation og for forvaltning af konfiskerede formuegoder. Det kan prioriteres at øremærke indefrosne formuegoder og konfiskerede formuegoder til projekter inden for retshåndhævelse og forebyggelse af organiseret kriminalitet samt andre projekter i offentlighedens interesse og med social nytteværdi.

- (48) Hver medlemsstat bør overveje at etablere en national fond for at sikre passende godtgørelse til ofre for kriminalitet, såsom familier til politibetjente og offentligt ansatte, der er blevet dræbt eller har pådraget sig varig invaliditet under udøvelsen af deres hverv. Medlemsstaterne kan øremærke en del af de konfiskerede aktiver til dette formål.
- (49) Medlemsstaterne bør ikke kunne afkræve hinanden godtgørelse af udgifter, der stammer fra anvendelsen af denne forordning. Hvor fuldbyrdsstaten har haft store eller ekstraordinære udgifter, f.eks. fordi formuegoderne har været indefrosset i en længere periode, bør udstedelsesmyndigheden dog overveje ethvert forslag fra fuldbyrdsmyndigheden om at dele udgifterne.
- (50) For at kunne imødegå konstaterede problemer i fremtiden vedrørende indholdet af attesterne i bilagene til denne forordning så hurtigt som muligt bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår ændringer af disse attester. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen foretager passende høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁽¹⁾. For at sikre lige deltagelse i udformningen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i de ekspertgrupper i Kommissionen, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (51) Målene for denne forordning, nemlig den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (52) Bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA er allerede erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU⁽²⁾ med hensyn til indefrysning af bevismateriale for de medlemsstater, der er bundet af nævnte direktiv. Bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA om indefrysning af formuegoder bør erstattes af denne forordning mellem de medlemsstater, som er bundet af den. Rammeafgørelse 2006/783/RIA bør ligeledes erstattes af denne forordning mellem de medlemsstater, der er bundet af den. Bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA om indefrysning af formuegoder såvel som bestemmelserne i rammeafgørelse 2006/783/RIA bør derfor fortsat finde anvendelse, ikke kun mellem de medlemsstater, som ikke er bundet af denne forordning, men også mellem enhver medlemsstat, som ikke er bundet af denne forordning, og enhver medlemsstat, som er bundet af denne forordning.
- (53) Denne retsakts retlige form bør ikke danne præcedens for fremtidige EU-retsakter på området gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser i straffesager. Valget af retlig form for fremtidige EU-retsakter bør nøje vurderes fra sag til sag under hensyntagen til bl.a. retsaktens effektivitet og proportionalitetsprincippet og nærhedsprincippet.
- (54) Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2007/845/RIA⁽³⁾ sikre, at deres kontorer for inddrivelse af aktiver samarbejder indbyrdes for at lette opsporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold og andre formuegoder forbundet med kriminalitet, som kan gøres til genstand for en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation.
- (55) I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Det Forenede Kongerige meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (56) I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21, og uden at dette berører nævnte protokols artikel 4, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (57) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

(1) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

(2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

(3) Rådets afgørelse 2007/845/RIA af 6. december 2007 om samarbejde mellem medlemsstaternes kontorer for inddrivelse af aktiver om opsporing og identificering af udbyttet fra strafbart forhold eller andre formuegoder forbundet med kriminalitet (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 103).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand

1. I denne forordning fastsættes de regler, i henhold til hvilke en medlemsstat anerkender og på sit område fuldbyrder en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation truffet af en anden medlemsstat i forbindelse med retsforfølgning i straffesager.
2. Denne forordning indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper nedfældet i artikel 6 i TEU.
3. Når udstedelsesmyndigheden træffer en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation, sikrer den, at nødvendigheds- og proportionalitetsprincippet respekteres.
4. Denne forordning finder ikke anvendelse på afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation, der er truffet inden for rammerne af procedurer for civilretlige eller administrative anliggender.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved

- 1) »afgørelse om indefrysning«: en afgørelse, som med henblik på efterfølgende konfiskation er truffet eller godkendt af en udstedelsesmyndighed for at forhindre, at formuegoder destrueres, ændres, flyttes, overføres eller disponeres over
- 2) »afgørelse om konfiskation«: en endelig sanktion eller foranstaltning, som er pålagt af en domstol efter en retssag vedrørende en strafbar handling, og som medfører endelig berøvelse af en fysisk eller juridisk persons formuegoder
- 3) »formuegoder«: alle formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter eller papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder, som udstedelsesmyndigheden anser for at:
 - a) være udbyttet af en strafbar handling eller helt eller delvist svare til værdien af et sådant udbytte
 - b) være redskaber anvendt i forbindelse med en strafbar handling eller værdien af sådanne redskaber
 - c) kunne konfiskeres ved udstedelsesstatens anvendelse af en af de beføjelser til konfiskation, som er omfattet af direktiv 2014/42/EU, eller
 - d) kunne konfiskeres i medfør af eventuelle andre bestemmelser om beføjelser til konfiskation, herunder konfiskation uden endelig domfældelse, i henhold til udstedelsesstatens ret efter en retssag vedrørende en strafbar handling
- 4) »udbytte«: enhver økonomisk fordel, der direkte eller indirekte stammer fra en strafbar handling, som består af alle former for formuegoder, og som omfatter efterfølgende geninvestering eller omdannelse af direkte udbytte og eventuelle fordele af økonomisk værdi
- 5) »redskaber«: enhver form for formuegoder, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvist, til at begå en strafbar handling
- 6) »udstedelsesstat«: den medlemsstat, hvor en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation træffes
- 7) »fuldbyrdesstat«: den medlemsstat, hvortil en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation fremsendes med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse
- 8) »udstedelsesmyndighed«:
 - a) i forbindelse med en afgørelse om indefrysning:
 - i) en dommer, domstol eller offentlig anklager, der er kompetent i den pågældende sag, eller

- ii) en anden kompetent myndighed, der er udpeget som sådan af udstedelsesstaten, og som i forbindelse med straffesager er kompetent til at træffe afgørelse om indefrysning af formuegoder eller til at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning i overensstemmelse med national ret. Desuden skal afgørelsen om indefrysning, før den fremsendes til fuldbyrdelsesmyndigheden og efter en undersøgelse af dens overensstemmelse med betingelserne for at træffe en sådan afgørelse i henhold til denne forordning, godkendes af en dommer, domstol eller offentlig anklager i udstedelsesstaten. Når afgørelsen er blevet godkendt af en dommer, domstol eller offentlig anklager, kan denne anden kompetente myndighed også betragtes som en udstedelsesmyndighed med hensyn til fremsendelse af afgørelsen
- b) i forbindelse med en afgørelse om konfiskation en myndighed, der er udpeget som sådan af udstedelsesstaten, og som er kompetent til i straffesager at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation truffet af en domstol i overensstemmelse med national ret
- 9) »fuldbyrdelsesmyndighed«: en myndighed, der er kompetent til at anerkende en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation og sikre fuldbyrdelsen heraf i overensstemmelse med denne forordning og de procedurer, der finder anvendelse i national ret for indefrysning og konfiskation af formuegoder; hvis sådanne procedurer kræver, at en domstol registrerer afgørelsen og godkender dens fuldbyrdelse, omfatter fuldbyrdelsesmyndigheden den myndighed, der er kompetent til at anmode om en sådan registrering og godkendelse
- 10) »berørt person«: den fysiske eller juridiske person, imod hvem afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation er truffet, eller den fysiske eller juridiske person, der ejer de formuegoder, der er omfattet af den pågældende afgørelse, samt tredjeparter, hvis rettigheder i forhold de pågældende formuegoder direkte berøres negativt af denne afgørelse i henhold til fuldbyrdelsesstatens ret.

Artikel 3

Strafbare handlinger

1. Afgørelser om indefrysning eller afgørelser om konfiskation fuldbyrdes uden kontrol af dobbelt strafbarhed for de handlinger, der giver anledning til sådanne afgørelse, hvor handlingerne er strafbare i udstedelsesstaten med en maksimal frihedsstraf på mindst tre år og udgør en eller flere af følgende strafbare handlinger i henhold til udstedelsesstatens ret:

- 1) deltagelse i en kriminel organisation
- 2) terrorisme
- 3) menneskehandel
- 4) seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- 5) ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- 6) ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer
- 7) korrupsion
- 8) svig, herunder svig og andre strafbare handlinger til skade for Unionens finansielle interesser som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 ⁽¹⁾
- 9) hvidvask af udbyttet fra strafbart forhold
- 10) falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- 11) IT-kriminalitet
- 12) miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og truede plantearter og -sorter
- 13) medvirken til ulovlig indrejse og ulovligt ophold
- 14) manddrab eller grov legemsbeskadigelse
- 15) ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- 16) bortførelse, ulovlig frihedsberøvelse eller gidseltagning
- 17) racisme og fremmedhad
- 18) organiseret eller væbnet røveri
- 19) ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5. juli 2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser (EUT L 198 af 28.7.2017, s. 29).

- 20) bedrageri
- 21) afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- 22) efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- 23) forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- 24) forfalskning af betalingsmidler
- 25) ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- 26) ulovlig handel med nukleare eller radioaktive materialer
- 27) handel med stjalne motorkøretøjer
- 28) voldtægt
- 29) brandstiftelse
- 30) strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- 31) skibs- eller flykapring
- 32) sabotage.

2. For så vidt angår andre strafbare handlinger end dem, der er omhandlet i stk. 1, kan fuldbyrdesstaten gøre anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation betinget af, at de handlinger, der ligger til grund for afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, udgør en strafbar handling efter fuldbyrdesstatens ret, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse heraf efter udstedelsesstatens ret.

KAPITEL II

FREMSENDELSE, ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF AFGØRELSER OM INDEFRYSNING

Artikel 4

Fremsendelse af afgørelser om indefrysning

1. En afgørelse om indefrysning fremsendes ved hjælp af en indefrysningsattest. Udstedelsesmyndigheden fremsender indefrysningsattesten som omhandlet i artikel 6 direkte til fuldbyrdesmyndigheden eller i givet fald til den i artikel 24, stk. 2, omhandlede centrale myndighed ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, og under sådanne forhold at fuldbyrdesmyndigheden kan fastslå ægtheden af indefrysningsattesten.
2. Medlemsstaterne kan afgive en erklæring, hvoraf det fremgår, at udstedelsesmyndigheden, når der fremsendes en indefrysningsattest til dem med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning, skal fremsende den originale afgørelse om indefrysning eller en bekræftet genpart heraf sammen med indefrysningsattesten. Det er imidlertid kun indefrysningsattesten, der skal oversættes, jf. artikel 6, stk. 2.
3. Medlemsstaterne kan afgive den i stk. 2 omhandlede erklæring forud for datoen for denne forordnings anvendelse eller på et senere tidspunkt. Medlemsstaterne kan til enhver tid trække en sådan erklæring tilbage. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, når de afgiver en sådan erklæring eller trækker en sådan erklæring tilbage. Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for EJN.
4. Vedrører afgørelsen om indefrysning et pengebeløb, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at antage, at den person, imod hvem afgørelsen blev truffet, ejer formuegoder eller har indkomst i en medlemsstat, fremsender udstedelsesmyndigheden indefrysningsattesten til den medlemsstat.
5. Vedrører afgørelsen om indefrysning specifikke formuegoder, hvor udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at antage, at disse formuegoder befinder sig i en medlemsstat, fremsender udstedelsesmyndigheden indefrysningsattesten til den medlemsstat.
6. Indefrysningsattesten skal
 - a) ledsages af en konfiskationsattest fremsendt i overensstemmelse med artikel 14 eller
 - b) indeholde en instruks om, at formuegoderne skal forblive indefrosset i fuldbyrdesstaten indtil fremsendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation i overensstemmelse med artikel 14, i hvilket tilfælde udstedelsesmyndigheden angiver den skønnede dato for fremsendelsen i indefrysningsattesten.

7. Udstedelsesmyndigheden underretter fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis den har kendskab til eventuelle berørte personer. Udstedelsesmyndigheden giver efter anmodning også fuldbyrdelsesmyndigheden alle oplysninger, der er relevante for ethvert krav, som sådanne berørte personer kan have i forhold til formuegoderne, herunder oplysninger der identificerer disse personer.

8. Hvis den kompetente fuldbyrdelsesmyndigheds identitet er ukendt for udstedelsesmyndigheden, trods de oplysninger, der er gjort tilgængelige i overensstemmelse med artikel 24, stk. 3, foretager udstedelsesmyndigheden alle nødvendige forespørgsler, herunder gennem kontaktpunkterne i EJN, med henblik på at fastslå, hvilken myndighed der er kompetent til at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om indefrysning.

9. Når den myndighed i fuldbyrdelsesstaten, som modtager en indefrysningssattest, ikke har kompetence til at anerkende afgørelsen om indefrysning eller træffe de fornødne foranstaltninger til at fuldbyrde den, fremsender denne myndighed omgående indefrysningssattesten til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed i sin medlemsstat og underretter udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 5

Fremsendelse af en afgørelse om indefrysning til én eller flere fuldbyrdelsesstater

1. En indefrysningssattest fremsendes i medfør af artikel 4 kun til én fuldbyrdelsesstat ad gangen, medmindre denne artikels stk. 2 eller 3 finder anvendelse.

2. Hvor en afgørelse om indefrysning vedrører specifikke formuegoder, kan indefrysningssattesten fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat på samme tid, hvis:

- a) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at antage, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, befinder sig i forskellige fuldbyrdelsesstater, eller
- b) indefrysningen af et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, kræver tiltag i mere end én fuldbyrdelsesstat.

3. Hvor en afgørelse om indefrysning vedrører et pengebeløb, kan indefrysningssattesten fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat på samme tid, hvis udstedelsesmyndigheden vurderer, at der er et specifikt behov herfor, navnlig når den skønnede værdi af de formuegoder, der kan indefrysnes i udstedelsesstaten og i en hvilken som helst enkelt fuldbyrdelsesstat, sandsynligvis ikke er tilstrækkelige til indefrysning af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning.

Artikel 6

Standardindefrysningssattest

1. For at fremsende en afgørelse om indefrysning udfylder udstedelsesmyndigheden indefrysningssattesten i bilag I, underskriver den og attesterer dens indhold som værende nøjagtigt og korrekt.

2. Udstedelsesmyndigheden giver fuldbyrdelsesmyndigheden en oversættelse af indefrysningssattesten på et af fuldbyrdelsesstatens officielle sprog eller på et andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten accepterer i overensstemmelse med stk. 3.

3. Enhver medlemsstat kan til enhver tid afgive en erklæring til Kommissionen om, at den vil acceptere oversættelser af indefrysningssattester på et eller flere af Unionens andre officielle sprog end den pågældende medlemsstats officielle sprog. Kommissionen gør erklæringerne tilgængelige for alle medlemsstater og for EJN.

Artikel 7

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden anerkender en afgørelse om indefrysning fremsendt i henhold til artikel 4 og træffer de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på dens fuldbyrdelse, på samme måde som for en national afgørelse om indefrysning truffet af en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, medmindre fuldbyrdelsesmyndigheden påberåber sig en af de i artikel 8 nævnte grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse eller en af de i artikel 10 nævnte udsættelsesgrunde.

2. Fuldbyrdelsesmyndigheden aflægger rapport til udstedelsesmyndigheden om fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning, herunder en beskrivelse af de indefrosne formuegoder og, hvis det er til rådighed, et overslag over deres værdi. En sådan rapportering foretages ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor og uden unødigt forsinkelse, så snart fuldbyrdelsesmyndigheden er blevet underrettet om, at afgørelsen om indefrysning er blevet fuldbyrdet.

Artikel 8

Grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrdsmyndigheden kan kun beslutte ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om indefrysning, hvor
 - a) fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning vil være i modstrid med *ne bis in idem*-princippet
 - b) der ifølge fuldbyrdsstatens ret foreligger privilegier eller immuniteter, der ville forhindre indefrysning af de pågældende formuegoder, eller der er regler om fastlæggelse eller begrænsning af strafferetligt ansvar, der vedrører pressefrihed eller ytringsfrihed i andre medier, som forhindrer fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning
 - c) indefrysningssattesten er ufuldstændig eller åbenbart ukorrekt og ikke er udfyldt efter den i stk. 2 omhandlede høring
 - d) afgørelsen om indefrysning vedrører en strafbar handling, der helt eller delvist er begået uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvist på fuldbyrdsstatens område, og den adfærd, for hvilken afgørelsen om indefrysning er truffet, ikke udgør en strafbar handling i henhold til fuldbyrdsstatens ret
 - e) i de tilfælde, der henhører under artikel 3, stk. 2, den adfærd, i relation til hvilken afgørelsen om indefrysning blev truffet, ikke udgør en strafbar handling i henhold til fuldbyrdsstatens ret; i sager, der omhandler skatter eller afgifter eller regler for told eller valutahandel kan anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdsstatens ret ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type bestemmelser om skatter og afgifter eller samme type regler for told og valutahandel som udstedelsesstatens ret
 - f) der i ekstraordinære situationer på grundlag af specifikt og objektivt bevismateriale er vægtige grunde til at antage, at fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning under sagens særlige omstændigheder vil medføre en åbenbar tilsidesættelse af en relevant grundlæggende rettighed som fastsat i chartret, navnlig retten til effektive retsmidler, retten til en retfærdig rettergang og retten til et forsvar.
2. I alle de i stk. 1 omhandlede tilfælde skal fuldbyrdsmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelsen om indefrysning, hvad enten dette er helt eller delvist, ved hjælp af ethvert passende middel høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om straks at forelægge eventuelle nødvendige oplysninger.
3. Enhver afgørelse om ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelsen om indefrysning træffes straks og meddeles omgående udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor.
4. Hvor fuldbyrdsmyndigheden har anerkendt en afgørelse om indefrysning, men under fuldbyrdelsen heraf bliver bekendt med, at en af grundene til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse finder anvendelse, kontakter den omgående udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert passende middel for at drøfte, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes. Udstedelsesmyndigheden kan på grundlag heraf beslutte at tilbagekalde afgørelsen om indefrysning. Hvis der efter sådanne drøftelser ikke er fundet nogen løsning, kan fuldbyrdsmyndigheden beslutte at stoppe fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning.

Artikel 9

Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrdsmyndigheden træffer afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning og fuldbyrder denne afgørelse straks og med samme hurtighed og prioritet som i en tilsvarende national sag, efter at fuldbyrdsmyndigheden har modtaget indefrysningssattesten.
2. Hvis udstedelsesmyndigheden i indefrysningssattesten har angivet, at fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning skal udføres på en særlig dato, tager fuldbyrdsmyndigheden i videst muligt omfang hensyn hertil. Hvor udstedelsesmyndigheden har angivet, at der er behov for koordinering mellem de involverede medlemsstater, koordinerer fuldbyrdsmyndigheden og udstedelsesmyndigheden indbyrdes for at nå til enighed om datoen for fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning. Hvor der ikke kan opnås enighed, træffer fuldbyrdsmyndigheden afgørelse om datoen for fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning, idet den i videst muligt omfang tager hensyn til udstedelsesmyndighedens interesser.
3. Uden at dette berører stk. 5, og når udstedelsesmyndigheden på indefrysningssattesten har angivet, at der er behov for øjeblikkelig indefrysning, da der er legitime grunde til at antage, at de pågældende formuegoder snarest vil blive flyttet eller destrueret, eller med henblik på eventuelle efterforsknings- eller proceduremæssige behov i udstedelsesstaten, træffer fuldbyrdsmyndigheden afgørelse om anerkendelse af afgørelsen om indefrysning senest 48 timer efter at have modtaget den. Senest 48 timer efter at en sådan afgørelse er truffet, træffer fuldbyrdsmyndigheden de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen.

4. Fuldbyrdeelsesmyndigheden meddeler straks og ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, udstedelsesmyndigheden afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning.
5. Hvis det i et specifikt tilfælde ikke er muligt at overholde tidsfristerne i stk. 3, underretter fuldbyrdeelsesmyndigheden omgående ved hjælp af et hvilket som helst middel udstedelsesmyndigheden herom med angivelse af grundene til, hvorfor det ikke var muligt at overholde disse tidsfrister, og hører udstedelsesmyndigheden om en hensigtsmæssig plan for anerkendelse eller fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning.
6. Udløbet af tidsfristerne i stk. 3 fritager ikke fuldbyrdeelsesmyndigheden for pligten til straks at træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning og fuldbyrde denne afgørelse.

Artikel 10

Udsættelse af fuldbyrde af afgørelser om indefrysning

1. Fuldbyrdeelsesmyndigheden kan udsætte fuldbyrde af en afgørelse om indefrysning, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4, hvor:
 - a) dens fuldbyrde kunne skade en igangværende strafferetlig efterforskning, i hvilket tilfælde fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning kan udsættes til et tidspunkt, som fuldbyrdeelsesmyndigheden anser for rimeligt
 - b) formuegoderne allerede er genstand for en eksisterende afgørelse om indefrysning, i hvilket tilfælde fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning kan udsættes, indtil den eksisterende afgørelse er trukket tilbage, eller
 - c) formuegoderne allerede er genstand for en eksisterende afgørelse, der er truffet i forbindelse med andre retssager i fuldbyrdelesstaten, i hvilket tilfælde fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning kan udsættes, indtil den eksisterende afgørelse er trukket tilbage; dette litra finder dog kun anvendelse, når den eksisterende afgørelse ville have prioritet i henhold til national ret frem for efterfølgende nationale afgørelser om indefrysning i straffesager.
2. Fuldbyrdeelsesmyndigheden aflægger omgående og ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, rapport til udstedelsesmyndigheden om udsættelsen af fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning med nærmere angivelse af grundene til udsættelsen og om muligt udsættelsens forventede varighed.
3. Så snart grundene til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrdeelsesmyndigheden omgående de nødvendige foranstaltninger for at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning og underretter udstedelsesmyndigheden herom ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor.

Artikel 11

Fortrolighed

1. Under fuldbyrde af en afgørelse om indefrysning tager udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelesmyndigheden behørigt hensyn til fortroligheden af den efterforskning, i forbindelse med hvilken afgørelsen om indefrysning blev truffet.
2. Fuldbyrdelesmyndigheden sikrer i overensstemmelse med sin nationale ret fortroligheden af de faktiske omstændigheder i og indholdet af afgørelsen om indefrysning, undtagen i det omfang det er nødvendigt for at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning. Uden at det berører denne artikels stk. 3, underretter fuldbyrdelesmyndigheden, så snart afgørelsen om indefrysning er blevet fuldbyrdet, de berørte personer herom i overensstemmelse med artikel 32.
3. Udstedelsesmyndigheden kan for at beskytte igangværende efterforskning anmode fuldbyrdelesmyndigheden om at udsætte underretningen af de berørte personer om fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning i henhold til artikel 32. Så snart det ikke længere er nødvendigt at udsætte underretningen af de berørte personer for at beskytte igangværende efterforskning, underretter udstedelsesmyndigheden fuldbyrdelesmyndigheden herom, således at fuldbyrdelesmyndigheden kan underrette de berørte personer om fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning i overensstemmelse med artikel 32.
4. Hvis fuldbyrdelesmyndigheden ikke kan opfylde kravene om fortrolighed i henhold til nærværende artikel, underretter den omgående udstedelsesmyndigheden og, hvor det er muligt, inden fuldbyrde af afgørelsen om indefrysning.

Artikel 12

Varigheden af afgørelser om indefrysning

1. De formuegoder, der er omfattet af en afgørelse om indefrysning, forbliver indefrosset i fuldbyrdelesstaten, indtil den kompetente myndighed i den pågældende stat har svaret endeligt på en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 14, eller indtil udstedelsesmyndigheden har underrettet fuldbyrdelesmyndigheden om en afgørelse eller foranstaltning, der indebærer, at afgørelsen ikke kan fuldbyrdes eller skal trækkes tilbage i overensstemmelse med artikel 27, stk. 1.

2. Fuldbyrelsesmyndigheden kan under hensyntagen til sagens omstændigheder rette en begrundet anmodning til udstedelsesmyndigheden om at begrænse det tidsrum, i hvilket formuegoderne skal være indefrosset. En sådan anmodning fremsendes sammen med eventuelle supplerende relevante oplysninger ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, og under vilkår, der tillader udstedelsesmyndigheden at fastslå ægtheden af anmodningen. Ved behandlingen af en sådan anmodning tager udstedelsesmyndigheden alle interesser i betragtning, herunder fuldbyrelsesmyndighedens. Udstedelsesmyndigheden svarer på anmodningen snarest muligt. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke er indforstået med begrænsningen, underretter den fuldbyrelsesmyndigheden om begrundelsen herfor. I sådanne tilfælde forbliver formuegoderne indefrosset i overensstemmelse med stk. 1. Hvis udstedelsesmyndigheden ikke svarer senest seks uger fra modtagelsen af anmodningen, er fuldbyrelsesmyndigheden ikke længere forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning.

Artikel 13

Umuligt at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning

1. Hvis fuldbyrelsesmyndigheden vurderer, at det er umuligt at fuldbyrde en afgørelse om indefrysning, underretter den straks udstedelsesmyndigheden herom.
2. Inden fuldbyrelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med stk. 1, hører den udstedelsesmyndigheden, hvis det er relevant.
3. Et afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse om indefrysning i henhold til denne artikel kan kun være berettiget, hvor formuegoderne:
 - a) allerede er konfiskeret
 - b) er forsvundet
 - c) er blevet destrueret
 - d) ikke kan findes på den placering, der er angivet i indefrysningssattesten, eller
 - e) ikke kan findes, fordi deres placering ikke er blevet angivet tilstrækkelig præcist, på trods af de i stk. 2 omhandlede høringer.
4. For så vidt angår de situationer, der er omhandlet i stk. 3, litra b), d) og e), kan fuldbyrelsesmyndigheden, hvor denne senere får oplysninger, der gør det muligt for den at lokalisere formuegoderne, fuldbyrde afgørelsen om indefrysning, uden at der skal fremsendes en ny indefrysningssattest, forudsat at fuldbyrelsesmyndigheden inden fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning har verificeret med udstedelsesmyndigheden, at afgørelsen om indefrysning stadig er gyldig.
5. Uanset stk. 3 er fuldbyrelsesmyndigheden, hvor udstedelsesmyndigheden har angivet, at formuegoder af tilsvarende værdi kan indefryses, ikke forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning, hvis en af de omstændigheder, der er nævnt i stk. 3, foreligger, og der ikke er nogen formuegoder af tilsvarende værdi, der kan indefryses.

KAPITEL III

FREMSENDELSE, ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF AFGØRELSER OM KONFISKATION

Artikel 14

Fremsendelse af afgørelser om konfiskation

1. En afgørelse om konfiskation fremsendes ved hjælp af en konfiskationsattest. Udstedelsesmyndigheden fremsender konfiskationsattesten, jf. artikel 17, direkte til fuldbyrelsesmyndigheden eller i givet fald til den centrale myndighed omhandlet i artikel 24, stk. 2, ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, under vilkår, der tillader fuldbyrelsesmyndigheden at fastslå ægtheden af konfiskationsattesten.
2. Medlemsstaterne kan afgive en erklæring, hvoraf det fremgår, at udstedelsesmyndigheden, når der fremsendes en konfiskationsattest til dem med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation, skal fremsende den originale afgørelse om konfiskation eller en bekræftet genpart heraf sammen med konfiskationsattesten. Det er dog kun konfiskationsattesten, der skal oversættes i overensstemmelse med artikel 17, stk. 2.
3. Medlemsstaterne kan afgive den i stk. 2 omhandlede erklæring forud for datoen for denne forordnings anvendelse eller på et senere tidspunkt. Medlemsstaterne kan til enhver tid trække en sådan erklæring tilbage. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, når de afgiver en sådan erklæring eller trækker en sådan erklæring tilbage. Kommissionen stiller sådanne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for EJN.
4. Vedrører afgørelsen om konfiskation et pengebeløb, skal udstedelsesmyndigheden, hvor den har rimelig grund til at antage, at den person, mod hvem afgørelsen om konfiskation er truffet, ejer formuegoder eller har en indkomst i en medlemsstat, fremsende konfiskationsattesten til den medlemsstat.

5. Vedrører afgørelsen om konfiskation specifikke formuegoder, fremsender udstedelsesmyndigheden, hvor den har rimelig grund til at antage, at sådanne formuegoder befinder sig i en medlemsstat, konfiskationsattesten til denne medlemsstat.
6. Udstedelsesmyndigheden underretter fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis den har kendskab til nogen berørte personer. Udstedelsesmyndigheden giver efter anmodning også fuldbyrdelsesmyndigheden alle oplysninger, der er relevante for ethvert krav, som sådanne berørte personer kan have i forhold til formuegoderne, herunder oplysninger der identificerer disse personer.
7. Hvis den kompetente fuldbyrdelsesmyndigheds identitet er ukendt for udstedelsesmyndigheden, trods de oplysninger, der er gjort tilgængelige i overensstemmelse med artikel 24, stk. 3, foretager udstedelsesmyndigheden alle nødvendige forespørgsler, herunder gennem kontaktpunkterne i EJN, med henblik på at fastslå, hvilken myndighed der er kompetent til at anerkende og fuldbyrde afgørelsen om konfiskation.
8. Når den myndighed i fuldbyrdelsesstaten, som modtager en konfiskationsattest, ikke har kompetence til at anerkende afgørelsen om konfiskation eller træffe de fornødne foranstaltninger til at fuldbyrde den, fremsender denne myndighed omgående konfiskationsattesten til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed i sin medlemsstat og underretter udstedelsesmyndigheden herom.

Artikel 15

Fremsendelse af en afgørelse om konfiskation til én eller flere fuldbyrdelsesstater

1. En konfiskationsattest fremsendes i medfør af artikel 14 kun til én fuldbyrdelsesstat ad gangen, medmindre denne artikels stk. 2 eller 3 finder anvendelse.
2. Hvor en afgørelse om konfiskation vedrører specifikke formuegoder, kan konfiskationsattesten fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat på samme tid, hvis:
 - a) udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at antage, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation, befinder sig i forskellige fuldbyrdelsesstater, eller
 - b) konfiskationen af et specifikt formuegode, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation, ville kræve tiltag i mere end én fuldbyrdelsesstat.
3. Hvor en afgørelse om konfiskation vedrører et pengebeløb, kan konfiskationsattesten fremsendes til mere end én fuldbyrdelsesstat på samme tid, såfremt udstedelsesmyndigheden vurderer, at der er et specifikt behov herfor, navnlig hvis:
 - a) de pågældende formuegoder ikke er blevet indefrosset i henhold til denne forordning, eller
 - b) den skønnede værdi af de formuegoder, der kan konfiskeres i udstedelsesstaten og i en hvilken som helst enkelt fuldbyrdelsesstat, sandsynligvis ikke er tilstrækkelig til konfiskation af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen om konfiskation.

Artikel 16

Følgerne af fremsendelse af en afgørelse om konfiskation

1. Fremsendelse af en afgørelse om konfiskation i overensstemmelse med artikel 14 og 15 begrænser ikke udstedelsesstatens ret til at fuldbyrde afgørelsen.
2. Det samlede beløb, der opnås ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation vedrørende et pengebeløb, må ikke overstige det maksimale beløb, der er angivet i afgørelsen, uanset om denne afgørelse blev fremsendt til én eller til flere fuldbyrdelsesstater.
3. Udstedelsesmyndigheden underretter omgående fuldbyrdelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, hvis:
 - a) den vurderer, at der er risiko for, at der sker konfiskation ud over det maksimale beløb, navnlig på grundlag af oplysninger modtaget fra fuldbyrdelsesmyndigheden i medfør af artikel 21, stk. 1, litra b)
 - b) hele afgørelsen om konfiskation eller dele heraf er blevet fuldbyrdet i udstedelsesstaten eller i en anden fuldbyrdelsesstat, i hvilket tilfælde den angiver det beløb, for hvilket afgørelsen om konfiskation endnu ikke er fuldbyrdet, eller
 - c) en myndighed i udstedelsesstaten efter fremsendelse af en konfiskationsattest i overensstemmelse med artikel 14 modtager et pengebeløb, som er betalt i forbindelse med afgørelsen om konfiskation.

Når første afsnit, litra a), finder anvendelse, underretter udstedelsesmyndigheden så hurtigt som muligt fuldbyrdelsesmyndigheden, når den i nævnte litra omhandlede risiko ikke længere er til stede.

Artikel 17

Standardkonfiskationsattest

1. Med henblik på at fremsende en afgørelse om konfiskation udfylder udstedelsesmyndigheden konfiskationsattesten i bilag II, underskriver den og attesterer dens indhold som værende nøjagtigt og korrekt.
2. Udstedelsesmyndigheden forsyner fuldbyrdelsesmyndigheden med en oversættelse af konfiskationsattesten på et af fuldbyrdelsesstatens officielle sprog eller på et andet sprog, som fuldbyrdelsesstaten accepterer i overensstemmelse med stk. 3.
3. Enhver medlemsstat kan til enhver tid afgive en erklæring til Kommissionen om, at den vil acceptere oversættelser af konfiskationsattester på et eller flere af Unionens andre officielle sprog end den pågældende medlemsstats officielle sprog. Kommissionen gør erklæringerne tilgængelige for alle medlemsstater og for EJN.

Artikel 18

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden anerkender en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 14, og træffer de foranstaltninger, der er nødvendige med henblik på dens fuldbyrdelse, på samme måde som for en national afgørelse om konfiskation truffet af en myndighed i fuldbyrdelsesstaten, medmindre fuldbyrdelsesmyndigheden påberåber sig en af de i artikel 19 nævnte grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse eller en af de i artikel 21 nævnte grunde til at udsætte fuldbyrdelsen.
2. Såfremt en afgørelse om konfiskation vedrører et specifikt formuegode, kan udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis der er hjemmel hertil i udstedelsesstatens ret, aftale, at konfiskation i fuldbyrdelsesstaten kan ske ved konfiskation af et pengebeløb, der svarer til værdien af de formuegoder, der skulle have været konfiskeret.
3. Såfremt en afgørelse om konfiskation vedrører et pengebeløb, og fuldbyrdelsesmyndigheden ikke er i stand til at opnå betaling af dette beløb, fuldbyrder den afgørelsen om konfiskation i overensstemmelse med stk. 1 på et hvilket som helst formuegode, der er tilgængeligt til dette formål. Fuldbyrdelsesmyndigheden omregner om nødvendigt det pengebeløb, der skal konfiskeres, til fuldbyrdelsesstatens valuta til den eurokurs, der dagligt offentliggøres i C-udgaven af *Den Europæiske Unions Tidende*, for den dato, hvor afgørelsen om konfiskation blev truffet.
4. Enhver del af det pengebeløb, der inddrives i henhold til afgørelsen om konfiskation i en anden stat end fuldbyrdelsesstaten, fratrækkes i fuldt omfang det beløb, der skal konfiskeres i fuldbyrdelsesstaten.
5. Hvor udstedelsesmyndigheden har truffet en afgørelse om konfiskation, men ikke har truffet nogen afgørelse om indefrysning, kan fuldbyrdelsesmyndigheden som del af de foranstaltninger, der fremgår af stk. 1, beslutte at indefryse de pågældende formuegoder i overensstemmelse med sin nationale ret med henblik på efterfølgende fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation. I sådanne tilfælde underretter fuldbyrdelsesmyndigheden straks udstedelsesmyndigheden herom og om muligt forud for indefrysning af de pågældende formuegoder.
6. Så snart fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation er afsluttet, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, om resultaterne af fuldbyrdelsen.

Artikel 19

Grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan kun beslutte ikke at anerkende eller fuldbyrde en afgørelse om konfiskation, hvor:
 - a) fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation vil være i modstrid med *ne bis in idem*-princippet
 - b) der ifølge fuldbyrdelsesstatens ret foreligger privilegier eller immuniteter, der ville forhindre konfiskation af de pågældende formuegoder, eller der er regler om fastlæggelse eller begrænsning af strafferetligt ansvar, der vedrører pressefrihed eller ytringsfrihed i andre medier, som forhindrer fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation
 - c) konfiskationsattesten er ufuldstændig eller åbenbart ukorrekt og ikke er udfyldt efter den i stk. 2 omhandlede høring

- d) afgørelsen om konfiskation vedrører en strafbar handling, der helt eller delvist er begået uden for udstedelsesstatens område og helt eller delvist på fuldbyrdesstatens område, og den adfærd, for hvilken afgørelsen om konfiskation er truffet, ikke udgør en strafbar handling i henhold til fuldbyrdesstatens ret
- e) berørte personers rettigheder ville i henhold til fuldbyrdesstatens ret gøre det umuligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, herunder hvor denne umulighed er en følge af anvendelsen af retsmidler i overensstemmelse med artikel 33
- f) i de tilfælde, der henhører under artikel 3, stk. 2, den adfærd, i relation til hvilken afgørelsen om konfiskation blev truffet, ikke udgør en strafbar handling i henhold til fuldbyrdesstatens ret; i sager, der omhandler skatter eller afgifter eller regler for told eller valutahandel kan anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdesstatens ret ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type bestemmelser om skatter og afgifter eller samme type regler for told og valutahandel som udstedelsesstatens ret
- g) den person, mod hvem afgørelsen om konfiskation blev truffet, ifølge konfiskationsattesten ikke personligt var til stede ved den retssag, der førte til afgørelsen om konfiskation i forbindelse med endelig domfældelse, medmindre det fremgår af konfiskationsattesten, at den pågældende i overensstemmelse med yderligere procedurekrav, som er fastsat i udstedelsesstatens ret,
- i) rettidigt blev indkaldt personligt og derved underrettet om den berammede dato og det berammede sted for den retssag, der førte til afgørelsen om konfiskation, eller rent faktisk ad anden vej modtog officielle oplysninger om den berammede dato og det berammede sted for retssagen, på en sådan måde at det entydigt kunne fastslås, at den pågældende var bekendt med den berammede retssag og rettidigt blev underrettet om, at der kunne træffes en sådan afgørelse om konfiskation, hvis den pågældende ikke mødte op ved retssagen
- ii) var klar over, at en retssag var berammet, havde givet mandat til en advokat, som enten af den pågældende selv eller af staten var udpeget til at repræsentere den pågældende person under retssagen, og denne advokat rent faktisk forestod dennes forsvar, eller
- iii) efter at have fået afgørelsen om konfiskation forkyndt og udtrykkeligt være blevet underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor personen ville have ret til at deltage, og som ville give mulighed for, at sagens realiteter, herunder nyt bevismateriale, blev taget op igen, og som kunne føre til, at den oprindelige afgørelse om konfiskation blev ændret, udtrykkeligt har erklæret, at vedkommende ikke anfægtede afgørelsen om konfiskation eller ikke har anmodet om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende tidsfrist
- h) der i ekstraordinære situationer på grundlag af specifikt og objektivt bevismateriale er vægtige grunde til at antage, at fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation under sagens særlige omstændigheder vil medføre en åbenbar tilsidesættelse af en relevant grundlæggende rettighed som fastsat i chartret, navnlig retten til effektive retsmidler, retten til en upartisk domstol og retten til et forsvar.
2. I alle de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, skal fuldbyrdesmyndigheden, inden den beslutter ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, hvad enten det er helt eller delvist, ved hjælp af ethvert passende middel høre udstedelsesmyndigheden og, hvis det er hensigtsmæssigt, anmode udstedelsesmyndigheden om straks at forelægge eventuelle nødvendige oplysninger.
3. Enhver afgørelse om ikke at anerkende eller fuldbyrde afgørelsen om konfiskation træffes straks og meddeles omgående udstedelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor.

Artikel 20

Tidsfrister for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdesmyndigheden træffer straks og senest 45 dage efter, at fuldbyrdesmyndigheden har modtaget konfiskationsattesten, afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation, jf. dog stk. 4.
2. Fuldbyrdesmyndigheden underretter straks og ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, udstedelsesmyndigheden om sin afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.
3. Medmindre der foreligger grunde til udsættelse i henhold til artikel 21, træffer fuldbyrdesmyndigheden de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, straks og mindst med samme hurtighed og prioritet som i en tilsvarende national sag.
4. Hvis det i et specifikt tilfælde ikke er muligt at overholde tidsfristen i stk. 1, underretter fuldbyrdesmyndigheden straks ved hjælp af et hvilket som helst middel udstedelsesmyndigheden herom med angivelse af grundene til, hvorfor det ikke var muligt at overholde denne tidsfrist, og hører udstedelsesmyndigheden om en hensigtsmæssig plan for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.

5. Udløbet af tidsfristen i stk. 1 fritager ikke fuldbyrdelsesmyndigheden for pligten til straks at træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation og fuldbyrde denne afgørelse.

Artikel 21

Udsættelse af fuldbyrdelsen af afgørelser om konfiskation

1. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan udsætte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 14, hvor:

- a) dens fuldbyrdelse kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning, i hvilket tilfælde fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation kan udsættes til et tidspunkt, som fuldbyrdelsesmyndigheden anser for rimeligt
- b) den i forbindelse med en afgørelse om konfiskation af et pengebeløb skønner, at der er risiko for, at det samlede beløb, der opnås ved fuldbyrdelsen af nævnte afgørelse om konfiskation, i betydelig grad kunne overstige det beløb, der er anført i afgørelsen om konfiskation, fordi denne fuldbyrdes samtidigt i mere end én medlemsstat
- c) formuegoderne allerede er omfattet af en igangværende konfiskationssag i fuldbyrdelsesstaten eller
- d) et retsmiddel som omhandlet i artikel 33 er påberåbt.

2. Så længe fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation er udsat, træffer den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten uanset artikel 18, stk. 5, enhver foranstaltning, som den ville træffe i en tilsvarende nationalt sag, for at undgå, at formuegoderne ikke længere er tilgængelige med henblik på fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation.

3. Fuldbyrdelsesmyndigheden aflægger straks og ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, rapport til udstedelsesmyndigheden om udsættelsen af fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation med nærmere angivelse af grundene til udsættelsen og om muligt udsættelsens forventede varighed.

4. Så snart grundene til udsættelse ikke længere er til stede, træffer fuldbyrdelsesmyndigheden straks de nødvendige foranstaltninger for at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation og underretter udstedelsesmyndigheden herom ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor.

Artikel 22

Umuligt at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation

1. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden vurderer, at det er umuligt at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation, underretter den straks udstedelsesmyndigheden herom.

2. Inden fuldbyrdelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med stk. 1, hører den, hvis det er relevant, udstedelsesmyndigheden, idet den også tager hensyn til mulighederne i artikel 18, stk. 2 eller 3.

3. Et afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation i henhold til nærværende artikel kan kun være berettiget, hvor formuegoderne:

- a) allerede er konfiskeret
- b) er forsvundet
- c) er blevet destrueret
- d) ikke kan findes på den placering, der er angivet i konfiskationsattesten, eller
- e) ikke kan findes, fordi deres placering ikke er blevet angivet tilstrækkelig præcist, på trods af de i stk. 2 omhandlede høringer.

4. For så vidt angår de situationer, der er omhandlet i stk. 3, litra b), d) og e), kan fuldbyrdelsesmyndigheden, hvor den senere får oplysninger, der gør det muligt for den at lokalisere formuegoderne, fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, uden at der skal fremsendes en ny konfiskationsattest, forudsat at fuldbyrdelsesmyndigheden inden fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation har verificeret med udstedelsesmyndigheden, at afgørelsen om konfiskation stadig er gyldig.

5. Uanset stk. 3 er fuldbyrdelsesmyndigheden, hvor udstedelsesmyndigheden har angivet, at formuegoder af tilsvarende værdi kan konfiskeres, ikke forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, hvis en af de omstændigheder, der er nævnt i stk. 3, foreligger, og der ikke er nogen formuegoder af tilsvarende værdi, der kan konfiskeres.

KAPITEL IV

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 23

Den ret, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen

1. Fuldbyrdelsesstatens ret finder anvendelse på fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, og denne stats myndigheder har enekompetence til at fastsætte fuldbyrdelsesprocedurerne og alle foranstaltninger i forbindelse hermed.
2. En afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation truffet mod en juridisk person fuldbyrdes, selv om fuldbyrdelsesstaten ikke anerkender princippet om juridiske personers strafferetlige ansvar.
3. Uanset artikel 18, stk. 2 og 3, kan fuldbyrdelsesstaten ikke pålægge alternative foranstaltninger til afgørelsen om indefrysning fremsendt i henhold til artikel 4 eller afgørelsen om konfiskation fremsendt i henhold til artikel 14 uden udstedelsesstatens samtykke.

Artikel 24

Underretning af de kompetente myndigheder

1. Senest den 19. december 2020 underretter hver medlemsstat Kommissionen om, hvilken eller hvilke myndigheder som defineret i artikel 2, nr. 8) og 9), der er kompetente i henhold til dens ret, i de tilfælde hvor denne medlemsstat er henholdsvis udstedelsesstat eller fuldbyrdelsesstat.
2. Hver medlemsstat kan, hvis det er nødvendigt på grund af opbygningen af dens interne retssystem, udpege en eller flere centrale myndigheder som ansvarlige for den administrative fremsendelse og modtagelse af indefrysningssattester og konfiskationssattester samt til at bistå dens kompetente myndigheder. Hver medlemsstat underretter Kommissionen om samtlige sådanne myndigheder, som den således udpeger.
3. Kommissionen stiller de i henhold til denne artikel modtagne oplysninger til rådighed for alle medlemsstaterne og for EJN.

Artikel 25

Kommunikation

1. Om nødvendigt hører udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden straks hinanden med henblik på at sikre effektiv anvendelse af denne forordning under anvendelse af ethvert passende kommunikationsmiddel.
2. Al kommunikation, herunder vedrørende afhjælpning af problemer med fremsendelsen eller autentificeringen af et dokument, der er nødvendigt for fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, foregår direkte mellem udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden, og hvor medlemsstaten har udpeget en central myndighed i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, med deltagelse af denne centrale myndighed, hvis det er relevant.

Artikel 26

Konkurrerende afgørelser

1. Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden modtager to eller flere afgørelser om indefrysning eller afgørelser om konfiskation fra forskellige medlemsstater truffet mod samme person, og denne person ikke har tilstrækkelige formuegoder i fuldbyrdelsesstaten til at imødekomme alle afgørelser, eller hvis fuldbyrdelsesmyndigheden modtager to eller flere afgørelser om indefrysning eller afgørelser om konfiskation vedrørende samme specifikke formuegode, afgør fuldbyrdelsesmyndigheden, hvilken af afgørelserne der skal fuldbyrdes i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens ret, uden at det berører muligheden for at udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation i overensstemmelse med artikel 21.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden prioriterer om muligt ofrenes interesser, når den træffer sin afgørelse. Den tager også alle andre relevante omstændigheder i betragtning, herunder følgende:
 - a) om aktiverne allerede er indefrosne
 - b) datoerne for de respektive afgørelser og deres fremsendelsesdato

- c) den pågældende strafbare handlings alvor og
- d) det sted, hvor den strafbare handling blev begået.

Artikel 27

Afbrydelse af fuldbyrdelsen af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation

1. Hvor afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation ikke længere kan fuldbyrdes eller ikke længere er gyldig, trækker udstedelsesmyndigheden straks afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation tilbage.
2. Udstedelsesmyndigheden underretter omgående fuldbyrdelsesmyndigheden ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, om tilbagekaldelse af en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation og om enhver afgørelse eller foranstaltning, der medfører, at en afgørelse om indefrysning eller en afgørelse om konfiskation trækkes tilbage.
3. Fuldbyrdelsesmyndigheden afbryder fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation, i det omfang fuldbyrdelsen endnu ikke er afsluttet, så snart den er blevet underrettet af udstedelsesmyndigheden i overensstemmelse med stk. 2. Fuldbyrdelsesmyndigheden sender uden unødigt forsinkelse og ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor, en bekræftelse på afbrydelsen til udstedelsesstaten.

Artikel 28

Forvaltning af og disponering over indefrosne og konfiskerede formuegoder

1. Forvaltning af indefrosne og konfiskerede formuegoder er underlagt fuldbyrdelsesstatens ret.
2. Fuldbyrdelsesstaten forvalter de indefrosne eller konfiskerede formuegoder med henblik på at forhindre, at de mister værdi. Med henblik herpå skal fuldbyrdelsesstaten under hensyntagen til artikel 10 i direktiv 2014/42/EU have mulighed for at sælge eller overføre indefrosne formuegoder.
3. Indefrosne formuegoder og penge, der stammer fra salg af sådanne formuegoder i overensstemmelse med stk. 2, forbliver i fuldbyrdelsesstaten, indtil en konfiskationsattest er blevet fremsendt og afgørelsen om konfiskation fuldbyrdet, uden at dette berører muligheden for at tilbagelevere formuegoder i henhold til artikel 29.
4. Fuldbyrdelsesstaten er ikke forpligtet til at sælge eller tilbagelevere specifikke formuegoder, der er omfattet af en afgørelse om konfiskation, hvor disse specifikke formuegoder har karakter af kulturgoder som defineret i artikel 2, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU ⁽¹⁾. Denne forordning berører ikke forpligtelsen til at tilbagelevere kulturgoder i henhold til nævnte direktiv.

Artikel 29

Tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret

1. Hvor udstedelsesmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med sin nationale ret har truffet en afgørelse om tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret, anfører udstedelsesmyndigheden oplysninger om denne afgørelse i indefrysningsskemaet eller underretter fuldbyrdelsesmyndigheden om denne afgørelse på et senere tidspunkt.
2. Hvor en fuldbyrdelsesmyndighed er blevet underrettet om en afgørelse om tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret som omhandlet i stk. 1, træffer den de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de pågældende formuegoder, hvis disse er blevet indefrosset, hurtigst muligt efter indefrysning tilbageleveres til ofret i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens procesregler, om nødvendigt via udstedelsesstaten, forudsat at:
 - a) ofrets ejerskab over formuegoderne ikke er anfægtet
 - b) formuegoderne ikke er påkrævede som bevismateriale i straffesager i fuldbyrdelsesstaten og
 - c) de berørte personers rettigheder ikke berøres negativt.

Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden, hvis formuegoder overføres direkte til ofret.

3. Hvor fuldbyrdelsesmyndigheden finder, at betingelserne i stk. 2 ikke er opfyldt, hører den straks og ved hjælp af ethvert passende middel udstedelsesmyndigheden med henblik på at finde en løsning. Hvis der ikke kan findes en løsning, kan fuldbyrdelsesmyndigheden beslutte ikke at tilbagelevere de indefrosne formuegoder til ofret.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/60/EU af 15. maj 2014 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område, og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT L 159 af 28.5.2014, s. 1).

*Artikel 30***Disponering over konfiskerede formuegoder eller penge, der stammer fra salg af sådanne formuegoder**

1. Hvor udstedelsesmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i udstedelsesstaten i overensstemmelse med sin nationale ret har truffet en afgørelse om enten tilbagelevering af konfiskerede formuegoder til ofret eller godtgørelse til ofret, anfører udstedelsesmyndigheden oplysninger om denne afgørelse i konfiskationsattesten eller underretter på et senere tidspunkt fuldbyrdelsesmyndigheden om afgørelsen.
2. Hvor fuldbyrdelsesmyndigheden er blevet underrettet om en afgørelse om tilbagelevering af konfiskerede formuegoder til ofret som omhandlet i stk. 1, træffer den de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de pågældende formuegoder, hvis disse er blevet konfiskeret, hurtigst muligt tilbageleveres til ofret, om nødvendigt via udstedelsesstaten. Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden, hvis formuegoder overføres direkte til ofret.
3. Hvor det ikke er muligt for fuldbyrdelsesmyndigheden at tilbagelevere formuegoderne til ofret i overensstemmelse med stk. 2, men der er opnået penge, der stammer fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation af disse formuegoder, overføres et tilsvarende beløb til ofret med henblik på tilbagebetaling, om nødvendigt via udstedelsesstaten. Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden, hvis penge overføres direkte til ofret. Der disponeres over eventuelle resterende formuegoder i overensstemmelse med stk. 7.
4. Hvor fuldbyrdelsesmyndigheden er blevet underrettet om en afgørelse om godtgørelse til ofret som omhandlet i stk. 1, og der er opnået penge, der stammer fra fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation, overføres et tilsvarende beløb, i det omfang det ikke overstiger det beløb, der er angivet i attesten, til ofret med henblik på godtgørelse, om nødvendigt via udstedelsesstaten. Fuldbyrdelsesmyndigheden underretter udstedelsesmyndigheden, hvis penge overføres direkte til ofret. Der disponeres over eventuelle resterende formuegoder i overensstemmelse med stk. 7.
5. Hvor der verserer procedurer i udstedelsesstaten om tilbagelevering af formuegoder eller godtgørelse til ofret, underretter udstedelsesmyndigheden fuldbyrdelsesmyndigheden herom. Fuldbyrdelsesstaten undlader at disponere over de konfiskerede formuegoder, indtil oplysningerne om afgørelsen om tilbagelevering af formuegoder eller godtgørelse til ofret er givet fuldbyrdelsesmyndigheden, også i tilfælde hvor afgørelsen om konfiskation allerede er blevet fuldbyrdet.
6. Uden at dette berører stk. 1-5, disponeres der over andre formuegoder end penge, som stammer fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation, i overensstemmelse med følgende regler:
 - a) formuegoderne kan sælges, i hvilket tilfælde der disponeres over provenuet fra salget i overensstemmelse med stk. 7
 - b) formuegoderne kan overføres til udstedelsesstaten, forudsat at udstedelsesmyndigheden, hvor afgørelsen om konfiskation omfatter et pengebeløb, har givet sit samtykke til overførsel af formuegoderne til udstedelsesstaten
 - c) med forbehold af litra d) kan der, hvis det ikke er muligt at anvende litra a) eller b), disponeres over formuegoderne på anden måde i overensstemmelse med fuldbyrdelsesstatens ret, eller
 - d) formuegoderne kan med forbehold af udstedelsesstatens samtykke anvendes i offentlighedens interesse eller til sociale formål i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med dens ret.
7. Medmindre afgørelsen om konfiskation ledsages af en afgørelse om at tilbagelevere formuegoderne til ofret eller godtgøre ofret i overensstemmelse med stk. 1-5, eller medmindre de involverede medlemsstater aftaler andet, disponerer fuldbyrdelsesstaten som følger over de penge, der stammer fra fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation:
 - a) hvis beløbet fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation er lig med eller mindre end 10 000 EUR, tilfalder beløbet fuldbyrdelsesstaten, eller
 - b) hvis beløbet fra fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation er mere end 10 000 EUR, overfører fuldbyrdelsesstaten 50 % af beløbet til udstedelsesstaten.

*Artikel 31***Udgifter**

1. Hver medlemsstat afholder sine egne udgifter i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, uden at det berører bestemmelserne om disponering over konfiskerede formuegoder fastsat i artikel 28.
2. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan forelægge udstedelsesmyndigheden et forslag om, at udgifterne deles, hvis det enten før eller efter fuldbyrdelsen af en afgørelse om indfrysning eller afgørelse om konfiskation viser sig, at fuldbyrdelsen af afgørelsen vil medføre store eller ekstraordinære udgifter.

Et sådant forslag ledsages af en detaljeret opdeling af fuldbyrdelsesmyndighedens udgifter. Efter et sådant forslag hører udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden hinanden. Eurojust kan lette sådanne høringer, hvor det er relevant.

Høringerne eller i det mindste resultatet heraf skal registreres ved hjælp af ethvert middel, som kan efterlade et skriftligt spor.

Artikel 32

Forpligtelse til at underrette de berørte personer

1. Uden at dette berører artikel 11, underretter fuldbyrdelsesmyndigheden efter fuldbyrdelsen af en afgørelse om indfrysning eller efter afgørelsen om at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation så vidt muligt straks de berørte personer, som den er bekendt med, om en sådan fuldbyrdelse og om en sådan afgørelse i overensstemmelse med procedurerne i henhold til sin nationale ret.
2. De oplysninger, der skal gives i overensstemmelse med stk. 1, angiver navnet på den udstedende myndighed og de retsmidler, der er tilgængelige i henhold til fuldbyrdelsesstatens ret. Oplysningerne skal også, i det mindste kortfattet, angive begrundelsen for afgørelsen.
3. Hvis det er relevant, kan fuldbyrdelsesmyndigheden anmode udstedelsesmyndigheden om bistand ved udførelsen af de opgaver, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 33

Retsmidler i fuldbyrdelsesstaten mod anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om indfrysning eller afgørelse om konfiskation

1. De berørte personer har ret til effektive retsmidler i fuldbyrdelsesstaten mod afgørelsen om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indfrysning i henhold til artikel 7 og afgørelser om konfiskation i henhold til artikel 18. Retten til et retsmiddel påberåbes ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med dennes ret. For så vidt angår afgørelser om konfiskation kan påberåbelsen af et retsmiddel have opsættende virkning, hvis fuldbyrdelsesstatens ret indeholder bestemmelser herom.
2. Realitetsgrundlaget for afgørelsen om indfrysning eller afgørelsen om konfiskation kan ikke anfægtes ved en domstol i fuldbyrdelsesstaten.
3. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten underrettes om ethvert retsmiddel, der påberåbes i overensstemmelse med stk. 1.
4. Denne artikel berører ikke anvendelsen i udstedelsesstaten af garantier og retsmidler i overensstemmelse med artikel 8 i direktiv 2014/42/EU.

Artikel 34

Godtgørelse

1. Hvis fuldbyrdelsesstaten i henhold til sin ret er ansvarlig for en skade påført en berørt person som følge af fuldbyrdelsen af en afgørelse om indfrysning fremsendt til den i medfør af artikel 4 eller en afgørelse om konfiskation fremsendt til den i medfør af artikel 14, refunderer udstedelsesstaten fuldbyrdelsesstaten de erstatningsbeløb, der er udbetalt til den berørte person. Hvor udstedelsesstaten kan godtgøre over for fuldbyrdelsesstaten, at skaden eller en del heraf udelukkende skyldtes fuldbyrdelsesstatens adfærd, aftaler udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten dog indbyrdes, hvilke beløb der skal refunderes.
2. Stk. 1 berører ikke medlemsstaternes regler vedrørende fysiske eller juridiske personers krav om skadeserstatning.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 35

Statistik

1. Medlemsstaterne indsamler regelmæssigt samlede statistikker fra de relevante myndigheder. De bevarer disse statistikker og sender dem hvert år til Kommissionen. Disse statistikker omfatter ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 11, stk. 2, i direktiv 2014/42/EU, antallet af afgørelser om indfrysning og afgørelser om konfiskation modtaget af en medlemsstat fra andre medlemsstater, der blev anerkendt og fuldbyrdet, og hvis anerkendelse og fuldbyrdelse blev afvist.

2. Hvert år sender medlemsstaterne endvidere følgende statistikker til Kommissionen, såfremt de er tilgængelige på centralt niveau i den pågældende medlemsstat:
- antallet af tilfælde, hvor et offer modtog godtgørelse eller fik tilbageleveret formuegoder opnået ved fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation i henhold til denne forordning, og
 - den gennemsnitlige periode, der var nødvendig for fuldbyrdelsen af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation i henhold til denne forordning.

Artikel 36

Ændringer af attesten og formularen

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 vedrørende enhver ændring af attesterne i bilag I og II. Sådanne ændringer skal være i overensstemmelse med denne forordning, som ikke berøres heraf.

Artikel 37

Udøvelse af de delegerede beføjelser

- Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
- Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 36, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 19. december 2020.
- Den i artikel 36 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
- Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
- Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
- En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 36 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 38

Rapportering og evaluering

Senest den 20. december 2025 og herefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af denne forordning, herunder om:

- medlemsstaternes mulighed for at afgive erklæringer og trække dem tilbage i henhold til artikel 4, stk. 2, og artikel 14, stk. 2
- samspillet mellem overholdelse af grundlæggende rettigheder og gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og afgørelser om konfiskation
- anvendelsen af artikel 28, 29 og 30 i forhold til forvaltning af og disponering over indefrosne og konfiskerede formuegoder, tilbagelevering af formuegoder til ofre og godtgørelse til ofre.

Artikel 39

Erstatning

Denne forordning træder i stedet for bestemmelserne i rammeafgørelse 2003/577/RIA for så vidt angår indefrysning af formuegoder mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning, fra den 19. december 2020.

Denne forordning træder i stedet for rammeafgørelse 2006/783/RIA mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning, fra den 19. december 2020.

For de medlemsstater, der er bundet af denne forordning, gælder henvisninger til rammeafgørelse 2003/577/RIA for så vidt angår indefrysning af formuegoder og henvisninger til rammeafgørelse 2006/783/RIA som henvisninger til denne forordning.

Artikel 40

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning finder anvendelse på indefrysningssattester og konfiskationsattester, der fremsendes på eller efter den 19. december 2020.
2. Indefrysningssattester og konfiskationsattester fremsendt før den 19. december 2020 er fortsat omfattet af rammeafgørelse 2003/577/RIA og 2006/783/RIA mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning, indtil den endelige fuldbyrdelse af afgørelsen om indefrysning eller afgørelsen om konfiskation.

Artikel 41

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 19. december 2020.

Artikel 24 finder dog anvendelse fra den 18. december 2018.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. november 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

K. EDTSTADLER

Formand

BILAG I

INDEFRYSNINGSATTEST

AFSNIT A:

Udstedelsesstat:

Udstedelsesmyndighed:

Godkendelsesmyndighed (hvis relevant):

Fuldbyrdesstat:

Fuldbyrdesmyndighed (hvis den kendes):

AFSNIT B: Hastesag og/eller dato for ønsket fuldbyrdelse

1. Angiv den særlige begrundelse for, at det er en hastesag:

- Der er legitime grunde til at antage, at de pågældende formuegoder snarest vil blive flyttet eller destrueret, nemlig:

.....

.....

- Efterforsknings- eller proceduremæssige behov i udstedelsesstaten, nemlig:

.....

.....

2. Fuldbyrdesdato:

- Der anmodes om en bestemt dato, nemlig:

- Der er behov for koordinering mellem de involverede medlemsstater

Begrundelse for anmodningen:

.....

.....

AFSNIT C: Den eller de berørte personer

Identiteten på den eller de personer, mod hvem afgørelsen om indefrysning er truffet, eller på den eller de personer, som ejer de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om indefrysning (hvis mere end én person er berørt, angives oplysningerne for hver person):

1. Identifikationsoplysninger

i) I tilfælde af en eller flere fysiske personer

Navn:

Fornavn(e):

Eventuelle andre relevante navne:

Eventuelt kaldenavn:

Køn:

Nationalitet:

Personnummer eller socialsikringsnummer, hvis det er til rådighed:

Identitetsdokumentets (identitetskort eller pas) type og nummer, hvis det er til rådighed:

.....

Fødselsdato:

Fødested:

Opholdssted og/eller kendt adresse (hvis adressen er ukendt, den sidst kendte adresse):

.....

Sprog, som den berørte person forstår:

Angiv den berørte persons rolle i retssagen:

- person, mod hvem afgørelsen om indefrysning er rettet

- person, som ejer de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om indefrysning

ii) I tilfælde af en eller flere juridiske personer

Navn:

Retlig form:

Eventuel(t) kortform af navnet, almindeligt anvendt forretningsnavn eller firmanavn:

Officielt hjemsted:

Registreringsnummer:

Adresse:

Navn på repræsentant:

Angiv den berørte persons rolle i retssagen:

person, mod hvem afgørelsen om indefrysning er rettet

person, som ejer de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om indefrysning

2. Hvis afgørelsen om indefrysning skal fuldbyrdes på en anden adresse/andre adresser end den ovenstående, angives denne:

.....

3. Tredjeparter, hvis rettigheder over de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om indefrysning, direkte berøres negativt af afgørelsen (identitet og begrundelse):

.....

.....

4. Angiv eventuelle andre oplysninger, som kan bidrage til fuldbyrdelsen af afgørelsen om indefrysning:

.....

AFSNIT D: Oplysninger om de formuegoder, som afgørelsen vedrører

1. Angiv, om afgørelsen vedrører:

et pengebeløb

et eller flere specifikke formuegoder (rørlige eller urørlige formuegoder, løsøre eller fast ejendom)

formuegoder af tilsvarende værdi (ved værdibaseret konfiskation)

2. Såfremt afgørelsen vedrører et pengebeløb eller formuegoder af tilsvarende værdi som pengebeløbet:

— Beløbet til fuldbyrdelse i fuldbyrdelsesstaten, skrevet med tal og med bogstaver (angiv valuta):

.....

— Det samlede beløb, der er omfattet af afgørelsen, skrevet med tal og med bogstaver (angiv valuta):

.....

Yderligere oplysninger:

— Grunde til at antage, at den berørte person har formuegoder/indtægt i fuldbyrdelsesstaten:

.....

— Beskrivelse af den berørte persons formuegoder/indtægtskilde (når dette er muligt):

.....

— Nøjagtig placering af den berørte persons formuegoder/indtægtskilde (hvis det ikke kendes, sidst kendte placering):

.....

— Den berørte persons bankkontooplysninger (hvis de kendes):

.....

3. Såfremt afgørelsen vedrører et eller flere specifikke formuegoder eller formuegoder af tilsvarende værdi som sådanne formuegoder:

Begrundelse for fremsendelse af afgørelsen til fuldbyrdelsesstaten:

det eller de specifikke formuegoder befinder sig i fuldbyrdelsesstaten

det eller de specifikke formuegoder er registreret i fuldbyrdelsesstaten

- udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at antage, at alle eller en del af det eller de specifikke formuegoder, som er omfattet af afgørelsen, befinder sig i fuldbyrdsstaten.

Yderligere oplysninger:

- Grunde til at antage, at det eller de specifikke formuegoder befinder sig i fuldbyrdsstaten:

.....

- Beskrivelse af formuegodet:

.....

- Formuegodets placering (hvis denne ikke er kendt, sidst kendte placering):

.....

- Andre relevante oplysninger (f.eks. udnævnelse af en judiciel administrator):

.....

AFSNIT E: Begrundelse for afgørelsen om indefrysning

1. Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder

Angiv grundene til afgørelsen om indefrysning, herunder:

- kort fremstilling af de faktiske omstændigheder, herunder en beskrivelse af den eller de strafbare handlinger:

.....

- efterforskningens stadie:

.....

- begrundelse for indefrysningen:

.....

- andre relevante oplysninger:

.....

2. Art og retlig klassificering af den eller de strafbare handlinger, i forhold til hvilke(n) afgørelsen om indefrysning blev truffet, samt den eller de relevante retsfor skrifter:

.....

.....

3. Kan den strafbare handling, i forhold til hvilken afgørelsen om indefrysning er truffet, straffes i udstedelsesstaten med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år, og fremgår den af nedenstående liste over strafbare handlinger? (sæt kryds i det relevante felt). Hvis afgørelsen om indefrysning vedrører flere strafbare handlinger, angives numrene fra nedenstående liste over strafbare handlinger (svarende til de strafbare handlinger, der er beskrevet i punkt 1 og 2 ovenfor).

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer
- korruption
- svig, herunder svig og andre strafbare handlinger til skade for Unionens finansielle interesser som defineret i direktiv (EU) 2017/1371
- hvidvask af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- IT-kriminalitet

- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og truede plantearter og -sorter
- medvirken til ulovlig indrejse og ulovligt ophold
- manddrab eller grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, ulovlig frihedsberøvelse eller gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet røveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjålne motorkøretøjer
- voldtægt
- brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage

4. Eventuelle andre relevante oplysninger (f.eks. forbindelse mellem formuegoderne og den strafbare handling):

.....

AFSNIT F: Afgørelsens fortrolighed og/eller anmodning om bestemte formaliteter

Behov for at holde oplysningerne i afgørelsen fortrolige efter fuldbyrdelsen:

.....

Behov for bestemte formaliteter på fuldbyrdelsestidspunktet:

.....

AFSNIT G: Hvis en indefrysningssattest er fremsendt til mere end én fuldbyrdelsesstat, anføres følgende oplysninger:

1. En indefrysningssattest er fremsendt til følgende anden fuldbyrdelsesstat/følgende andre fuldbyrdelsesstater (stat og myndighed):

.....

.....

2. En indefrysningssattest er fremsendt til mere end én fuldbyrdelsesstat med følgende begrundelse:

Hvor afgørelsen om indefrysning vedrører specifikke formuegoder:

Det antages, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen, befinder sig i forskellige fuldbyrdelsesstater

Indefrysningen af et specifikt formuegode kræver tiltag i mere end én fuldbyrdelsesstat

Hvor afgørelsen om indefrysning vedrører et pengebeløb:

Den skønnede værdi af de formuegoder, der kan indefrysnes i udstedelsesstaten og i en hvilken som helst enkelt fuldbyrdelsesstat, er sandsynligvis ikke tilstrækkelig til indefrysning af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen

Andre specifikke behov:

.....

3. Værdi af aktiver, hvis den kendes, i hver fuldbyrdende medlemsstat:

.....

4. Når indefrysningen af det eller de specifikke formuegoder kræver tiltag i mere end én fuldbyrdelsesstat, beskrives de tiltag, der skal træffes i fuldbyrdelsesstaten:

.....

AFSNIT H: Forbindelse til en tidligere afgørelse om indefrysning og/eller anden eller andre afgørelser eller anmodninger

Angiv, om denne afgørelse om indefrysning vedrører en tidligere afgørelse eller anmodning (f.eks. en afgørelse om indefrysning, en europæisk efterforskningskendelse, en europæisk arrestordre eller gensidig retshjælp). Hvis det er relevant, angives følgende oplysninger, der er relevante for at identificere den tidligere afgørelse eller anmodning:

— Type afgørelse/anmodning:

.....

— Udstedelsesdato:

.....

— Myndighed, som afgørelsen/anmodningen er fremsendt til:

.....

— Udstedelsesmyndighedens referencenummer:

.....

— Fuldbyrdelsesmyndighedens/-myndighedernes referencenummer/-numre:

.....

AFSNIT I: Konfiskation

Angiv, om:

denne indefrysningssattest ledsages af en konfiskationsattest udstedt i udstedelsesstaten (konfiskationsattestens referencenummer):

.....

formuegoderne skal forblive indefrosne i fuldbyrdelsesstaten indtil fremsendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation (forventet dato for indgivelse af konfiskationsattesten, hvis det er muligt):

.....

AFSNIT J: Alternative foranstaltninger

1. Angiv, om udstedelsesstaten tillader, at fuldbyrdelsesstaten anvender alternative foranstaltninger, hvis det helt eller delvist ikke er muligt at fuldbyrde afgørelsen om indefrysning:

Ja

Nej

2. Hvis ja, angiv, hvilke foranstaltninger der kan anvendes:

.....

AFSNIT K: TILBAGELEVERING AF INDEFROSNE FORMUEGODER

1. Angiv, om der er blevet truffet en afgørelse om tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret:

Ja

Nej

Hvis ja, angiv følgende om afgørelsen om tilbagelevering af indefrosne formuegoder til ofret:

Den myndighed, der har truffet afgørelsen, (officielt navn):

.....

Dato for afgørelsen:

.....

Afgørelsens referencenummer (hvis det er til rådighed):

Beskrivelse af de formuegoder, der skal tilbageleveres:

Ofrets navn:

Ofrets adresse:

Hvis ofrets ejerskab over formuegoderne anfægtes, gives nærmere oplysninger (hvilke personer anfægter ejerskab, begrundelse osv.):

.....

Hvis de berørte personers rettigheder kan lide skade som følge af tilbageleveringen, gives nærmere oplysninger (de berørte personer, hvilke rettigheder der kan lide skade, begrundelse osv.):

.....

2. Verserer der et krav om tilbagelevering af infrosne formuegoder til ofret i udstedelsesstaten?

Nej

Ja, fuldbyrdelsesmyndigheden vil blive orienteret om resultatet

Udstedelsesmyndigheden underrettes i tilfælde af direkte overførsel til ofret.

AFSNIT L: Retsmidler

Myndighed i udstedelsesstaten, der kan give yderligere oplysninger om procedurerne for anvendelse af retsmidler i udstedelsesstaten og om muligheden for retshjælp, tolkning og oversættelse:

Udstedelsesmyndigheden (se afsnit M)

Godkendelsesmyndigheden (se afsnit N)

Andet:

.....

AFSNIT M: Nærmere oplysninger om udstedelsesmyndigheden

Type udstedelsesmyndighed:

dommer, domstol, offentlig anklager

en anden kompetent myndighed udpeget af udstedelsesstaten

Myndighedens navn:

Kontaktpersonens navn:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. nr. (landekode) (områdenummer):

Fax nr. (landekode) (områdenummer):

E-mail:

Sprog, hvorpå der kan kommunikeres med udstedelsesmyndigheden:

Hvis forskellig fra ovenstående, kontaktoplysninger på den person eller de personer, der skal kontaktes for yderligere oplysninger eller med henblik på praktiske ordninger for fuldbyrdelsen af afgørelsen:

Navn/titel/organisation:

Adresse:

E-mail/tlf. nr.:

Udstedelsesmyndighedens og/eller dennes repræsentants underskrift, der attesterer, at indholdet i infrysningssattesten er nøjagtigt og korrekt:

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant er til rådighed):

AFSNIT N: Nærmere oplysninger om den myndighed, der har godkendt afgørelsen om indefrysning

Angiv den type myndighed, der har godkendt afgørelsen om indefrysning, hvis relevant:

dommer eller domstol

offentlig anklager

Godkendelsesmyndighedens navn:

Kontaktpersonens navn:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. nr. (landekode) (områdenummer):

Fax nr. (landekode) (områdenummer):

E-mail:

Sprog, hvorpå der kan kommunikeres med godkendelsesmyndigheden:

Angiv hovedkontaktpunktet for fuldbyrdelsesmyndigheden:

udstedelsesmyndigheden

godkendelsesmyndigheden

Underskrift og oplysninger om godkendelsesmyndigheden og/eller dennes repræsentant:

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant er til rådighed):

AFSNIT O: Central myndighed

Såfremt der er udpeget en central myndighed til varetagelse af den administrative fremsendelse og modtagelse af indefrysningssattester i udstedelsesstaten, angives:

Den centrale myndigheds navn:

Kontaktpersonens navn:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. nr. (landekode) (områdenummer):

Fax nr. (landekode) (områdenummer):

E-mail:

AFSNIT P: Bilag

Angiv eventuelle bilag til attesten:

BILAG II

KONFISKATIONSATTEST

AFSNIT A:

Udstedelsesstat:

Udstedelsesmyndighed:

Fuldbyrdesstat:

Fuldbyrdesmyndighed (hvis den kendes):

AFSNIT B: Afgørelse om konfiskation

1. Domstol, der har truffet afgørelsen om konfiskation (officielt navn):

.....

2. Afgørelsens referencenummer (hvis det kendes):

.....

3. Afgørelsen om konfiskation blev truffet den (dato):

.....

4. Afgørelsen om konfiskation blev endelig den (dato):

.....

AFSNIT C: Den eller de berørte personer

Identiteten på den eller de personer, mod hvem afgørelsen om konfiskation er truffet, eller på den eller de personer, som ejer de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om konfiskation (hvis mere end én person er berørt, angives oplysningerne for hver person):

1. Identifikationsoplysninger

i) I tilfælde af en eller flere fysiske personer

Navn:

Fornavn(e):

Eventuelle andre relevante navne:

Eventuelt kaldenavn:

Køn:

Nationalitet:

Personnummer eller socialsikkerhedsnummer, hvis det er til rådighed:

Identitetsdokumentets (ID-kort eller pas) type og nummer, hvis det er til rådighed:

.....

Fødselsdato:

Fødested:

Opholdssted og/eller kendt adresse (hvis adressen ikke er kendt, angives den sidst kendte adresse):

.....

Sprog, som den berørte person forstår:

Angiv den berørte persons rolle i retssagen:

 person, mod hvem afgørelsen om konfiskation er rettet person, som ejer de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om konfiskation

ii) I tilfælde af en eller flere juridiske personer

Navn:

Retlig form:

Eventuel(t) kortform af navnet, almindeligt anvendt forretningsnavn eller firmanavn:

Officielt hjemsted:

Registreringsnummer:

Adresse:

Navn på repræsentant:

Angiv den berørte persons rolle i retssagen:

- person, mod hvem afgørelsen om konfiskation er rettet
 person, som ejer de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om konfiskation

2. Hvis afgørelsen om konfiskation skal fuldbyrdes på en anden adresse end den ovenstående, angives denne:

.....

3. Tredjeparter, hvis rettigheder over de formuegoder, som er omfattet af afgørelsen om indefrysning, direkte berøres negativt af afgørelsen (identitet og begrundelse):

.....

.....

4. Angiv eventuelle andre oplysninger, som kan bidrage til fuldbyrdelsen af afgørelsen om konfiskation:

.....

AFSNIT D: Oplysninger om de formuegoder, som afgørelsen vedrører

1. Retten har afgjort, at formuegoderne:

- er udbyttet af en strafbar handling eller helt eller delvist svarer til værdien af et sådant udbytte
 er redskaber anvendt i forbindelse med en strafbar handling eller er værdien af sådanne redskaber
 kan konfiskeres ved udstedelsesstatens anvendelse af de beføjelser til konfiskation, som er omfattet af direktiv 2014/42/EU (herunder udvidet konfiskation)
 kan konfiskeres i medfør af eventuelle andre bestemmelser om beføjelser til konfiskation, herunder konfiskation uden endelig domfældelse, i henhold til udstedelsesstatens ret efter en retslig procedure vedrørende en strafbar handling

2. Angiv, om afgørelsen vedrører:

- et pengebeløb
 specifikke formuegoder (rørlige eller urørlige formuegoder, løsøre eller fast ejendom)
 formuegoder af tilsvarende værdi (ved værdibaseret konfiskation)

3. Såfremt afgørelsen vedrører et pengebeløb eller formuegoder af tilsvarende værdi som pengebeløbet:

- Beløbet til fuldbyrdelse i fuldbyrdelsesstaten, skrevet med tal og med bogstaver (angiv valuta):

- et samlede beløb, der er omfattet af afgørelsen, skrevet med tal og med bogstaver (angiv valuta):

Yderligere oplysninger:

- Grunde til at antage, at den berørte person har formuegoder/indtægt i fuldbyrdelsesstaten:

- Beskrivelse af den berørte persons formuegoder/indtægtskilde (når dette er muligt):

- Nøjagtig placering af den berørte persons formuegoder/indtægtskilde (hvis det ikke kendes, sidst kendte placering):

- Den berørte persons bankkontooplysninger (hvis de kendes):

4. Såfremt afgørelsen vedrører et eller flere specifikke formuegoder eller formuegoder af tilsvarende værdi som sådanne formuegoder:

Begrundelsen for fremsendelsen af afgørelsen til fuldbyrdelsesstaten:

- det eller de specifikke formuegoder befinder sig i fuldbyrdelsesstaten
- det eller de specifikke formuegoder er registreret i fuldbyrdelsesstaten
- udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at antage, at alle eller en del af det eller de specifikke formuegoder, der er omfattet af afgørelsen, befinder sig i fuldbyrdelsesstaten.

Yderligere oplysninger:

- Grunde til at antage, at det eller de specifikke formuegoder befinder sig i fuldbyrdelsesstaten:

.....

- Beskrivelse af formuegodet

.....

- Formuegodets placering (hvis denne ikke er kendt, sidst kendte placering):

.....

- Andre relevante oplysninger (f.eks. udnævnelse af en judiciel administrator):

.....

5. Oplysninger om omsætning og overførsel af formuegoder

Såfremt afgørelsen vedrører et specifikt formuegode, angives, om det i henhold til udstedelsesstatens ret er muligt, at konfiskationen i fuldbyrdelsesstaten sker ved konfiskation af et pengebeløb svarende til værdien af de formuegoder, der skal konfiskeres:

- Ja
- Nej

AFSNIT E: Afgørelse om indefrysning

Angiv, om:

- afgørelsen om konfiskation ledsages af en afgørelse om indefrysning truffet i udstedelsesstaten (indefrysningssattens referencenummer):
-
- formuegoderne er blevet indefrosset i overensstemmelse med en tidligere afgørelse om indefrysning, der er fremsendt til fuldbyrdelsesstaten
- dato for afgørelsen om indefrysning:
- dato for fremsendelse af afgørelsen om indefrysning:
- den myndighed, den er fremsendt til:
- udstedelsesmyndighedens referencenummer:
- fuldbyrdelsesmyndighedernes referencenummer:

AFSNIT F: Begrundelse for afgørelsen om konfiskation

1. Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og grundene til afgørelsen om konfiskation, herunder en beskrivelse af den eller de strafbare handlinger og andre relevante oplysninger:
-
2. Art og retlig klassificering af den eller de strafbare handlinger, i forhold til hvilke afgørelsen om konfiskation blev truffet, samt den eller de relevante retsfor skrifter:
-

3. Kan den strafbare handling, i forhold til hvilken afgørelsen om konfiskation er truffet, straffes i udstedelsesstaten med en frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år, og fremgår den af nedenstående liste over strafbare handlinger? (sæt kryds i det relevante felt). Hvis afgørelsen om konfiskation vedrører flere strafbare handlinger, angives numrene fra nedenstående liste over strafbare handlinger (svarende til de strafbare handlinger, der er beskrevet i punkt 1 og 2 ovenfor).

- deltagelse i en kriminel organisation
- terrorisme
- menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer
- ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer
- korruption
- svig, herunder svig og andre strafbare handlinger til skade for Unionens finansielle interesser som defineret i direktiv (EU) 2017/1371
- hvidvask af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri, herunder forfalskning af euroen
- IT-kriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og truede plantearter og -sorter
- medvirken til ulovlig indrejse og ulovligt ophold
- manddrab eller grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, ulovlig frihedsberøvelse eller gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande
- bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer
- ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- handel med stjalne motorkøretøjer
- voldtægt
- brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed
- skibs- eller flykapring
- sabotage

4. Andre relevante oplysninger (f.eks. forbindelse mellem formuegoderne og den strafbare handling)

.....

AFSNIT G: Hvis en konfiskationsattest er fremsendt til mere end én fuldbyrdesstat, anføres følgende oplysninger:

1. En konfiskationsattest er fremsendt til følgende anden fuldbyrdesstat/andre fuldbyrdesstater (stat og myndighed):

.....

2. En konfiskationsattest er fremsendt til mere end én fuldbyrdsstat med følgende begrundelse:
Hvor afgørelsen om konfiskation vedrører specifikke formuegoder:
- Det antages, at forskellige formuegoder, der er omfattet af afgørelsen, befinder sig i forskellige fuldbyrdsstater
- Konfiskationen af et specifikt formuegode kræver tiltag i mere end én fuldbyrdsstat
- Hvor afgørelsen om konfiskation vedrører et pengebeløb:
- De berørte formuegoder er ikke blevet indefrosset i henhold til forordning (EU) 2018/1805
- Den skønnede værdi af de formuegoder, der kan konfiskeres i udstedelsesstaten og en hvilken som helst enkelt fuldbyrdsstat, er sandsynligvis ikke tilstrækkelig til konfiskation af det fulde beløb, der er omfattet af afgørelsen
- Andre specifikke behov:
.....
3. Værdi af aktiver, hvis den kendes, i hver fuldbyrdsstat:
.....
.....
4. Når konfiskationen af det eller de specifikke formuegoder kræver tiltag i mere end én fuldbyrdsstat, beskrives de tiltag, der skal træffes i fuldbyrdsstaten:
.....

AFSNIT H: Procedurer, der førte til afgørelsen om konfiskation.

Angiv, om den pågældende person, mod hvem afgørelsen om konfiskation er truffet, mødte personligt op ved retssagen, der førte til afgørelsen om konfiskation i forbindelse med endelig domfældelse:

1. Ja, den pågældende mødte personligt op ved retssagen.
2. Nej, den pågældende mødte ikke personligt op ved retssagen.
3. Nej, der var i overensstemmelse med nationale procesregler ingen retsmøder.
4. Hvis feltet ud for punkt 2 er afkrydset, bekræftes en af følgende muligheder:
- 4.1a. Den pågældende var blevet indkaldt personligt den ... (dag/måned/år) og var dermed blevet underrettet om den berammede dato og det berammede sted for den retssag, der førte til afgørelsen om konfiskation, og var blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse om konfiskation, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,
- ELLER
- 4.1b. Den pågældende var ikke blevet indkaldt personligt, men var faktisk på anden vis blevet officielt underrettet om den berammede dato og det berammede sted for den retssag, der førte til afgørelsen om konfiskation, på en sådan måde, at det entydigt er fastslået, at vedkommende var bekendt med den berammede retssag og var blevet underrettet om, at der kunne træffes en afgørelse om konfiskation, selv om vedkommende ikke var til stede under retssagen,
- ELLER
- 4.2. Den pågældende var klar over, at en retssag var berammet, havde givet mandat til en advokat, som enten af den pågældende selv eller af staten var udpeget til at forsvare den pågældende person under retssagen, og blev rent faktisk repræsenteret af denne advokat under retssagen
- ELLER
- 4.3. den pågældende fik afgørelsen om konfiskation forkyndt den ... (dag/måned/år) og blev udtrykkeligt underrettet om retten til fornyet prøvelse eller anke, hvor vedkommende ville have ret til at deltage, og som ville give mulighed for, at sagens realiteter, herunder nyt bevismateriale, blev taget op igen og kunne øre til, at den oprindelige afgørelse om konfiskation blev ændret, og
- den pågældende erklærede udtrykkeligt, at vedkommende ikke anfægtede afgørelsen om konfiskation,
- ELLER
- den pågældende anmodede ikke om fornyet prøvelse eller anke inden for den gældende frist.

5. Hvis feltet ud for punkt 4.1b, 4.2 eller 4.3 er afkrydset, oplyses det, hvordan den relevante betingelse er blevet opfyldt:

AFSNIT I: Alternative foranstaltninger, herunder frihedsstraf

1. Angiv, om udstedelsesstaten tillader, at fuldbyrdsstaten anvender alternative foranstaltninger, hvis det ikke helt eller delvist er muligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation:

- Ja
 Nej

2. Hvis ja, angives hvilke foranstaltninger der kan anvendes:

- Frihedsstraf (maksimal varighed):
.....
- Samfundstjeneste (eller tilsvarende) (maksimal varighed):
.....
- Andre foranstaltninger (beskrivelse):
.....

AFSNIT J: Afgørelse om tilbagelevering af formuegoder eller godtgørelse til ofret

1. Angiv, hvis relevant:

- En udstedelsesmyndighed eller anden kompetent myndighed i udstedelsesstaten har truffet afgørelse om at godtgøre ofret med eller tilbagelevere til ofret følgende pengebeløb:
.....
- En udstedelsesmyndighed eller anden kompetent myndighed i udstedelsesstaten har truffet afgørelse om at tilbagelevere følgende formuegoder, som ikke er penge, til ofret:
.....
- Der verserer procedurer for tilbagelevering af formuegoder eller godtgørelse til ofret i udstedelsesstaten, og resultatet vil blive meddelt fuldbyrdsmyndigheden

2. Oplysninger om afgørelsen om tilbagelevering af formuegoder eller godtgørelse til ofret:

Myndighed, der traf afgørelsen (officielt navn):

Dato for afgørelsen:

Dato, hvor afgørelsen blev endelig:

Afgørelsens referencenummer (hvis det er til rådighed):

Beskrivelse af de formuegoder, der skal tilbageleveres:

Ofrets navn:

Ofrets adresse:

Udstedelsesmyndigheden underrettes i tilfælde af direkte overførsel til ofret.

AFSNIT K: Oplysninger om udstedelsesmyndigheden

Myndighedens navn:

Kontaktpersonens navn:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. nr. (landekode) (områdenummer):

Fax nr. (landekode) (områdenummer):

E-mail:

Sprog, hvorpå der kan kommunikeres med udstedelsesmyndigheden:

Hvis forskellige fra ovenstående, kontaktoplysninger på den person eller de personer, der skal kontaktes for yderligere oplysninger eller med henblik på praktiske ordninger for fuldbyrdelse af afgørelsen eller overførsel af formuegoderne:

.....
 Navn/titel/organisation:

Adresse:

E-mail/tlf. nr.:

Udstedelsesmyndighedens og/eller dennes repræsentants underskrift, der attesterer, at indholdet i konfiskationsattesten er nøjagtigt og korrekt:

Navn:

Funktion (titel/stilling):

Dato:

Officielt stempel (hvis et sådant er til rådighed):

AFSNIT L: Central myndighed

Såfremt der er udpeget en central myndighed til varetagelse af den administrative fremsendelse og modtagelse af konfiskationsattester i udstedelsesstaten, angiv:

Den centrale myndigheds navn:

Kontaktpersonens navn:

Funktion (titel/stilling):

Sagsnummer:

Adresse:

Tlf. nr. (landekode) (områdenummer):

Fax nr. (landekode) (områdenummer):

E-mail:

AFSNIT M: Udstedelsesstatens betalingsoplysninger

IBAN:

BIC:

Kontohavers navn:

AFSNIT N: Bilag

Angiv eventuelle bilag til attesten:

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2018/1806**af 14. november 2018****om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav****(kodifikation)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 ⁽²⁾ er blevet ændret væsentligt flere gange ⁽³⁾. Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) Denne forordning indebærer en fuldstændig harmonisering for så vidt angår de tredjelande, hvis statsborgere er omfattet af pligten til at være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser (i det følgende også benævnt »visumpligt«), og de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav.
- (3) Fastlæggelsen af de tredjelande, hvis statsborgere er omfattet af eller fritaget for visumpligt, bør foretages på baggrund af en velovervejet individuel vurdering på grundlag af en række kriterier. Denne vurdering bør foretages regelmæssigt og kan give anledning til lovgivningsmæssige forslag om ændring af bilag I til nærværende forordning, der indeholder en liste over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser og bilag II til nærværende forordning, der indeholder en liste over tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for kravet om at være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser i forbindelse med ophold på højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, uden at dette berører muligheden for at foretage landespecifikke ændringer af bilagene under særlige omstændigheder, f.eks. som resultat af en visumliberaliseringsproces eller som den yderste konsekvens af en midlertidig suspension af fritagelsen for visumpligten (i det følgende også benævnt »visumfritagelsen«).
- (4) Sammensætningen af listerne over tredjelande i bilag I og II bør være i overensstemmelse med kriterierne i nærværende forordning. Nogle tredjelande, for hvilke situationen har ændret sig med hensyn til disse kriterier, bør overføres fra det ene bilag til det andet.
- (5) Udviklingen i folkeretten, der medfører ændringer i status eller benævnelse for visse stater eller enheder, bør afspejles i bilag I og II.
- (6) Da statsborgere fra Island, Liechtenstein og Norge er fritaget fra visumpligt i medfør af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ⁽⁴⁾, bør disse lande ikke opføres på listen i bilag II.
- (7) Da aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Schweiz på den anden side om fri bevægelighed for personer ⁽⁵⁾ indeholder bestemmelser om, at statsborgere fra Schweiz og fra medlemsstaterne er fritaget for visumpligt, bør Schweiz ikke opføres på listen i bilag II.
- (8) For konventionsflygtninge og statsløse skal beslutningen om visumpligt eller visumfritagelse med forbehold af de forpligtelser, der følger af internationale aftaler, som medlemsstaterne har undertegnet, navnlig Europarådets

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 2.10.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.11.2018.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1).

⁽³⁾ Se bilag III.

⁽⁴⁾ EFT L 1 af 3.1.1994, s. 3.

⁽⁵⁾ EFT L 114 af 30.4.2002, s. 6.

europæiske overenskomst om ophævelse af visumtvang for flygtninge undertegnet den 20. april 1959 i Strasbourg, træffes på grundlag af det tredjeland, hvor disse personer har bopæl, og som har udstedt deres rejsedokumenter. I betragtning af forskellene mellem medlemsstaternes ret om konventionsflygtninge og statsløsebør medlemsstaterne dog, hvis det tredjeland, hvor disse persongrupper har bopæl, og som har udstedt deres rejsedokumenter, er et af de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget fra visumpligt, kunne afgøre, om disse personer bør fritages fra visumpligt.

- (9) I overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1931/2006 ⁽¹⁾ bør der fastsættes en fritagelse for visumpligt for indehavere af en tilladelse til lokal grænsetrafik.
- (10) Medlemsstaterne bør kunne fastsætte undtagelser fra visumpligten for indehavere af visse andre pas end almindelige pas.
- (11) I særlige tilfælde, der berettiger til en særordning på visumområdet, bør medlemsstaterne kunne fritage visse personkategorier for visumpligten eller omvendt pålægge dem visumpligt, bl.a. i overensstemmelse med folkeretten eller sædvane.
- (12) Medlemsstaterne bør have mulighed for at fritage konventionsflygtninge, alle statsløse, det vil sige både dem, der falder ind under De Forenede Nationers konvention om statsløse personers retsstilling af 28. september 1954, og dem, der ikke gør, og skoleelever, der deltager i en skolerejse, for visumpligt når disse personkategorier har bopæl i et tredjeland, der er opført på listen i bilag II til denne forordning.
- (13) Ordningerne for mulighederne for undtagelser fra visumpligten bør fuldt ud afspejle de faktiske forhold. Visse medlemsstater fritager statsborgere fra de tredjelande, der er opført på listen over tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, og som er medlemmer af de væbnede styrker og rejser inden for rammerne af Den Nordatlantiske Traktats Organisation (NATO) eller Partnerskab for Fred, for visumpligt. Af retssikkerhedsmæssige årsager bør der i denne forordning henvises til disse fritagelser, som er baseret på internationale forpligtelser, der ligger uden for EU-rettens område.
- (14) Fuld visumgensidighed er et mål, som Unionen bør forfølge proaktivt i sine forbindelser med tredjelande, idet dette bidrager til at gøre Unionens eksterne politik mere troværdig og konsekvent.
- (15) Der bør være en unionsmekanisme for iværksættelse af gensidighedsprincippet for det tilfælde, at et af de tredjelande, der er opført på listen i bilag II, beslutter at indføre visumpligt for statsborgere fra en eller flere medlemsstater. Denne mekanisme bør give Unionen mulighed for at reagere solidarisk, hvis et sådant tredjeland indfører visumpligt for mindst én medlemsstats statsborgere.
- (16) Når der modtages en meddelelse fra en medlemsstat om, at et tredjeland, der er opført på listen i bilag II, har indført visumpligt for den pågældende medlemsstats statsborgere, bør alle medlemsstaterne reagere i fællesskab og dermed fremkomme med en EU-reaktion på en situation, der berører Unionen som helhed og behandler dens statsborgere forskelligt.
- (17) For at sikre en passende inddragelse af Europa-Parlamentet og Rådet i anden fase af anvendelsen af gensidighedsmekanismen og i betragtning af den særligt følsomme politiske karakter af suspensionen af visumfritagelsen for alle statsborgere fra et tredjeland, der er opført på listen i bilag II, og de horisontale virkninger for medlemsstaterne, de associerede Schengenlande og Unionen selv, navnlig for så vidt angår deres eksterne forbindelser og Schengenområdets generelle funktionsmåde, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår visse elementer i gensidighedsmekanismen. At tillægge sådanne beføjelser til Kommissionen tager hensyn til behovet for en politisk drøftelse af Unionens visumpolitik i Schengenområdet. Det afspejler også behovet for at sikre tilstrækkelig gennemsigtighed og retssikkerhed i forbindelse med anvendelsen af gensidighedsmekanismen på alle statsborgere fra det pågældende tredjeland, navnlig ved hjælp af den tilsvarende midlertidige ændring af bilag II til denne forordning. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning ⁽²⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelsen af delegerede retsakter.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1931/2006 af 20. december 2006 om fastsættelse af regler for lokal grænsetrafik ved medlemsstaternes ydre landgrænser og om ændring af Schengen-konventionen (EUT L 405 af 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

- (18) Denne forordning bør etablere en mekanisme til midlertidig suspension af visumfritagelsen for et tredjeland, der er opført på listen i bilag II (»suspensionsmekanismen«), i en nødsituation, hvor der er behov for en hurtig reaktion for at løse de vanskeligheder, som mindst én medlemsstat står overfor, idet der tages højde for denne nødsituations overordnede følger for Unionen som helhed.
- (19) For at sikre en effektiv anvendelse af suspensionsmekanismen og af visse bestemmelser vedrørende gensidighedsmekanismen og navnlig for at åbne mulighed for, at der i passende omfang tages hensyn til alle relevante faktorer og mulige virkninger af anvendelsen af disse mekanismer bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med hensyn til fastlæggelse af, hvilke kategorier af statsborgere fra det pågældende tredjeland, der skal være omfattet af en midlertidig suspension af visumfritagelsen inden for rammerne af gensidighedsmekanismen og af den tilsvarende varighed af denne suspension samt med hensyn til suspensionsmekanismen. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾. Undersøgelingsproceduren bør anvendes i forbindelse med vedtagelsen af sådanne gennemførelsesretsakter.
- (20) Det er nødvendigt at undgå og imødegå enhver form for misbrug som følge af en visumfritagelse for kortvarige ophold for statsborgere fra et tredjeland, hvis de udgør en trussel for den berørte medlemsstats offentlige orden (ordre public) og indre sikkerhed.
- (21) Suspensionsmekanismen bør gøre det muligt for medlemsstaterne at meddele forhold, der fører til en eventuel suspension, og give Kommissionen mulighed for at udløse suspensionsmekanismen på eget initiativ.
- (22) Anvendelse af suspensionsmekanismen bør navnlig lettes ved at forkorte referenceperioder og frister, hvilket giver mulighed for en hurtig procedure, og de mulige grunde til suspension bør omfatte en svækkelse af samarbejdet om tilbagetagelse samt en væsentlig stigning i risiciene for den offentlige orden eller den indre sikkerhed i medlemsstaterne. En sådan svækkelse af samarbejdet bør omfatte tilfælde, hvor der er en væsentlig stigning i andelen af afslag på anmodninger om tilbagetagelse, herunder af tredjelandstatsborgere der har passeret gennem det pågældende tredjeland, hvor en tilbagetagelsesaftale indgået mellem Unionen eller en medlemsstat og det pågældende tredjeland fastsætter en sådan tilbagetagelsesforpligtelse. Kommissionen bør også kunne udløse suspensionsmekanismen i tilfælde af, at tredjelandet ikke samarbejder om tilbagetagelse, særlig når der er indgået en aftale om tilbagetagelse mellem tredjelandet og Unionen.
- (23) Med henblik på suspensionsmekanismen betyder en væsentlig stigning en stigning, som overskrider tærsklen på 50 %. Det kunne også betyde en lavere stigning, hvis Kommissionen skønnede det relevant i det specifikke tilfælde, som meddeles af den berørte medlemsstat.
- (24) Med henblik på suspensionsmekanismen betyder en lav anerkendelsesprocent en anerkendelsesprocent for asylansøgninger på omkring 3 eller 4 %. Det kunne også betyde en højere anerkendelsesprocent, hvis Kommissionen skønnede det relevant i det specifikke tilfælde, som meddeles af den berørte medlemsstat.
- (25) Det er nødvendigt at undgå og imødegå enhver form for misbrug af visumfritagelse, hvis det fører til øget migrationspres som følge af f.eks. en stigning i antallet af ubegrundede asylansøgninger, og også hvis det fører til ubegrundede ansøgninger om opholdstilladelse.
- (26) Med henblik på at sikre, at de specifikke krav, som blev anvendt ved vurderingen af hensigtsmæssigheden af en visumfritagelse, indrømmet som resultat af en vellykket afslutning af en visumliberaliseringsdialog, fortsat opfyldes på sigt, bør Kommissionen overvåge situationen i de pågældende tredjelande. Kommissionen bør navnlig være opmærksom på menneskerettighedssituationen i de pågældende tredjelande.
- (27) Kommissionen bør med regelmæssige mellemrum og mindst en gang om året aflægge rapport til Europa-Parlamentet og til Rådet i en periode på syv år efter ikrafttrædelsen af visumliberaliseringen for et bestemt tredjeland, og derefter når Kommissionen finder det nødvendigt, eller efter anmodning fra Europa-Parlamentet eller fra Rådet.
- (28) Kommissionen bør, inden den træffer afgørelse om midlertidigt at suspendere visumfritagelsen for et tredjeland statsborgere, tage hensyn til menneskerettighedssituationen i det pågældende tredjeland og de mulige konsekvenser af en suspension af visumfritagelsen for denne situation.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (29) Suspension af visumfritagelsen ved en gennemførelsesretsakt bør omfatte visse kategorier af statsborgere fra det pågældende tredjeland med henvisning til de relevante typer af rejsedokumenter og, hvor det er relevant, til yderligere kriterier, såsom personer, der for første gang rejser til medlemsstaternes område. Gennemførelsesretsakten bør fastlægge de kategorier af statsborgere, for hvem suspensionen bør gælde, idet der tages hensyn til de særlige forhold, som en eller flere medlemsstater har meddelt, eller som Kommissionen har aflagt rapport om, og proportionalitetsprincippet.
- (30) For at sikre en passende inddragelse af Europa-Parlamentet og Rådet i gennemførelsen af suspensionsmekanismen under hensyn til den politisk følsomme karakter af en suspension af en visumfritagelse for alle statsborgere fra et tredjeland, der er opført på listen i bilag II til denne forordning, og de horisontale virkninger for medlemsstaterne og Unionen selv, navnlig for så vidt angår deres eksterne forbindelser og Schengenområdet generelle funktionsmåde, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår den midlertidige suspension af visumfritagelsen for de pågældende tredjelands statsborgere. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (31) For at sikre, at visaordningen bliver gennemsigtig, og at de berørte personer modtager oplysninger, bør medlemsstaterne meddele Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke foranstaltninger de træffer inden for rammerne af denne forordning. Disse oplysninger skal af samme grund ligeledes offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.
- (32) Betingelserne for indrejse på medlemsstaternes område eller udstedelse af visa bør ikke berøre de gældende regler for anerkendelsen af rejsedokumenters gyldighed.
- (33) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i artikel 5 i Traktaten om Den Europæiske Union er det, for at sikre, at den fælles visumpolitik fungerer effektivt, nødvendigt og hensigtsmæssigt at vedtage en forordning for at fastlægge listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav.
- (34) Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen af de internationale aftaler, der er indgået af Det Europæiske Fællesskab inden ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 539/2001, og som indebærer, at det er nødvendigt at fravige den fælles visumpolitik, samtidig med at der tages hensyn til Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.
- (35) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ⁽¹⁾, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF ⁽²⁾.
- (36) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ⁽³⁾, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF ⁽⁴⁾.
- (37) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske

⁽¹⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ⁽¹⁾, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU ⁽²⁾.

- (38) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF ⁽³⁾; Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.
- (39) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF ⁽⁴⁾; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning fastlægger de tredjelande, hvis statsborgere er henholdsvis omfattet af og fritaget for visumpligt, baseret på en individuel vurdering under anvendelse af forskellige kriterier, der bl.a. vedrører ulovlig indvandring, offentlig orden og sikkerhed, økonomiske fordele, navnlig med hensyn til turisme og udenrigshandel, Unionens eksterne forbindelser med de pågældende tredjelande, herunder navnlig hensynet til menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, samt konsekvenserne af regional sammenhæng og gensidighed.

Artikel 2

Ved anvendelsen af denne forordning forstås ved »visum«, et visum som defineret i artikel 2, nr. 2), litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 ⁽⁵⁾.

Artikel 3

1. Statsborgere fra tredjelande, der er opført på listen i bilag I, skal være i besiddelse af visum, når de passerer medlemsstaternes ydre grænser.
2. Med forbehold af de forpligtelser, som følger af Europarådets europæiske overenskomst om ophævelse af visumpligt for flygtninge, der blev undertegnet i Strasbourg den 20. april 1959, skal konventionsflygtninge og statsløse være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, hvis det tredjeland, hvor de har deres bopæl, og som har udstedt deres rejsedokument, er et tredjeland, der er opført på listen i bilag I til denne forordning.

Artikel 4

1. Statsborgere fra tredjelande, der er opført på listen i bilag II, er fritaget for det i artikel 3, stk. 1, omhandlede krav i forbindelse med ophold på højst 90 dage inden for en periode på 180 dage.
2. Desuden er følgende personer fritaget for visumpligt:
 - a) statsborgere i et tredjeland, der er opført på listen i bilag I til denne forordning, når disse er indehavere af en tilladelse til lokal grænsetrafik, der er udstedt af medlemsstaterne i henhold til forordning (EF) nr. 1931/2006, og de udøver deres ret inden for ordningen for lokal grænsetrafik

⁽¹⁾ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

- b) skoleelever, som er statsborgere i et tredjeland, der er opført på listen i bilag I til nærværende forordning, når disse skoleelever har bopæl i en medlemsstat, der anvender Rådets afgørelse 94/795/RIA ⁽¹⁾, og deltager i en organiseret skolerejse og ledsages af en lærer fra institutionen
- c) konventionsflygtninge og statsløse og andre personer uden noget statsborgerskab, som har bopæl i en medlemsstat, og som er indehavere af et rejsedokument, der er udstedt af denne medlemsstat.

Artikel 5

Statsborgere fra nye tredjelands, der er opstået af tredjelands, som er opført på listerne i bilag I og II, er underlagt henholdsvis artikel 3 og 4, indtil Rådet træffer anden afgørelse efter proceduren i den relevante artikel i TEUF.

Artikel 6

1. En medlemsstat kan fastsætte undtagelser fra visumpligten i artikel 3 eller fra visumfritagelsen i artikel 4 for:

- a) indehavere af diplomatpas, tjenestepas/officielle pas eller særlige pas
- b) medlemmer af besætningen inden for civil luftfart og skibsfart i forbindelse med udførelsen af deres opgaver
- c) medlemmer af besætningen inden for civil skibsfart, når de har landlov og er i besiddelse af identitetspapirer for søfarende udstedt i henhold til Den Internationale Arbejdsorganisations konvention nr. 108 af 13. maj 1958 eller nr. 185 af 19. juni 2003 eller Den Internationale Søfartsorganisations konvention om lettelse af international samfærdsel ad søvejen af 9. april 1965
- d) besætning og deltagere i nødhjælps- eller redningsaktioner i tilfælde af en katastrofe eller et ulykkestilfælde
- e) civil besætning på skibe på internationale indre vandveje
- f) indehavere af rejsedokumenter, der udstedes af mellemstatslige internationale organisationer, som mindst én medlemsstat er medlem af, eller af andre enheder, som den berørte medlemsstat har anerkendt som værende underlagt international ret, til ansatte i disse organisationer eller enheder.

2. En medlemsstat kan fritage følgende for visumpligt, jf. artikel 3:

- a) skoleelever, som er statsborgere i et tredjeland, der er opført på listen i bilag I, og som har bopæl i et tredjeland, der er opført på listen i bilag II, eller i Schweiz eller Liechtenstein, når disse skoleelever deltager i en organiseret skolerejse og ledsages af en lærer fra institutionen
- b) konventionsflygtninge og statsløse, hvis det tredjeland, hvor de har deres bopæl, og som har udstedt deres rejsedokument, er et af de tredjelands, der er opført på listen i bilag II
- c) medlemmer af de væbnede styrker, der rejser inden for rammerne af NATO eller Partnerskab for Fred og er indehavere af de identitetskort og marchordrer, som er omhandlet i overenskomsten mellem deltagerne i Den Nordatlantiske Traktat vedrørende status for deres styrker af 19. juni 1951
- d) konventionsflygtninge og statsløse og andre personer uden noget statsborgerskab, som har ophold i Det Forenede Kongerige eller Irland, og som er indehavere af et af Det Forenede Kongerige eller Irland udstedt rejsedokument, der anerkendes af den berørte medlemsstat, med forbehold af kravene i Europarådets europæiske overenskomst om ophævelse af visumtvang for flygtninge undertegnet den 20. april 1959 i Strasbourg.

3. En medlemsstat kan fravige visumfritagelsen i artikel 4 for personer, der udøver lønnet beskæftigelse under opholdet.

Artikel 7

Hvis et tredjeland, der er opført på listen i bilag II, anvender visumpligt over for mindst én medlemsstats statsborgere, finder følgende bestemmelser anvendelse:

- a) Senest 30 dage efter, at det pågældende tredjeland har indført visumpligt, giver den berørte medlemsstat Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen skriftlig meddelelse herom.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 94/795/RIA af 30. november 1994 om en fælles aktion vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende rejselempelser for skoleelever fra tredjelands med bopæl i en medlemsstat (EFT L 327 af 19.12.1994, s. 1).

Denne meddelelse skal:

- i) angive datoen for gennemførelsen af visumpligten, og hvilke typer rejsedokumenter og visa der er omfattet
- ii) omfatte en detaljeret beskrivelse af de foreløbige foranstaltninger, som den berørte medlemsstat har truffet med henblik på at sikre visumfri rejse mellem medlemsstaten og det pågældende tredjeland, og alle relevante oplysninger

Oplysninger om denne meddelelse offentliggøres straks af Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende*, med oplysninger om datoen for gennemførelsen af visumpligten, og hvilke typer rejsedokumenter og visa der er omfattet.

Hvis tredjelandet beslutter at ophæve visumpligten inden udløbet af den i første afsnit i dette litra nævnte frist, gives meddelelsen ikke, eller den trækkes tilbage, og oplysningerne offentliggøres ikke.

- b) Kommissionen tager umiddelbart efter datoen for offentliggørelsen, jf. litra a), tredje afsnit, og i samråd med den berørte medlemsstat kontakt til det pågældende tredjelands myndigheder, navnlig på det politiske, økonomiske og handelsmæssige område, med henblik på at genindføre eller indføre visumfri rejse og oplyser straks Europa-Parlamentet og Rådet om disse kontakter.
- c) Hvis tredjelandet ikke senest inden for 90 dage efter datoen for offentliggørelsen, jf. litra a), tredje afsnit, har ophævet visumpligten på trods af alle de kontakter, der er taget i overensstemmelse med litra b), kan den berørte medlemsstat anmode Kommissionen om at suspendere visumfritagelsen for visse kategorier af det pågældende tredjelands statsborgere. Hvis en medlemsstat fremsætter en sådan anmodning, underretter den Europa-Parlamentet og Rådet herom.
- d) Når Kommissionen overvejer de videre skridt i overensstemmelse med litra e), f) eller h), tager den højde for resultaterne af den berørte medlemsstats foranstaltninger med henblik på at sikre visumfri rejse mellem medlemsstaten og det pågældende tredjeland, de i litra b) omhandlede kontakter og konsekvenserne af suspensionen af visumfritagelsen for Unionens og dens medlemsstaters eksterne forbindelser med det pågældende tredjeland.
- e) Hvis det pågældende tredjeland ikke har ophævet visumpligten, skal Kommissionen senest inden for seks måneder efter datoen for offentliggørelsen, jf. litra a), tredje afsnit, og derefter mindst hver sjette måned inden for en samlet periode, der ikke må overskride den dato, hvor den delegerede retsakt, der er omhandlet i litra f), træder i kraft, eller der gøres indsigelse mod den:

- i) efter anmodning fra den berørte medlemsstat eller på dens eget initiativ, vedtage en gennemførelsesretsakt, der midlertidigt suspenderer visumfritagelsen for visse kategorier af statsborgere fra det pågældende tredjeland i en periode på op til seks måneder. Denne gennemførelsesretsakt fastsætter en dato inden for 90 dage efter ikrafttrædelsen, hvor suspensionen af visumfritagelsen skal træde i kraft, under hensyntagen til de tilgængelige ressourcer på medlemsstaternes konsulater. Ved vedtagelse af efterfølgende gennemførelsesretsakter kan Kommissionen forlænge denne suspension med yderligere perioder på op til seks måneder, og den kan ændre de kategorier af statsborgere fra det pågældende tredjeland, for hvilke visumfritagelsen er suspenderet.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren i artikel 11, stk. 2. Med forbehold af anvendelsen af artikel 6 skal alle de kategorier af statsborgere fra det pågældende tredjeland, der er omhandlet i gennemførelsesretsakten, i de perioder, hvor denne suspension finder anvendelse, være i besiddelse af et visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, eller

- ii) forelægge udvalget i artikel 11, stk. 1, en rapport med en vurdering af situationen og begrundelsen for, at den besluttede ikke at suspendere visumfritagelsen, og underrette Europa-Parlamentet og Rådet herom.

Kommissionen tager hensyn til alle relevante faktorer, såsom de i litra d) nævnte, i denne rapport. Europa-Parlamentet og Rådet kan have en politisk drøftelse på grundlag af disse rapporter.

- f) Hvis det pågældende tredjeland ikke senest inden for 24 måneder efter datoen for offentliggørelsen, jf. litra a), tredje afsnit, har ophævet visumpligten, vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 10, der i en periode på 12 måneder midlertidigt suspenderer visumfritagelsen for statsborgere fra det pågældende tredjeland. Den delegerede retsakt skal fastsætte en dato inden for 90 dage efter dens ikrafttræden, hvor suspensionen af visumfritagelsen skal træde i kraft, under hensyntagen til de tilgængelige ressourcer på medlemsstaternes konsulater, og ændre bilag II i overensstemmelse hermed. Denne ændring skal foretages ved, at der ved siden af navnet på det pågældende tredjeland indsættes en fodnote, der angiver, at visumfritagelsen er suspenderet for det pågældende tredjeland, og fastsætter varigheden af denne suspension.

Fra den dato, hvor suspensionen af visumfritagelsen for statsborgere fra det pågældende tredjeland træder i kraft, eller hvor der er gjort indsigelse mod den delegerede retsakt i henhold til artikel 10, stk. 7, udløber eventuelle gennemførelsesretsakter vedtaget i henhold til denne artikels første afsnit, litra e), for så vidt angår dette tredjeland. Såfremt Kommissionen forelægger et lovgivningsforslag som omhandlet i litra h), forlænges suspensionsperioden af visumfritagelsen, nævnt i første afsnit i nærværende litra, med seks måneder. Den i nævnte afsnit omhandlede fodnote ændres i overensstemmelse hermed.

Med forbehold af anvendelsen af artikel 6 skal de statsborgere fra det pågældende tredjeland, der er omfattet af den delegerede retsakt, i de perioder, hvor denne suspension finder anvendelse, være i besiddelse af et visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

- g) Eventuelle efterfølgende meddelelser fra en anden medlemsstat i medfør af litra a) vedrørende samme tredjeland i løbet af anvendelsesperioden for foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til litra e) eller f), for så vidt angår det pågældende tredjeland, sammenlægges med de igangværende procedurer, uden at fristerne eller perioderne i nævnte litraer forlænges.
- h) Hvis det pågældende tredjeland ikke har ophævet visumpligten senest inden for seks måneder efter datoen for den i litra f) omhandlede delegerede retsacts ikrafttræden, kan Kommissionen forelægge et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af denne forordning med henblik på at overføre henvisningen til tredjelandet fra bilag II til bilag I.
- i) Procedurerne i litra e), f) og h) berører ikke Kommissionens ret til på ethvert tidspunkt at forelægge et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af denne forordning med henblik at overføre henvisningen til det pågældende tredjeland fra bilag II til bilag I.
- j) Såfremt det pågældende tredjeland ophæver visumpligten, giver den berørte medlemsstat omgående Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen meddelelse herom. Kommissionen offentliggør straks meddelelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Eventuelle gennemførelsesretsakter eller delegerede retsakter, der er vedtaget i henhold til litra e) eller f) vedrørende det pågældende tredjeland udløber syv dage efter offentliggørelsen som omhandlet i første afsnit i nærværende litra. Hvis det pågældende tredjeland har indført visumpligt over for to eller flere medlemsstaters statsborgere, udløber gennemførelsesretsakterne eller de delegerede retsakter vedrørende dette tredjeland syv dage efter offentliggørelsen af meddelelsen vedrørende den sidst berørte medlemsstat, hvis statsborgere var pålagt visumpligt af det pågældende tredjeland. Den i litra f), første afsnit, nævnte fodnote slettes ved udløbet af den pågældende delegerede retsakt. Kommissionen offentliggør straks oplysningerne om dens udløb i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Såfremt det pågældende tredjeland ophæver visumpligten, uden at den pågældende medlemsstat meddeler dette i overensstemmelse med første afsnit i nærværende litra, sørger Kommissionen på eget initiativ for straks at foretage den offentliggørelse, der er omhandlet i nævnte afsnit, og andet afsnit i nærværende litra finder anvendelse.

Artikel 8

1. Uanset artikel 4, suspenderes visumfritagelsen midlertidigt for statsborgere i et tredjeland opført på listen i bilag II på grundlag af relevante og objektive data i overensstemmelse med nærværende artikel.
2. En medlemsstat kan give Kommissionen meddelelse, hvis den i en periode på to måneder sammenlignet med samme periode i det forudgående år eller med de sidste to måneder, der gik forud for gennemførelsen af visumfritagelsen for statsborgere fra et tredjeland, der er opført på listen i bilag II, står over for et eller flere af følgende forhold:
 - a) en væsentlig stigning i antallet af statsborgere fra det pågældende tredjeland, som nægtes indrejse eller opholder sig på medlemsstatens område uden at have ret til det
 - b) en væsentlig stigning i antallet af asylansøgninger fra statsborgere fra det pågældende tredjeland, for hvilket anerkendelsesprocenten er lav
 - c) en svækkelse af samarbejdet om tilbagetagelse med det pågældende tredjeland, der er underbygget af tilstrækkelige data, navnlig en væsentlig stigning i andelen af afslag på medlemsstatens anmodninger om tilbagetagelse til det pågældende tredjeland for så vidt angår tredjelandets egne statsborgere eller, hvis en tilbagetagelse aftale indgået mellem Unionen eller denne medlemsstat og det pågældende tredjeland fastsætter dette, for så vidt angår tredjelandstatsborgere, der har passeret gennem tredjelandet
 - d) en stigning i risikoen for eller overhængende trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i medlemsstaterne, navnlig en væsentlig stigning i alvorlige strafbare handlinger i relation til statsborgere fra dette tredjeland, der er underbygget af objektive, konkrete og relevante oplysninger og data fra de kompetente myndigheder.

Den i dettes stykkes første afsnit nævnte meddelelse skal angive de årsager, der ligger til grund for den, og omfatte relevante data og statistikker samt en detaljeret redegørelse for de foreløbige foranstaltninger, som den berørte medlemsstat har truffet med henblik på at rette op på situationen. Den pågældende medlemsstat kan i sin meddelelse præcisere, hvilke kategorier af statsborgere fra det pågældende tredjeland der skal være omfattet af en gennemførelsesretsakt i henhold til stk. 6, litra a), og angive de nærmere årsager hertil. Kommissionen underretter straks Europa-Parlamentet og Rådet om en sådan meddelelse.

3. Hvis Kommissionen, under hensyntagen til de relevante data, rapporter og statistikker, har konkrete og pålidelige oplysninger om, at de forhold, der er omhandlet i stk. 2, litra a), b), c) eller d), forekommer i en eller flere medlemsstater, eller om, at tredjelandet ikke samarbejder om tilbagetagelse, særlig når der er indgået en aftale om tilbagetagelse mellem det pågældende tredjeland og Unionen, skal Kommissionen straks underrette Europa-Parlamentet og Rådet om sin analyse, og bestemmelserne i stk. 6 finder anvendelse.

Med henblik på første afsnit kan ikke-samarbejde om tilbagetagelse bestå i, f.eks.:

- afslag på eller undladelse af at behandle anmodninger om tilbagetagelse i tide
- undladelse af i tide at udstede rejsedokumenter til brug for tilbagesendelse inden for de frister, der er fastsat i aftalen og tilbagetagelse, eller afvisning af europæiske rejsedokumenter udstedt efter udløbet af de frister, der er fastsat i aftalen om tilbagetagelse, eller
- ophør eller suspension af aftalen om tilbagetagelse.

4. Kommissionen overvåger den fortsatte overholdelse af de specifikke krav, der er baseret på artikel 1, og som blev anvendt ved vurderingen af hensigtsmæssigheden af en visumfritagelse til de tredjelands statsborgere, når de indrejser på medlemsstaters område, er blevet indrømmet fritagelse fra visumpligt som følge af en vellykket afslutning af en visumliberaliseringsdialog mellem Unionen og det pågældende tredjeland.

Desuden aflægger Kommissionen med regelmæssige mellemrum og mindst en gang om året rapport til Europa-Parlamentet og til Rådet i en periode på syv år efter datoen for ikrafttrædelsen af visumliberaliseringen for dette tredjeland, og derefter når Kommissionen finder det nødvendigt, eller efter anmodning fra Europa-Parlamentet eller fra Rådet. Rapporten skal fokusere på de tredjelands, for hvilke Kommissionen på grundlag af konkrete og pålidelige oplysninger finder, at visse krav ikke længere overholdes.

Stk. 6 finder anvendelse, hvis en rapport fra Kommissionen viser, at et eller flere af de specifikke krav ikke længere overholdes i forhold til et bestemt tredjeland.

5. Kommissionen undersøger enhver meddelelse i henhold til stk. 2, idet den tager hensyn til følgende forhold:

- a) om der foreligger en af de situationer, der er omhandlet i stk. 2
- b) antallet af medlemsstater, der er berørt af et af de i stk. 2 omhandlede forhold
- c) den overordnede indvirkning af de i stk. 2 omhandlede forhold på migrationssituationen i Unionen, således som den fremgår af data fra medlemsstaterne eller data, som Kommissionen har til rådighed
- d) de rapporter, som er udarbejdet af den europæiske grænse- og kystvagt, Det Europæiske Asylstøttekontor eller Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol) eller enhver anden EU-institution eller ethvert andet EU-organ, -kontor eller -agentur eller enhver anden international organisation, der har kompetence inden for anliggender, der er omfattet af denne forordning, hvis omstændighederne i det specifikke tilfælde kræver det
- e) de oplysninger, som den pågældende medlemsstat måtte have oplyst i sin meddelelse i relation til eventuelle foranstaltninger i henhold til stk. 6, litra a)
- f) det generelle spørgsmål om offentlig orden og den indre sikkerhed i samråd med den berørte medlemsstat.

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om resultaterne af sin undersøgelse.

6. Såfremt Kommissionen på grundlag af den i stk. 3 omhandlede analyse, den i stk. 4 omhandlede rapport eller den i stk. 5 omhandlede undersøgelse, og under hensyntagen til konsekvenserne af en suspension af visumfritagelsen for Unionens og dens medlemsstaters eksterne forbindelser med det pågældende tredjeland, idet den i tæt samarbejde med tredjelandet arbejder for at finde alternative langsigtede løsninger, beslutter, at der er behov for tiltag, eller såfremt et simpelt flertal af medlemsstaterne har givet Kommissionen meddelelse om, at der foreligger forhold, der er omhandlet i stk. 2, litra a), b), c) eller d), finder følgende bestemmelser anvendelse:

- a) Kommissionen skal vedtage en gennemførelsesretsakt om midlertidig suspension af visumfritagelsen for statsborgere fra det pågældende tredjeland for en periode på ni måneder. Suspensionen finder anvendelse for visse kategorier af statsborgere fra det pågældende tredjeland med henvisning til de relevante typer af rejsedokumenter og eventuelt til yderligere kriterier. Ved fastlæggelsen af de kategorier, som suspensionen skal omfatte, medtager Kommissionen på

grundlag af de foreliggende oplysninger tilstrækkeligt brede kategorier til effektivt at bidrage til at håndtere de i stk. 2, 3 og 4 omhandlede forhold i det konkrete tilfælde under overholdelse af proportionalitetsprincippet. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakten senest en måned efter, at den:

- i) har modtaget den i stk. 2 omhandlede meddelelse
- ii) er blevet bekendt med de i stk. 3 omhandlede oplysninger
- iii) har aflagt den i stk. 4 omhandlede rapport eller
- iv) har modtaget meddelelsen fra et simpelt flertal af medlemsstaterne om, at der foreligger forhold, der er omhandlet i stk. 2, litra a), b), c) eller d).

Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 11, stk. 2. Den fastsætter den dato, hvor suspensionen af visumfritagelsen skal træde i kraft.

I suspensionsperioden indleder Kommissionen en udvidet dialog med det pågældende tredjeland med henblik på at afhjælpe de pågældende forhold.

- b) Hvis de forhold, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, 3 og 4, fortsat består, vedtager Kommissionen senest to måneder inden udløbet af den i nærværende stykkes litra a) omhandlede periode på ni måneder en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 10, som midlertidigt suspenderer anvendelsen af bilag II for en periode på 18 måneder for alle statsborgere fra det pågældende tredjeland. Den delegerede retsakt får virkning fra datoen for udløbet af den i nærværende stykkes litra a) omhandlede gennemførelsesretsakt og ændrer bilag II i overensstemmelse hermed. Denne ændring skal foretages ved, at der ved siden af navnet på det pågældende tredjeland indsættes en fodnote, der angiver, at visumfritagelsen er suspenderet for det pågældende tredjeland, og fastsætter varigheden af denne suspension.

Såfremt Kommissionen har forelagt et lovgivningsmæssigt forslag i henhold til stk. 7, forlænges suspensionsperioden af visumfritagelsen i den delegerede retsakt med seks måneder. Fodnoten ændres i overensstemmelse hermed.

Med forbehold af anvendelsen af artikel 6 skal statsborgerne fra det pågældende tredjeland i den periode, hvor suspensionen finder anvendelse, være i besiddelse af et visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser.

En medlemsstat, som i overensstemmelse med artikel 6 fastsætter bestemmelser om nye visumfritagelser for en kategori af statsborgere fra det tredjeland, der er omfattet af retsakten om suspension af visumfritagelsen, meddeler disse foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 12.

7. Inden udgangen af gyldighedsperioden for den delegerede retsakt vedtaget i henhold til stk. 6, litra b), forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport. Rapporten ledsages eventuelt af et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af denne forordning med henblik på at overføre henvisningen til det pågældende tredjeland fra bilag II til bilag I.

8. Hvis Kommissionen har forelagt et lovgivningsmæssigt forslag i henhold til stk. 7, kan den forlænge gyldighedsperioden for gennemførelsesretsakten vedtaget i henhold til denne artikels stk. 6, litra a) for en periode på højst 12 måneder. Afgørelsen om at forlænge gyldighedsperioden for gennemførelsesretsakten vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 11, stk. 2.

Artikel 9

1. Senest den 10. januar 2018 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af effektiviteten af gensidighedsmekanismen i artikel 7, og forelægger om nødvendigt et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af denne forordning. Europa-Parlamentet og Rådet behandler et sådant forslag efter den almindelige lovgivningsprocedure.

2. Kommissionen forelægger senest den 29. marts 2021 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af effektiviteten af suspensionsmekanismen i artikel 8 og forelægger om nødvendigt et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af denne forordning. Europa-Parlamentet og Rådet behandler et sådant forslag efter den almindelige lovgivningsprocedure.

Artikel 10

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, litra f), tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 9. januar 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 6, litra b), tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 28. marts 2017. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
4. Den i artikel 7, litra f), og i artikel 8, stk. 6, litra b), omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
5. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
6. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
7. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 7, litra f), træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på fire måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.
8. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 6, litra b), træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og til Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse.

Artikel 11

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne meddeler de øvrige medlemsstater og Kommissionen de foranstaltninger, de har truffet i medfør af artikel 6 inden fem arbejdsdage fra vedtagelsen af foranstaltningerne.
2. Meddelelserne i stk. 1 offentliggøres af Kommissionen til orientering i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 13

Denne forordning berører ikke medlemsstaternes beføjelser til at anerkende stater og territoriale enheder samt pas, rejse- og identitetsdokumenter, som udstedes af deres myndigheder.

Artikel 14

Forordning (EF) nr. 539/2001 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag IV.

Artikel 15

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. november 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

K. EDTSTADLER

Formand

—

BILAG I

**LISTE OVER DE TREDJELANDE, HVIS STATSBOGGERE SKAL VÆRE I BESIDDELSE AF VISUM VED
PASSAGE AF MEDLEMSSTATERNES YDRE GRÆNSER**

1) STATER

Afghanistan

Algeriet

Angola

Armenien

Aserbajdsjan

Bahrain

Bangladesh

Belize

Benin

Bhutan

Bolivia

Botswana

Burkina Faso

Burundi

Cambodja

Cameroun

Centralafrikanske Republik, Den

Comorerne

Congo

Cuba

Demokratiske Republik Congo, Den

Djibouti

Dominikanske Republik, Den

Ecuador

Egypten

Elfenbenskysten

Eritrea

Eswatini

Etiopien

Fiji

Filippinerne

Gabon

Gambia

Ghana

Guinea

Guinea-Bissau

Guyana
Haiti
Hviderusland
Indien
Indonesien
Irak
Iran
Jamaica
Jordan
Kap Verde
Kasakhstan
Kenya
Kina
Kirgisistan
Kuwait
Laos
Lesotho
Libanon
Liberia
Libyen
Madagaskar
Malawi
Maldiverne
Mali
Marokko
Mauretanien
Mongoliet
Mozambique
Myanmar/Burma
Namibia
Nepal
Niger
Nigeria
Nordkorea
Oman
Pakistan
Papua Ny Guinea
Qatar
Rusland
Rwanda
São Tomé og Príncipe
Saudi-Arabien

Senegal
Sierra Leone
Somalia
Sri Lanka
Sudan
Surinam
Sydafrika
Sydsudan
Syrien
Tadsjikistan
Tanzania
Tchad
Thailand
Togo
Tunesien
Turkmenistan
Tyrkiet
Uganda
Usbekistan
Vietnam
Yemen
Zambia
Zimbabwe
Ækvatorialguinea

2) ENHEDER OG TERRITORIALE MYNDIGHEDER, DER IKKE ER ANERKENDT SOM STATER AF MINDST EN MEDLEMSSTAT

- Den Palæstinensiske Myndighed
- Kosovo som defineret ved De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1244 af 10. juni 1999

—

BILAG II

LISTE OVER DE TREDJELANDE, HVIS STATSBOGGERE ER FRITAGET FOR KRAVET OM AT VÆRE I BESIDDELSE AF VISUM VED PASSAGE AF MEDLEMSSTATERNES YDRE GRÆNSER I FORBINDELSE MED OPHOLD PÅ HØJST 90 DAGE INDEN FOR EN PERIODE PÅ 180 DAGE

1) STATER

Tidligere jugoslaviske republik Makedonien ⁽¹⁾

Andorra

Forenede Arabiske Emirater, De ⁽²⁾

Antigua og Barbuda

Albanien ⁽¹⁾

Argentina

Australien

Bosnien-Hercegovina ⁽¹⁾

Barbados

Brunei

Brasilien

Bahamas

Canada

Chile

Colombia

Costa Rica

Dominica ⁽²⁾

Mikronesien ⁽²⁾

Grenada ⁽²⁾

Georgien ⁽³⁾

Guatemala

Honduras

Israel

Japan

Kiribati ⁽²⁾

Saint Kitts og Nevis

Sydkorea

Saint Lucia ⁽²⁾

⁽¹⁾ Visumfritagelsen skal kun gælde for indehavere af biometriske pas.

⁽²⁾ Visumfritagelsen træder i kraft på datoen for ikrafttrædelsen af en visumfritagelsesaftale med Den Europæiske Union.

⁽³⁾ Visumfritagelsen skal begrænses til indehavere af biometriske pas, der er udstedt af Georgien i overensstemmelse med standarderne fra Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO).

Monaco

Moldova ⁽¹⁾

Montenegro ⁽²⁾

Marshalløerne ⁽³⁾

Mauritius

Mexico

Malaysia

Nicaragua

Nauru ⁽³⁾

New Zealand

Panama

Peru ⁽³⁾

Palau ⁽³⁾

Paraguay

Serbien (med undtagelse af indehavere af serbiske pas, som er udstedt af det serbiske koordinationsdirektorat (på serbisk: Koordinaciona uprava)) ⁽²⁾

Salomonøerne

Seychellerne

Singapore

San Marino

El Salvador

Timor-Leste ⁽³⁾

Tonga ⁽³⁾

Trinidad og Tobago

Tuvalu ⁽³⁾

Ukraine ⁽⁴⁾

Amerikas Forenede Stater

Uruguay

Hellige Stol

Saint Vincent og Grenadinerne ⁽³⁾

Venezuela

Vanuatu ⁽³⁾

Samoa

⁽¹⁾ Visumfritagelsen skal begrænses til indehavere af biometriske pas, der er udstedt af Moldova i overensstemmelse med standarderne fra Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO).

⁽²⁾ Visumfritagelsen skal kun gælde for indehavere af biometriske pas.

⁽³⁾ Visumfritagelsen træder i kraft på datoen for ikrafttrædelsen af en visumfritagelsesaftale med Den Europæiske Union.

⁽⁴⁾ Visumfritagelsen skal begrænses til indehavere af biometriske pas, der er udstedt af Ukraine i overensstemmelse med standarderne fra Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO).

2) FOLKEREPUBLIKKEN KINAS SÆRLIGE ADMINISTRATIVE OMRÅDER

SAR Hongkong ⁽¹⁾SAR Macao ⁽²⁾

3) BRITISKE STATSBOGGERE, DER IKKE ER STATSBOGGERE I DET FORENEDE KONGERIGE STORBRITANNIEN OG NORDIRLAND I HENHOLD TIL EU-RETTE

British nationals (Overseas)

British overseas territories citizens (BOTC)

British overseas citizens (BOC)

British protected persons (BPP)

British subjects (BS)

4) ENHEDER OG TERRITORIALE MYNDIGHEDER, DER IKKE ER ANERKENDT SOM STATER AF MINDST EN MEDLEMSSTAT

Taiwan ⁽³⁾

—

⁽¹⁾ Visumfritagelsen skal kun finde anvendelse på indehavere af pas udstedt af »Hong Kong Special Administrative Region«.

⁽²⁾ Visumfritagelsen skal kun finde anvendelse på indehavere af pas udstedt af »Região Administrativa Especial de Macau«.

⁽³⁾ Visumfritagelsen skal kun gælde for indehavere af pas, som er udstedt af Taiwan, og som indeholder et identitetskortnummer.

BILAG III

OPHÆVET FORORDNING MED OVERSIGT OVER ÆNDRINGER

Rådets forordning (EF) nr. 539/2001
(EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 2414/2001
(EFT L 327 af 12.12.2001, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 453/2003
(EUT L 69 af 13.3.2003, s. 10)

Tiltrædelsesakten af 2003, bilag II, nr. 18(B)

Rådets forordning (EF) nr. 851/2005
(EUT L 141 af 4.6.2005, s. 3)

Rådets forordning (EF) nr. 1791/2006
(EUT L 363 af 20.12.2006, s. 1)

Kun artikel 1, stk. 1, ellefte led, for så vidt angår forordning (EF) nr. 539/2001 og bilaget, nr. 11, pkt. B, nr. 3.

Rådets forordning (EF) nr. 1932/2006
(EUT L 405 af 30.12.2006, s. 23)

Rådets forordning (EF) nr. 1244/2009
(EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1091/2010
(EUT L 329 af 14.12.2010, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1211/2010
(EUT L 339 af 22.12.2010, s. 6)

Rådets forordning (EU) nr. 517/2013
(EUT L 158 af 10.6.2013, s. 1)

Kun artikel 1, stk. 1, litra k), fjerde led, og bilaget, nr. 13, pkt. B, nr. 2

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013
(EUT L 182 af 29.6.2013, s. 1)

Kun artikel 4

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1289/2013
(EUT L 347 af 20.12.2013, s. 74)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 259/2014
(EUT L 105 af 8.4.2014, s. 9)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 509/2014
(EUT L 149 af 20.5.2014, s. 67)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/371
(EUT L 61 af 8.3.2017, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/372
(EUT L 61 af 8.3.2017, s. 7)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/850
(EUT L 133 af 22.5.2017, s. 1)

BILAG IV

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EF) nr. 539/2001	Nærværende forordning
Artikel -1	Artikel 1
Artikel 1, stk. 1, første afsnit	Artikel 3, stk. 1
Artikel 1, stk. 1, andet afsnit	Artikel 3, stk. 2
Artikel 1, stk. 2, første afsnit	Artikel 4, stk. 1
Artikel 1, stk. 2, andet afsnit, indledende tekst	Artikel 4, stk. 2, indledende tekst
Artikel 1, stk. 2, andet afsnit, første led	Artikel 4, stk. 2, litra a)
Artikel 1, stk. 2, andet afsnit, andet led	Artikel 4, stk. 2, litra b)
Artikel 1, stk. 2, andet afsnit, tredje led	Artikel 4, stk. 2, litra c)
Artikel 1, stk. 3	Artikel 5
Artikel 1, stk. 4	Artikel 7
Artikel 1a, stk. 1 og 2	Artikel 8, stk. 1 og 2
Artikel 1a, stk. 2a	Artikel 8, stk. 3
Artikel 1a, stk. 2b	Artikel 8, stk. 4
Artikel 1a, stk. 3	Artikel 8, stk. 5
Artikel 1a, stk. 4	Artikel 8, stk. 6
Artikel 1a, stk. 5	Artikel 8, stk. 7
Artikel 1a, stk. 6	Artikel 8, stk. 8
Artikel 1b	Artikel 9, stk. 1
Artikel 1c	Artikel 9, stk. 2
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 4	Artikel 6
Artikel 4a	Artikel 11
Artikel 4b, stk. 1 og 2	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 4b, stk. 2a	Artikel 10, stk. 3
Artikel 4b, stk. 3	Artikel 10, stk. 4
Artikel 4b, stk. 3a	Artikel 10, stk. 5
Artikel 4b, stk. 4	Artikel 10, stk. 6
Artikel 4b, stk. 5	Artikel 10, stk. 7
Artikel 4b, stk. 6	Artikel 10, stk. 8
Artikel 5	Artikel 12
Artikel 6	Artikel 13
Artikel 7	Artikel 14
Artikel 8	Artikel 15
Bilag I	Bilag I
Bilag II	Bilag II
—	Bilag III
—	Bilag IV

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2018/1807**af 14. november 2018****om en ramme for fri udveksling af andre data end personoplysninger i Den Europæiske Union****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Digitaliseringen af økonomien går stadig hurtigere. Informations- og kommunikationsteknologi er ikke længere en specifik sektor, men grundlaget for alle moderne innovative økonomiske systemer og samfund. Elektroniske data er kernen i disse systemer og kan skabe stor værdi, når de analyseres eller kombineres med tjenester og varer. Samtidig betyder den hastige udvikling af dataøkonomien og de fremspirende teknologier som f.eks. kunstig intelligens, produkter og tjenesteydelser med tilknytning til tingenes internet, autonome systemer og 5G, at der opstår nye retlige spørgsmål med hensyn til adgang til og genanvendelse af data, ansvarsforhold, etik og solidaritet. Der bør overvejes at iværksætte en arbejdsindsats vedrørende ansvarsforhold, navnlig ved gennemførelse af selvregulerende kodekser og andre former for bedste praksis, under hensyntagen til henstillinger, afgørelser og handlinger, der udføres uden menneskelig medvirken gennem hele databehandlingsværdikæden. Dette arbejde kan også omfatte passende mekanismer til ansvarsplacering, til overførsel af ansvar mellem samarbejdende tjenester, til forsikring og til audit.
- (2) Dataværdikæder bygger på forskellige dataaktiviteter: frembringelse og indsamling af data; aggregering og organisation af data; behandling af data; analyse, markedsføring og distribution af data; anvendelse og genanvendelse af data. Formålstjenlig og effektiv behandling af data er en grundlæggende byggesten i dataværdikæden. Dog hæmmes den formålstjenlige og effektive databehandlings funktion og udviklingen af dataøkonomien i Unionen af navnlig to typer af hindringer for datamobilitet og for det indre marked: dataplaceringskrav fastsat af medlemsstaternes myndigheder og praksis med leverandørbinding i den private sektor.
- (3) Etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser i henhold til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (»TEUF«) gælder også for databehandlingstjenester. Imidlertid bliver leveringen af disse tjenester hæmmet eller forhindret af visse nationale, regionale eller lokale krav vedrørende datas placering i et bestemt område.
- (4) Disse hindringer for fri udveksling af databehandlingstjenester og for etableringsretten for tjenesteleverandører skyldes krav i medlemsstaternes lovgivninger om, at data behandles inden for et bestemt geografisk område eller territorium. Andre regler eller anden administrativ praksis har en tilsvarende virkning ved at pålægge specifikke krav, som gør det vanskeligere at behandle data uden for et bestemt geografisk område eller territorium inden for Unionen, f.eks. krav om brug af teknologiske faciliteter, der er certificeret eller godkendt i en bestemt medlemsstat. Usikkerhed om retstilstanden med hensyn til rækkevidden af berettigede og uberettigede dataplaceringskrav begrænser yderligere markedsdeltagernes og den offentlige sektors valgmuligheder med hensyn til, hvor data behandles. Denne forordning begrænser på ingen måde virksomheder i at indgå kontrakter, der angiver, hvor data skal placeres. Denne forordning har blot som hensigt at garantere denne frihed ved at sikre, at en aftalt placering kan ligge overalt inden for Unionen.

⁽¹⁾ EUT C 227 af 28.6.2018, s. 78.⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 4.10.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.11.2018.

- (5) Samtidig hæmmes datamobilitet i Unionen også af begrænsninger i den private sektor: retlige, kontraktmæssige og tekniske hindringer gør det svært eller umuligt for brugere af databehandlingstjenester at få overført deres data fra én tjenesteleverandør til en anden eller tilbage til deres egne systemer til informationsteknologi (»IT«), ikke mindst efter udløbet af deres kontrakt med en tjenesteleverandør.
- (6) Kombinationen af disse hindringer har ført til mangel på konkurrence mellem cloudtjenesteleverandører i Unionen, til forskellige problemer med leverandørbinding og til en alvorlig mangel på datamobilitet. Tilsvarende har dataplaceringspolitikker undergravet forsknings- og udviklingsvirksomheders mulighed for at fremme samarbejde mellem virksomheder, universiteter og andre forskningsinstitutioner med henblik på at fremme innovation.
- (7) Hensynet til retssikkerheden og behovet for lige konkurrencevilkår inden for Unionen gør et fælles regelsæt for alle markedsaktører til en vigtig forudsætning for et velfungerende indre marked. For at fjerne de hindringer for samhandelen og de konkurrenceforvridninger, som forskelle mellem de nationale lovgivninger medfører, og for at forhindre, at der opstår yderligere hindringer for samhandelen og væsentlige konkurrenceforvridninger, er det nødvendigt at vedtage ensartede regler, der gælder i alle medlemsstaterne.
- (8) De retlige rammer for beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og for respekten for privatliv og beskyttelse af personoplysninger i forbindelse med elektronisk kommunikation, og navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽¹⁾, samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 ⁽²⁾ og 2002/58/EF ⁽³⁾ berøres ikke af nærværende forordning.
- (9) Det ekspanderende tingenes internet, kunstig intelligens og maskinindlæring udgør en vigtig kilde til andre data end personoplysninger, f.eks. som et resultat af, at de anvendes i automatiserede industrielle produktionsprocesser. Konkrete eksempler på andre data end personoplysninger omfatter aggregerede og anonymiserede datasæt, som indgår i big data-analyser, data om præcisionsdyrkning, der kan bidrage til at overvåge og optimere anvendelsen af pesticider og vand, eller data om industrielle maskiners vedligeholdelsesbehov. Hvis teknologiske udviklinger gør det muligt at omdanne anonymiserede data til personoplysninger, behandles sådanne data som personoplysninger, og forordning (EU) 2016/679 skal da finde tilsvarende anvendelse.
- (10) I henhold til forordning (EU) 2016/679 må medlemsstaterne hverken indskrænke eller forbyde den fri udveksling af personoplysninger inden for Unionen af grunde, der vedrører beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger. Ved nærværende forordning fastsættes samme princip om fri udveksling inden for Unionen for andre data end personoplysninger, medmindre en indskrænkning eller et forbud er berettiget af hensyn til den offentlige sikkerhed. Ved forordning (EU) 2016/679 og nærværende forordning tilvejebringes et sammenhængende sæt af regler, der tager højde for fri bevægelighed for forskellige typer af data. Desuden indfører nærværende forordning ikke en forpligtelse til at lagre de forskellige typer af data hver for sig.
- (11) For at skabe en ramme for fri udveksling af andre data end personoplysninger i Unionen og danne grundlag for at videreudvikle dataøkonomien og styrke Unionens industris konkurrenceevne er det nødvendigt at fastlægge en klar, dækkende og forudsigelig retlig ramme for behandling af andre data end personoplysninger på det indre marked. En principbaseret tilgang, der omfatter samarbejde mellem medlemsstaterne og selvregulering, bør sikre, at rammen er tilstrækkelig fleksibel, til at der tages hensyn til udviklingen i behovene hos brugere, tjenesteleverandører og nationale myndigheder i Unionen. For at undgå risikoen for overlap med eksisterende ordninger og dermed undgå at øge byrden for både medlemsstater og virksomheder bør der ikke fastlægges detaljerede tekniske regler.
- (12) Denne forordning bør ikke berøre databehandling, for så vidt som den udføres som led i en aktivitet, der falder uden for EU-rettens anvendelsesområde. Navnlig bør det erindres, at den nationale sikkerhed i overensstemmelse med artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union (»TEU«) er den enkelte medlemsstats eneansvar.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om privatlivets fred og elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

- (13) Den fri udveksling af data inden for Unionen vil spille en vigtig rolle i forhold til at opnå datadrevne vækst og innovation. I lighed med virksomheder og forbrugere vil medlemsstaternes offentlige myndigheder og offentligretlige organer kunne drage fordel af øget valgfrihed med hensyn til datadrevne tjenesteleverandører, af mere konkurrencedygtige priser og af en mere effektiv levering af tjenesteydelser til borgerne. I betragtning af de store mængder data, som offentlige myndigheder og offentligretlige organer håndterer, er det af største vigtighed, at de går foran med et godt eksempel med hensyn til anvendelse af tjenester for elektronisk databehandling, og at de afholder sig fra at lægge begrænsninger på dataplacering, når de gør brug af tjenester for databehandlings-tjenester. Offentlige myndigheder og offentligretlige organer bør derfor være omfattet af denne forordning. I denne forbindelse bør princippet om fri udveksling af andre data end personoplysninger, der er fastsat i denne forordning, også finde anvendelse på almen og fast administrativ praksis og på andre dataplaceringskrav inden for offentlige udbud, uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU ⁽¹⁾.
- (14) Som det er tilfældet med direktiv 2014/24/EU, berører denne forordning ikke love og administrative bestemmelser vedrørende medlemsstaternes interne organisation og fordeling blandt offentlige myndigheder og offentligretlige organer af beføjelser og ansvar vedrørende databehandling uden kontraktmæssig betaling til private parter og berører heller ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende gennemførelsen af disse beføjelser og ansvar. Selv om de offentlige myndigheder og offentligretlige organer tilskyndes til at overveje de økonomiske og andre fordele ved outsourcing til eksterne tjenesteleverandører, kan de have legitime grunde til at vælge selvforsyning med tjenesteydelser eller insourcing. Følgelig pålægger denne forordning på ingen måde medlemsstaterne en forpligtelse til at outsource eller eksternalisere levering af tjenesteydelser, som de ønsker selv at levere eller at organisere på anden vis end gennem offentlige kontrakter.
- (15) Denne forordning bør finde anvendelse på fysiske og juridiske personer, der leverer databehandlingstjenester til brugere, som er bosiddende eller etableret i Unionen, herunder på fysiske og juridiske personer, der leverer databehandlingstjenester i Unionen uden at være etableret der. Denne forordning bør derfor ikke finde anvendelse på databehandlingstjenester, der finder sted uden for Unionen, og på dataplaceringskrav vedrørende sådanne data.
- (16) Denne forordning fastlægger ikke lovvalgsregler på det handelsretlige område og berører derfor ikke Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽²⁾. Navnlig er en kontrakt om levering af tjenesteydelser i princippet underlagt loven i det land, hvor tjenesteleverandøren har sit sædvanlige opholdssted, for så vidt som der ikke er foretaget et lovvalg i overensstemmelse med nævnte forordning.
- (17) Nærværende forordning bør gælde for databehandling i bredeste forstand og omfatte brugen af alle typer IT-systemer, uanset om de er placeret i brugerens lokaler eller outsourcet til en tjenesteleverandør. Den bør dække forskellige grader af databehandling, fra datalagring (Infrastructure-as-a-Service (IaaS)) til behandling af data på platforme (Platform-as-a-Service (PaaS)) eller i applikationer (Software-as-a-Service (SaaS)).
- (18) Dataplaceringskrav udgør en klar hindring for fri udveksling af databehandlingstjenester i Unionen og for det indre marked. Sådanne krav bør forbydes, medmindre de er begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed som fastlagt i EU-retten, navnlig i den i artikel 52 i TEUF anvendte betydning, og overholder proportionalitetsprincippet, der er forankret i artikel 5 i TEU. For at gennemføre princippet om fri udveksling af andre data end personoplysninger på tværs af grænserne, sikre en hurtig afskaffelse af eksisterende dataplaceringskrav og gøre det muligt af driftsmæssige årsager at foretage databehandling flere steder i Unionen, og da der ved denne forordning indføres foranstaltninger til at sikre myndighederne adgang til data i regulerings- og tilsynsøjemed, bør medlemsstaterne kun kunne påberåbe sig hensynet til den offentlige sikkerhed som begrundelse for dataplaceringskrav.
- (19) Begrebet »den offentlige sikkerhed«, som omhandlet i artikel 52 i TEUF og som fortolket af Domstolen, omfatter både den interne og eksterne sikkerhed i en medlemsstat samt spørgsmål vedrørende offentlig tryghed med henblik på navnlig at fremme efterforskning, afsløring og retsforfølgelse af strafbare handlinger. Det forudsætter, at der foreligger en reel og tilstrækkelig alvorlig trussel, der påvirker en af de grundlæggende samfundsinteresser, såsom en trussel for driften af institutionerne og de livsvigtige offentlige tjenester og for befolkningens overlevelse samt risikoen for en alvorlig forstyrrelse af de internationale relationer eller af nationers fredelige sameksistens, eller en trussel mod militære interesser. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør dataplaceringskrav, der er begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed, være egnede til at nå det tilsigtede mål og ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

- (20) For at sikre en effektiv anvendelse af princippet om fri udveksling af andre data end personoplysninger på tværs af grænserne og undgå, at der opstår nye hindringer på det indre marked, bør medlemsstaterne straks underrette Kommissionen om ethvert udkast til retsakt, der indfører nye dataplaceringskrav eller ændrer eksisterende krav. Disse udkast til retsakter bør forelægges og vurderes i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 ⁽¹⁾.
- (21) For at fjerne eventuelle eksisterende hindringer bør medlemsstaterne desuden i løbet af en overgangsperiode på 24 måneder fra denne forordnings anvendelsesdato, tage eksisterende love og administrative bestemmelser af generel karakter, der fastsætter dataplaceringskrav, op til revision og meddele Kommissionen eventuelle dataplaceringskrav, som de anser for at være i overensstemmelse med denne forordning, samt give en begrundelse herfor. Dette bør sætte Kommissionen i stand til at undersøge, om eventuelle resterende dataplaceringskrav er i overensstemmelse. Kommissionen bør have mulighed for, hvor det er hensigtsmæssigt, at fremsætte bemærkninger over for den pågældende medlemsstat. Disse bemærkninger kan omfatte en anbefaling om ændring eller ophævelse af et dataplaceringskrav.
- (22) De forpligtelser til at underrette Kommissionen om eksisterende dataplaceringskrav og udkast til retsakter, der er fastsat ved denne forordning, bør finde anvendelse på reguleringsmæssige dataplaceringskrav og udkast til retsakter af generel karakter, men ikke på afgørelser, der retter sig til en konkret fysisk eller juridisk person.
- (23) For at skabe klarhed om dataplaceringskravene i medlemsstaterne fastlagt ved lov og administrative bestemmelser af generel karakter for fysiske og juridiske personer, som f.eks. tjenesteleverandører og brugere af databehandlingstjenester, bør medlemsstaterne offentliggøre oplysninger om sådanne krav og jævnligt ajourføre oplysningerne om sådanne foranstaltninger på et nationalt centralt onlineinformationssted. Alternativt bør medlemsstaterne indgive ajourførte oplysninger om sådanne krav til et centralt informationssted, der er oprettet i henhold til en anden EU-retsakt. Med henblik på at sikre, at fysiske og juridiske personer informeres på passende vis om dataplaceringskrav overalt i Unionen, bør medlemsstaterne meddele Kommissionen adresserne på disse nationale centrale onlineinformationssteder. Kommissionen bør offentliggøre disse oplysninger på sit eget websted sammen med en regelmæssigt ajourført, konsolideret liste over samtlige gældende dataplaceringskrav i medlemsstaterne, herunder opsummerede oplysninger om disse krav.
- (24) Dataplaceringskrav beror ofte på manglende tillid til databehandling i andre lande, der udspringer af en formodning om, at dataene ikke er tilgængelige for medlemsstaternes kompetente myndigheder, når de f.eks. skal foretage inspektion og audit i regulerings- eller tilsynsøjemed. Sådant manglende tillid kan ikke overvindes udelukkende ved at erklære kontraktvilkår, som forhindrer kompetente myndigheder i at få lovlig adgang til data med henblik på varetagelse af deres officielle opgaver, ugyldige. Denne forordning bør derfor klart fastslå, at den ikke berører de kompetente myndigheds beføjelser til at anmode om eller få adgang til data i overensstemmelse med EU-retten eller national ret, og at kompetente myndigheder ikke kan nægtes adgang til data med den begrundelse, at dataene behandles i en anden medlemsstat. De kompetente myndigheder kan pålægge funktionelle krav for at understøtte adgang til data, såsom krav om, at systembeskrivelser opbevares i den berørte medlemsstat.
- (25) Fysiske og juridiske personer, der er underlagt forpligtelser til at indberette data til de kompetente myndigheder, kan opfylde disse forpligtelser ved at give og garantere de kompetente myndigheder effektiv og rettidig elektronisk adgang til dataene, uanset i hvilken medlemsstat dataene behandles. Sådant adgang kan sikres gennem konkrete vilkår og betingelser i kontrakten mellem den fysiske eller juridiske person, der er underlagt forpligtelsen til at give adgang, og tjenesteleverandøren.
- (26) Når en fysisk eller juridisk person er underlagt en forpligtelse til at indberette data og ikke opfylder denne forpligtelse, bør den kompetente myndighed kunne søge bistand hos de kompetente myndigheder i andre medlemsstater. I sådanne tilfælde bør de kompetente myndigheder, alt afhængigt af emnet i det pågældende tilfælde, gøre brug af særlige samarbejdsinstrumenter i EU-retten eller internationale aftaler, f.eks., inden for

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/1535 af 9. september 2015 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EUT L 241 af 17.9.2015, s. 1).

henholdsvis politisamarbejde og samarbejde i strafferetlige, civilretlige og administrative anliggender, Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA ⁽¹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU ⁽²⁾, Europarådets konvention om IT-kriminalitet ⁽³⁾, Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 ⁽⁴⁾, Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽⁵⁾ henholdsvis Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 ⁽⁶⁾. I mangel af sådanne særlige samarbejdsordninger bør de kompetente myndigheder samarbejde med hinanden gennem udpegede centrale kontaktpunkter med henblik på at give adgang til de ønskede data.

- (27) Hvis en anmodning om bistand indebærer, at den adspurgte myndighed skal have adgang til en fysisk eller juridisk persons lokaler, herunder til udstyr og midler til databehandling, skal en sådan adgang være i overensstemmelse med EU-retten eller national procesret, herunder eventuelle krav om, at der indhentes forudgående retskendelse.
- (28) Denne forordning bør ikke gøre det muligt for brugerne at forsøge at unddrage sig anvendelsen af national ret. Den bør derfor fastsætte bestemmelser, som gør det muligt for medlemsstaterne at pålægge brugerne effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, såfremt de forhindrer de kompetente myndigheder i at få adgang til de nødvendige data med henblik på varetagelsen af de kompetente myndigheds officielle opgaver i henhold til EU-retten eller national ret. I hastende tilfælde, hvor en bruger misbruger sine rettigheder, bør medlemsstaterne have mulighed for at pålægge strengt forholdsmæssige foreløbige foranstaltninger. Foreløbige foranstaltninger, der kræver relokalisering af data i længere tid end 180 dage efter relokaliseringen, ville indebære en tilsidesættelse af princippet om fri udveksling af data i et væsentligt tidsrum, og Kommissionen bør derfor underrettes herom med henblik på en kontrol af deres forenelighed med EU-retten.
- (29) Muligheden for at portere data uden hindringer er en afgørende faktor, der øger brugernes valgmuligheder og fremmer effektiv konkurrence på markederne for databehandlingstjenester. De reelle eller formodede problemer med at portere data på tværs af grænserne undergraver også professionelle brugeres tillid til tilbud i andre lande og dermed deres tillid til det indre marked. Mens fysiske personer og forbrugere nyder godt af eksisterende EU-ret, fremmer den ikke mulighederne for at skifte tjenesteleverandør for brugere, der handler i forbindelse med deres forretnings- eller erhvervs-mæssige aktiviteter. Ensartede tekniske krav i Unionen, uanset om det drejer sig om teknisk harmonisering, gensidig anerkendelse eller frivillig harmonisering, bidrager også til at udvikle et konkurrencedygtigt indre marked for databehandlingstjenester.
- (30) For at høste det fulde udbytte af et konkurrencepræget miljø bør professionelle brugere kunne træffe informerede valg og nemt kunne sammenligne de enkelte elementer i de forskellige databehandlingstjenester, der udbydes på det indre marked, herunder af kontraktvilkår og -betingelser for dataportering ved opsigelse af en kontrakt. På baggrund af innovationspotentialet på markedet samt erfaringerne og ekspertisen hos tjenesteleverandører og professionelle brugere af databehandlingstjenester bør markedsdeltagerne ved selvregulering fastlægge detaljerede informationskrav og operationelle krav vedrørende dataportering, og selvreguleringen bør fremmes og overvåges af Kommissionen og tage form af EU-adfærdskodekser, som kan omfatte standardkontraktvilkår og -betingelser.
- (31) For at være effektive og gøre leverandørskift og dataportering lettere bør sådanne adfærdskodekser være omfattende og dække mindst de centrale aspekter, som er vigtige under dataporteringsprocessen, såsom procedurerne, der finder anvendelse for, og placeringen af databackup, de dataformater og -medier, der er til rådighed, den krævede IT-konfiguration og minimumsbåndbredde, hvor lang tid der går, inden porteringsprocessen kan sættes i gang, og hvor lang tid dataene forbliver tilgængelige til portering, samt garantierne for adgang til data, såfremt tjenesteleverandøren går konkurs. Adfærdskodekserne bør også gøre det klart, at leverandørbinding ikke er acceptabel forretningspraksis, de bør fastsætte bestemmelser om tillidsfremmende teknologier og bør ajourføres regelmæssigt for at holde trit med den teknologiske udvikling. Kommissionen bør sikre, at alle berørte interessenter, herunder sammenslutninger af små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og nystartede virksomheder, brugere og cloudtjenesteleverandører høres igennem hele processen. Kommissionen bør evaluere udviklingen og effektiviteten af gennemførelsen af sådanne adfærdskodekser.

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2006/960/RIA af 18. december 2006 om forenkling af udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder (EUT L 386 af 29.12.2006, s. 89).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

⁽³⁾ Europarådets konvention om IT-kriminalitet, CETS nr. 185.

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

⁽⁶⁾ Rådets forordning (EU) nr. 904/2010 af 7. oktober 2010 om administrativt samarbejde og bekæmpelse af svig vedrørende merværdiafgift (EUT L 268 af 12.10.2010, s. 1).

- (32) Når en kompetent myndighed i en medlemsstat anmoder om bistand fra en anden medlemsstat til at få adgang til data i henhold til denne forordning, bør den gennem et centralt kontaktpunkt indgive en behørigt begrundet anmodning til sidstnævntes centrale kontaktpunkt, herunder en skriftlig redegørelse for begrundelsen og retsgrundlaget for at søge adgang til dataene. Det centrale kontaktpunkt, der er udpeget af den medlemsstat, der anmodes om bistand, bør lette videresendelsen af anmodningen til den relevante kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat. For at sikre et effektivt samarbejde bør den myndighed, som anmodningen er sendt til, uden unødigt ophold yde den bistand, der anmodes om i en given anmodning, eller oplyse om opståede vanskeligheder med at imødekomme anmodningen eller om begrundelsen for at afvise den.
- (33) Hvis tilliden til sikkerheden i forbindelse med databehandling i andre medlemsstater styrkes, bør det mindske tilbøjeligheden hos markedsdeltagerne og i den offentlige sektor til at bruge placeringen af data som substitut for datasikkerhed. Det bør også forbedre retssikkerheden for virksomhederne med hensyn til overholdelse af gældende sikkerhedskrav, når de outsourcer deres databehandling til tjenesteleverandører, herunder sådanne i andre medlemsstater.
- (34) Ethvert sikkerhedskrav vedrørende databehandling, der anvendes på en berettiget og forholdsmæssig måde på grundlag af EU-retten eller national ret i overensstemmelse med EU-retten i den medlemsstat, hvor den fysiske eller juridiske person, hvis data er berørt, er bosiddende eller etableret, bør fortsat finde anvendelse på behandling af disse data i en anden medlemsstat. Disse fysiske og juridiske personer bør kunne opfylde sådanne krav egenhændigt eller i kraft af bestemmelser i kontrakter med tjenesteleverandørerne.
- (35) Sikkerhedskrav, der fastsættes på nationalt plan, bør være nødvendige og stå i et rimeligt forhold til de sikkerhedsrisici i forbindelse med databehandling, der er omfattet af den nationale lovgivning, hvori disse krav fastsættes.
- (36) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 ⁽¹⁾ indeholder bestemmelser om retlige foranstaltninger, der skal øge det samlede cybersikkerhedsniveau i Unionen. Databehandlingstjenester er blandt de digitale tjenester, der er omfattet af nævnte direktiv. I henhold til nævnte direktiv skal medlemsstaterne sikre, at tjenesteleverandører af digitale tjenester identificerer og træffer passende og forholdsmæssige tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at styre risiciene i forhold til sikkerheden i net- og informationssystemer, som de anvender. Disse foranstaltninger bør garantere et sikkerhedsniveau, der står i forhold til risikoen, idet der tages hensyn til systemers og faciliteters sikkerhed, håndtering af hændelser, styring af driftskontinuitet, overvågning, audit og testning og overholdelse af internationale standarder. Disse elementer skal specificeres yderligere i gennemførelsesretsakter, som Kommissionen vedtager i henhold til direktivet.
- (37) Kommissionen bør forelægge en rapport om gennemførelsen af denne forordning, særlig med henblik på at afgøre, om der er behov for ændringer i lyset af udviklingen i de teknologiske betingelser og markedsvilkårene. Denne rapport bør navnlig evaluere denne forordning, særlig anvendelsen heraf i forhold til datasæt bestående af både personoplysninger og andre data end personoplysninger, samt gennemførelsen af undtagelsen med hensyn til den offentlige sikkerhed. Inden denne forordning begynder at finde anvendelse, bør Kommissionen ligeledes offentliggøre retningslinjer for håndtering af datasæt bestående af både personoplysninger og andre data end personoplysninger, således at virksomheder, herunder SMV'er, bedre forstår spillet mellem denne forordning og forordning (EU) 2016/679, og det sikres, at begge forordninger overholdes.
- (38) Nærværende forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og bør fortolkes og anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper, herunder retten til beskyttelse af personoplysninger, ytrings- og informationsfriheden og friheden til at oprette og drive egen virksomhed.
- (39) Målet for denne forordning, nemlig at sikre fri udveksling af andre data end personoplysninger i Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (EUT L 194 af 19.7.2016, s. 1).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

Formålet med denne forordning er at sikre fri udveksling af andre data end personoplysninger inden for Unionen ved at fastsætte bestemmelser om dataplaceringskrav, kompetente myndigheders adgang til data og dataportering for professionelle brugere.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på behandling i Unionen af elektroniske andre data end personoplysninger, når denne behandling:
 - a) leveres som en tjeneste til brugere, der er bosiddende eller etableret i Unionen, uanset om tjenesteleverandøren er etableret i Unionen eller ej, eller
 - b) foretages af en fysisk eller juridisk person, der er bosiddende eller etableret i Unionen, til eget behov.
2. I tilfælde af datasæt bestående af både personoplysninger og andre data end personoplysninger finder denne forordning anvendelse på den del af sættet, der omfatter andre data end personoplysninger. Når personoplysninger og andre data end personoplysninger i et datasæt er knyttet uløseligt sammen, berører nærværende forordning ikke anvendelsen af forordning (EU) 2016/679.
3. Nærværende forordning finder ikke anvendelse på aktiviteter, der falder uden for EU-rettens anvendelsesområde.

Denne forordning berører ikke love og administrative bestemmelser, som vedrører medlemsstaternes interne organisation, og som fordeler beføjelser og ansvar med hensyn til databehandling blandt offentlige myndigheder og offentligretlige organer, som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/24/EU, uden kontraktmæssig betaling til private parter, og berører heller ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende gennemførelsen af disse beføjelser og ansvar.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »data«: andre data end personoplysninger som defineret i artikel 4, nr. 1), i forordning (EU) 2016/679
- 2) »behandling«: enhver aktivitet eller række af aktiviteter, med eller uden brug af automatisk behandling, som data eller datasæt i elektronisk format gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse
- 3) »udkast til retsakt«: en tekst, der er udarbejdet med henblik på vedtagelse som en lov eller administrativ bestemmelse af generel karakter, og som befinder sig på det forberedende stadium, hvor det stadig er muligt at foretage væsentlige ændringer
- 4) »tjenesteleverandør«: en fysisk eller juridisk person, der leverer databehandlingstjenester
- 5) »dataplaceringskrav«: enhver forpligtelse, betingelse og begrænsning og ethvert forbud eller andet krav, der er fastsat i en medlemsstats love og administrative bestemmelser, eller som følger af almen og fast administrativ praksis i en medlemsstat og i offentligretlige organer, herunder inden for offentlige udbud, uden at dette berører direktiv 2014/24/EU, og som indebærer, at databehandling skal finde sted i en bestemt medlemsstat, eller forhindrer databehandling i enhver anden medlemsstat
- 6) »kompetent myndighed«: en myndighed i en medlemsstat eller enhver anden enhed, der i henhold til national ret er bemyndiget til at udføre en offentlig funktion eller udøve offentlig myndighed, der med henblik på varetagelse af sine officielle opgaver har beføjelse til at få adgang til data, der behandles af en fysisk eller juridisk person i henhold til EU-retten eller national ret
- 7) »bruger«: en fysisk eller juridisk person, herunder en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ, der benytter eller anmoder om en databehandlingstjeneste
- 8) »professionel bruger«: en fysisk eller juridisk person, herunder en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ, der benytter eller anmoder om en databehandlingstjeneste i forbindelse med sit erhverv, sin forretning, sit håndværk, sin profession eller sine opgaver.

*Artikel 4***Fri bevægelighed af data inden for Unionen**

1. Dataplaceringskrav er forbudt, medmindre de er begrundet i hensynet til den offentlige sikkerhed og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Dette stykkes første afsnit berører ikke stk. 3 eller dataplaceringskrav, som er fastsat på grundlag af eksisterende EU-ret.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om ethvert udkast til retsakt, der indebærer nye dataplaceringskrav eller ændringer af eksisterende dataplaceringskrav, i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat i artikel 5, 6 og 7 i direktiv (EU) 2015/1535.

3. Senest den 30. maj 2021 sikrer medlemsstaterne, at ethvert eksisterende dataplaceringskrav, som er fastsat i en lov eller administrativ bestemmelse af generel karakter, og som ikke er i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, ophæves.

Senest den 30. maj 2021 skal en medlemsstat, der finder, at en eksisterende foranstaltning, som indeholder et dataplaceringskrav, er i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1 og derfor kan forblive i kraft, underrette Kommissionen om den pågældende foranstaltning, idet den giver en begrundelse for at opretholde foranstaltningen. Uden at det berører artikel 258 i TEUF, undersøger Kommissionen inden for en frist på seks måneder fra datoen for modtagelsen af en sådan underretning, om den pågældende foranstaltning er i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, og den fremsætter, hvis det er relevant, bemærkninger over for den pågældende medlemsstat, herunder om nødvendigt en anbefaling om, at foranstaltningen ændres eller ophæves.

4. Medlemsstaterne gør de nærmere oplysninger om eventuelle dataplaceringskrav, som er fastsat i en lov eller administrativ bestemmelse af generel karakter, og som er gældende på deres område, offentligt tilgængelige via et nationalt centralt onlineinformationssted, som de ajourfører, eller indgiver ajourførte oplysninger om sådanne dataplaceringskrav til et centralt informationssted, som er oprettet i henhold til en anden EU-retsakt.

5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen adressen på deres centrale onlineinformationssted som omhandlet i stk. 4. Kommissionen offentliggør linkene til disse informationssteder på sit websted sammen med en regelmæssigt ajourført konsolideret liste over alle dataplaceringskrav som omhandlet i stk. 4, herunder opsummerede oplysninger om disse krav.

*Artikel 5***Kompetente myndigheders adgang til data**

1. Denne forordning berører ikke de kompetente myndigheders beføjelser til at anmode om eller få adgang til data med henblik på udførelse af deres officielle opgaver i overensstemmelse med EU-retten eller national ret. De kompetente myndigheder kan ikke nægtes adgang til data med den begrundelse, at dataene behandles i en anden medlemsstat.

2. Hvis en kompetent myndighed efter at have anmodet om adgang til en brugers data ikke får adgang, og hvis der ikke findes nogen specifikke samarbejdsmekanismer i henhold til EU-retten eller internationale aftaler med henblik på udveksling af data mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater, kan den pågældende kompetente myndighed anmode om bistand fra en kompetent myndighed i en anden medlemsstat i overensstemmelse med proceduren fastlagt i artikel 7.

3. Hvis en anmodning om bistand indebærer, at den adspurgte myndighed skal have adgang til en fysisk eller juridisk persons lokaler, herunder til udstyr og midler til databehandling, skal en sådan adgang være i overensstemmelse med EU-retten eller national procesret.

4. Medlemsstaterne kan pålægge effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner i overensstemmelse med EU-retten og national ret for manglende opfyldelse af en forpligtelse til at indberette data.

I tilfælde af misbrug af rettigheder fra en brugers side kan en medlemsstat, når det er berettiget på grund af et hastende behov for at få adgang til de pågældende data og under hensyntagen til de berørte parter's interesser, pålægge den pågældende bruger strengt forholdsmæssige foreløbige foranstaltninger. Når foreløbige foranstaltninger kræver relokalisering af data i længere tid end 180 dage efter relokaliseringen, underrettes Kommissionen inden for dette tidsrum af 180 dage. Kommissionen foretager hurtigst muligt en kontrol af foranstaltningen og dens forenelighed med EU-retten og træffer, hvis det er relevant, de nødvendige foranstaltninger. Kommissionen udveksler oplysninger med medlemsstaternes centrale kontaktpunkter som omhandlet i artikel 7 om de erfaringer, der er opnået i den forbindelse.

Artikel 6

Dataportering

1. Kommissionen tilskynder til og fremmer udvikling af adfærdskodekser for selvregulering på EU-plan («adfærdskodekser») med henblik på at bidrage til en konkurrencedygtig dataøkonomi baseret på principperne om gennemsigtighed og interoperabilitet og under behørig hensyntagen til åbne standarder, herunder bl.a. følgende aspekter:
 - a) bedste praksis i forbindelse med tjenesteleverandørskift og dataportering i et struktureret, almindeligt anvendt og maskinlæsbart format, herunder åbne standardiserede formater, hvis det er nødvendigt, eller hvis den tjenesteleverandør, der modtager dataene, anmoder derom
 - b) minimumsoplysningskrav for at sikre, at professionelle brugere, inden der indgås kontrakt om databehandling, får tilstrækkeligt detaljerede, klare og gennemsikre oplysninger om de procedurer, tekniske krav, tidsfrister og gebyrer, der gælder, når en professionel bruger vil skifte tjenesteleverandør eller føre data tilbage til sine egne IT-systemer
 - c) strategier med hensyn til certificeringsordninger, som gør det lettere at sammenligne databehandlingsprodukter og -tjenester til professionelle brugere under hensyntagen til fastsatte nationale eller internationale standarder, med henblik på at forbedre sammenligneligheden af disse produkter og tjenesteydelser. Sådanne strategier kan bl.a. omfatte kvalitetsstyring, forvaltning af informationssikkerhed, forvaltning af driftskontinuitet og miljøforvaltning
 - d) kommunikationskøreplaner med en tværfaglig tilgang for at skabe større bevidsthed om adfærdskodekserne blandt de relevante interessenter.
2. Kommissionen sikrer, at adfærdskodekserne udvikles i tæt samarbejde med alle relevante interessenter, herunder sammenslutninger af SMV'er og nystartede virksomheder, brugere og cloudtjenesteleverandører.
3. Kommissionen tilskynder tjenesteleverandørerne til at afslutte udarbejdelsen af adfærdskodekserne senest den 29. november 2019 og til at gennemføre dem i praksis senest den 29. maj 2020.

Artikel 7

Procedure for samarbejde mellem myndigheder

1. Hver medlemsstat udpeger et centralt kontaktpunkt, som skal varetage forbindelserne med de centrale kontaktpunkter i andre medlemsstater og Kommissionen, for så vidt angår anvendelsen af denne forordning. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de udpegede kontaktpunkter og om eventuelle senere ændringer af de meddelte oplysninger.
2. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat ønsker bistand fra en anden medlemsstat i henhold til artikel 5, stk. 2, med henblik på at få adgang til data, indgiver den en behørigt begrundet anmodning til sidstnævntes centrale kontaktpunkt. Denne anmodning skal omfatte en skriftlig redegørelse for begrundelsen og retsgrundlaget for at søge adgang til dataene.
3. Det centrale kontaktpunkt identificerer den relevante kompetente myndighed i sin medlemsstat og sender den anmodning, der er modtaget i medfør af stk. 2, til den pågældende myndighed.
4. Den relevante kompetente myndighed skal uden unødigt ophold og inden for en tidsramme, som står i forhold til, hvor meget anmodningen haster, give et svar med de ønskede data eller underrette den anmodende kompetente myndighed om, at den ikke finder, at betingelserne for at anmode om bistand i henhold til denne forordning er opfyldt.
5. Alle oplysninger, der udveksles i forbindelse med bistand, som der anmodes om og ydes i henhold til artikel 5, stk. 2, må kun anvendes i forbindelse med den sag, hvortil der blev anmodet om oplysningerne.
6. De centrale kontaktpunkter giver brugerne generel information om denne forordning, herunder om adfærdskodekser.

Artikel 8

Evaluerings- og retningslinjer

1. Senest den 29. november 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport med en evaluering af gennemførelsen af denne forordning, navnlig med hensyn til:
 - a) anvendelsen af denne forordning, navnlig anvendelsen heraf på datasæt bestående af både personoplysninger og andre data end personoplysninger, i lyset af udviklingen på markedet og den teknologiske udvikling, som kan udvide mulighederne for at fjerne anonymisering af data

- b) medlemsstaternes gennemførelse af artikel 4, stk. 1, og navnlig undtagelsen vedrørende den offentlige sikkerhed og
- c) udviklingen og den praktiske gennemførelse af adfærdskodekserne samt tjenesteleverandørernes formidling af oplysninger.
2. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af den rapport, der er omhandlet i stk. 1.
3. Senest den 29. maj 2019 offentliggør Kommissionen retningslinjer om samspillet mellem denne forordning og forordning (EU) 2016/679 med hensyn til datasæt bestående af både personoplysninger og andre data end personoplysninger.

Artikel 9

Afsluttende bestemmelser

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning finder anvendelse seks måneder efter offentliggørelsen.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. november 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

K. EDTSTADLER

Formand

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/1808

af 14. november 2018

om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den seneste væsentlige ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF ⁽⁴⁾, som efterfølgende blev kodificeret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU ⁽⁵⁾, blev foretaget i 2007 med vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF ⁽⁶⁾. Siden da har markedet for audiovisuelle medietjenester udviklet sig markant og hurtigt som følge af den stadig større konvergens mellem TV-tjenester og internettjenester. Den teknologiske udvikling har åbnet mulighed for nye former for tjenester og brugeroplevelser. Seervanerne har ændret sig væsentligt, navnlig blandt de yngre generationer. TV'et er stadig et vigtigt udstyr til at samles om fælles audiovisuelle oplevelser, men mange seere er gået over til at se audiovisuelt indhold på andre bærbare enheder. Traditionelt TV-indhold tegner sig stadig for en stor andel af den gennemsnitlige daglige seertid.

Nye former for indhold såsom videoklip og brugergenereret indhold har imidlertid vundet større indpas, og nye aktører, herunder udbydere af video on demand-tjenester og videodelingsplatforme, har nu fået solidt fodfæste. Denne mediekonvergens kræver en opdateret retlig ramme for at afspejle udviklingen på markedet og opnå en balance mellem adgang til onlineindholdstjenester, forbrugerbeskyttelse og konkurrencedygtighed.

- (2) Den 6. maj 2015 vedtog Kommissionen en meddelelse med titlen »En strategi for et digitalt indre marked i EU«, hvori den bebudede en revision af direktiv 2010/13/EU.
- (3) Direktiv 2010/13/EU bør fortsat kun gælde for tjenester, hvis hovedformål er at sende programmer, der skal informere, underholde eller oplyse. Hovedformålkravet bør også betragtes som opfyldt, hvis tjenesten har et audiovisuelt indhold og en audiovisuel form, som kan adskilles fra tjenesteudbyderens hovedaktivitet, såsom selvstændige dele af internetaviser med audiovisuelle programmer eller brugergenererede videoer, hvis disse dele kan anses for at kunne adskilles fra hovedaktiviteten. En tjeneste bør anses for blot at være et supplement, der er

⁽¹⁾ EUT C 34 af 2.2.2017, s. 157.

⁽²⁾ EUT C 185 af 9.6.2017, s. 41.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 2.10.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.11.2018.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-spredningsvirksomhed (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27).

uadskilleligt fra hovedaktiviteten, i kraft af forbindelserne mellem det audiovisuelle udbud og hovedaktiviteten såsom levering af nyheder i skriftlig form. Som sådan kan kanaler og andre audiovisuelle tjenester under en tjenesteudbyders redaktionelle ansvar i sig selv udgøre audiovisuelle medietjenester, selv om de udbydes på en videodelingsplatform, som er kendetegnet ved ikke at have noget redaktionelt ansvar. I sådanne tilfælde vil det påhvile de tjenesteudbydere, der har det redaktionelle ansvar, at overholde direktiv 2010/13/EU.

- (4) Videodelingsplatformstjenester udbyder audiovisuelt indhold, som offentligheden og navnlig unge i stigende grad tilgår. Dette gælder også for sociale medietjenester, der er blevet et vigtigt medium til at udveksle informationer og til at underholde og oplyse, herunder ved at give adgang til programmer og brugergenererede videoer. Disse sociale medietjenester skal medtages i anvendelsesområdet for direktiv 2010/13/EU, fordi de konkurrerer om de samme målgrupper og indtægter som de audiovisuelle medietjenester. Endvidere har de også en betydelig indflydelse, fordi de gør det lettere for brugerne at forme og øve indflydelse på andre brugeres holdninger. For at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og alle borgere mod tilskyndelse til had, vold og terrorisme bør disse tjenester derfor omfattes af direktiv 2010/13/EU, i det omfang de er omfattet af definitionen af en videodelingsplatformstjeneste.
- (5) Formålet med direktiv 2010/13/EU er ikke at regulere sociale medietjenester som sådan, men en social medietjeneste bør være omfattet af programmer og brugergenererede videoer udgør en væsentlig funktion i den pågældende tjeneste. Levering af programmer og brugergenererede videoer kan anses for at udgøre en væsentlig funktion i den sociale medietjeneste, hvis det audiovisuelle indhold ikke blot er et supplement til eller udgør en mindre del af den sociale medietjenestes aktiviteter. For at sikre klarhed, effektivitet og sammenhæng i gennemførelsen bør Kommissionen om nødvendigt udstede retningslinjer efter konsultation af kontaktudvalget om den praktiske anvendelse af kriteriet om væsentlig funktion med hensyn til definitionen af en »videodelingsplatformstjeneste«. Disse retningslinjer bør udformes under passende hensyn til de målsætninger i offentlighedens interesse, der skal opfyldes ved de foranstaltninger, der skal træffes af udbydere af videodelingsplatforme, og retten til ytringsfrihed.
- (6) Når en del, der kan adskilles fra tjenesten, udgør en videodelingsplatformstjeneste som omhandlet i direktiv 2010/13/EU, bør kun denne del være omfattet af nævnte direktiv, og kun for så vidt angår programmer og brugergenererede videoer. Videoklip, der er indlejret i det redaktionelle indhold af elektroniske udgaver af aviser og blade, og animerede billeder såsom GIF'er, bør ikke være omfattet af direktiv 2010/13/EU. Definitionen af en videodelingsplatformstjeneste bør ikke omfatte ikkeøkonomiske aktiviteter som f.eks. udbud af audiovisuelt indhold på private websteder og ikkekommercielle interessegrupper.
- (7) For at sikre effektiv gennemførelse af direktiv 2010/13/EU er det afgørende, at medlemsstaterne fastlægger og opretholder opdaterede fortegnelser over medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion, og at de regelmæssigt udveksler disse fortegnelser med deres kompetente uafhængige tilsynsmyndigheder eller -organer og Kommissionen. Disse fortegnelser bør omfatte oplysninger om de kriterier, som jurisdiktionen er baseret på.
- (8) Fastlæggelse af jurisdiktion kræver en vurdering af de faktiske omstændigheder på baggrund af de kriterier, der er fastlagt i direktiv 2010/13/EU. Vurderingen af disse faktiske omstændigheder kan føre til modstridende resultater. Ved brug af de i nævnte direktiv omhandlede samarbejdsprocedurer er det vigtigt, at Kommissionen kan basere sine resultater på pålidelige fakta. Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA) bør derfor bemyndiges til at fremsætte udtalelser om jurisdiktion efter anmodning fra Kommissionen. Hvis Kommissionen under anvendelse af disse samarbejdsprocedurer beslutter at rådføre sig med ERGA, bør den informere kontaktudvalget, herunder om underretninger modtaget fra medlemsstaterne i henhold til disse samarbejdsprocedurer og om ERGA's udtalelse.
- (9) Procedurerne og betingelserne for at indskrænke friheden til at udbyde og modtage audiovisuelle medietjenester bør være de samme for lineære og ikkelineære tjenester.
- (10) I overensstemmelse med retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol (»EU-Domstolen«) er det kun muligt at begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser, som er sikret i henhold til traktaten, begrænses, hvis der foreligger tvingende hensyn i offentlighedens interesse, f.eks. opnåelse af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, forudsat at sådanne begrænsninger er begrundede, står i rimeligt forhold til målet og er nødvendige. Derfor bør en medlemsstat kunne træffe visse foranstaltninger for at sikre overholdelse af de af dens forbrugerbeskyttelsesregler, der ikke henhører under de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU. Foranstaltninger, der træffes af en medlemsstat for at håndhæve dens nationale forbrugerbeskyttelsesordning, herunder i forbindelse med reklamer for spil, skal være begrundede, stå i rimeligt forhold til det mål, der tilstræbes, og være nødvendige som krævet i EU-Domstolens retspraksis. Under alle omstændigheder må en modtagermedlemsstat ikke træffe nogen foranstaltninger, der vil være til hinder for retransmission på dens område af fjernsynsudsendelser fra en anden medlemsstat.

- (11) Når en medlemsstat meddeler Kommissionen, at en medietjenesteudbyder har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for at omgå de strengere bestemmelser på de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU, og som ville være gældende for den pågældende udbyder, hvis den var etableret i den meddelelsesmedlemsstaten, bør medlemsstaten fremlægge troværdige og behørigt dokumenterede beviser herfor. Sådanne beviser bør indeholde en række detaljerede, bestyrkende oplysninger, som gør det muligt med rimelig sikkerhed at påvise en sådan omgåelse.
- (12) I sin meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om »Bedre regulering for bedre resultater — En EU-dagsorden« understregede Kommissionen, at den ved overvejelse af politiske løsninger vil se på såvel forskriftsmæssige som ikkeforskriftsmæssige midler, der bygger på den fælles adfærdskodeks og principperne for bedre selv- og samregulering. En række adfærdskodekser, der er fastsat på de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU, har vist sig at være veludformede og i tråd med principperne for bedre selv- og samregulering. Tilstedeværelsen af en lovgivningsmæssig sikkerhedsmekanisme blev betragtet som en vigtig succesfaktor for at fremme overholdelsen af en kodeks for selv- eller samregulering. Det er ligeledes vigtigt, at der i sådanne kodekser opstilles konkrete mål og målsætninger, som muliggør regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig overvågning og evaluering af opnåelsen af målene for adfærdskodekserne. Adfærdskodekserne bør også indeholde bestemmelser om effektiv håndhævelse. Disse principper bør efterleves i de kodekser for selv- og samregulering, som vedtages inden for de områder, der samordnes af direktiv 2010/13/EU.
- (13) Erfaringer har vist, at både selvregulerende og samregulerende instrumenter, der gennemføres i overensstemmelse med medlemsstaternes forskellige retstraditioner, kan spille en vigtig rolle for realiseringen af en høj grad af forbrugerbeskyttelse. De foranstaltninger, der træffes for at nå målsætninger i offentlighedens interesse inden for sektoren for nye audiovisuelle medietjenester, er mere effektive, hvis de bliver truffet med aktiv støtte fra tjenesteudbyderne selv.
- (14) Selvregulering er en slags frivilligt initiativ, som gør det muligt for de økonomiske operatører, arbejdsmarkedets parter, NGO'er og foreninger selv at vedtage fælles retningslinjer, der gælder for dem. De er ansvarlige for udarbejdelse, overvågning og håndhævelse af overholdelsen af disse retningslinjer. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres forskellige retstraditioner anerkende den rolle, som effektiv selvregulering kan spille som supplement til de eksisterende lovgivningsmekanismer og de eksisterende retlige og administrative mekanismer, samt dens positive bidrag til opfyldelsen af målene i direktiv 2010/13/EU. Selvregulering kan være en supplerende metode til gennemførelse af visse af bestemmelserne i direktiv 2010/13/EU, men bør dog ikke erstatte den nationale lovgivers forpligtelser. Samregulering sikrer i sin minimale form et juridisk bånd mellem selvregulering og den nationale lovgiver i overensstemmelse med medlemsstaternes retstraditioner. Ved samregulering deles den regulerende rolle mellem de berørte parter og de offentlige myndigheder eller de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Den rolle, som de relevante offentlige myndigheder spiller, omfatter anerkendelse af samreguleringsordningen, revision af procedurerne for ordningen og finansiering af ordningen. Samregulering bør gøre det muligt, at der kan foretages statslig indgriben, såfremt målene herfor ikke opfyldes. Med forbehold af medlemsstaternes formelle forpligtelser med hensyn til gennemførelse tilskynder direktiv 2010/13/EU til anvendelse af selvregulering og samregulering. Dette bør hverken forpligte medlemsstaterne til at indføre ordninger for selv- eller samregulering eller begge former for regulering eller afbryde eller true eksistensen af nuværende samreguleringsordninger, der allerede eksisterer i medlemsstaterne, og som fungerer effektivt.
- (15) Gennemsigtighed i forbindelse med medieejerskab er direkte forbundet med ytringsfrihed, som er en hjørnesten i demokratiske systemer. Oplysninger om ejerforholdet for medietjenesteudbydere, hvis et sådant ejerforhold medfører kontrol med eller udøvelse af en betydelig indflydelse på indholdet af de udbudte tjenester, giver brugerne mulighed for at foretage en informeret vurdering af sådant indhold. Medlemsstaterne bør være i stand til at afgøre, om og i hvilken udstrækning oplysninger om ejerforholdet for en medietjenesteudbyder bør være tilgængelige for brugerne, forudsat at kernen i de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder respekteres, og at sådanne foranstaltninger er nødvendige og forholdsmæssige.
- (16) På grund af de audiovisuelle medietjenesters særlige karakter, ikke mindst deres indflydelse på meningsdannelsen, har brugerne en legitim interesse i at vide, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. For at styrke ytringsfriheden og i forlængelse heraf fremme mediepluralisme og undgå interessekonflikter er det vigtigt, at medlemsstaterne sikrer, at brugerne når som helst har let og direkte adgang til oplysninger om medietjenesteudbydere. Det er op til den enkelte medlemsstat at træffe afgørelse, navnlig med hensyn til de oplysninger, der kan gives om ejerforhold og de reelle ejere.
- (17) For at sikre sammenhæng og retssikkerhed for virksomhederne og medlemsstaternes myndigheder bør begrebet »tilskyndelse til vold eller had« i fornødent omfang forstås i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA ⁽¹⁾.

(¹) Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA af 28. november 2008 om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 55).

- (18) I betragtning af udviklingen inden for de midler, som indhold udbredes med via elektroniske kommunikationsnet, er det vigtigt at beskytte offentligheden mod tilskyndelse til terrorisme. Direktiv 2010/13/EU bør derfor sikre, at audiovisuelle medietjenester ikke indeholder offentlige opfordringer til at begå en terrorhandling. For at sikre sammenhæng og retssikkerhed for virksomhederne og medlemsstaternes myndigheder bør begrebet »offentlig opfordring til at begå en terrorhandling« forstås i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 ⁽¹⁾.
- (19) For at sætte seerne, herunder forældre og mindreårige, i stand til at træffe kvalificerede beslutninger om det viste indhold er det nødvendigt, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Dette kan f.eks. ske via et system med beskrivelser af indholdets art, en akustisk advarsel, et visuelt symbol eller andre midler, der beskriver indholdets art.
- (20) De passende foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, der gælder for TV-spredningstjenester, bør også gælde for on-demand audiovisuelle medietjenester. Dette bør øge beskyttelsesniveauet. Tilgangen med minimumsharmonisering giver medlemsstaterne mulighed for at udvikle en højere grad af beskyttelse for indhold, der kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Det mest skadelige indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, men ikke nødvendigvis er en strafbar handling, bør være underlagt de strengeste foranstaltninger, såsom kryptering og effektiv forældrekontrol, uden at dette berører medlemsstaternes vedtagelse af strengere foranstaltninger.
- (21) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽²⁾ anerkender, at børn bør nyde særlig beskyttelse med hensyn til behandling af deres personoplysninger. Medietjenesteudbyderes oprettelse af mekanismer til beskyttelse af børn fører uundgåeligt til behandling af mindreåriges personoplysninger. Da sådanne mekanismer har til formål at beskytte børn, bør mindreåriges personoplysninger, der behandles inden for rammerne af tekniske foranstaltninger til beskyttelse af børn, ikke anvendes til kommercielle formål.
- (22) Sikring af adgangen til audiovisuelt indhold er et afgørende krav inden for rammerne af de forpligtelser, der er indgået i henhold til FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. I direktiv 2010/13/EU bør begrebet »personer med handicap« fortolkes i lyset af arten af de tjenesteydelser, der er omfattet af nævnte direktiv, som er audiovisuelle medietjenester. Retten for personer med funktionsnedsættelser og for ældre til at deltage og blive integreret i det sociale og kulturelle liv i Unionen hænger sammen med udbuddet af tilgængelige audiovisuelle medietjenester. Medlemsstaterne bør derfor uden unødigt forsinkelse sikre, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion aktivt forsøger at gøre indhold tilgængeligt for personer med handicap, navnlig syns- eller hørehandicap. Disse krav om tilgængelighed bør opfyldes gennem en progressiv og kontinuerlig proces, idet der bør tages højde for praktiske og uundgåelige begrænsninger, der kunne forhindre en fuldstændig tilgængelighed, såsom programmer eller begivenheder, der sendes direkte. For at måle de fremskridt, som medietjenesteudbydere har gjort med gradvis at gøre deres tjenester tilgængelige for syns- og hørehæmmede, bør medlemsstaterne forlange, at medietjenesteudbydere, der er etableret på deres område, aflægger rapport til dem med regelmæssige mellemrum.
- (23) Midlerne til at opnå tilgængelighed af audiovisuelle medietjenester i henhold til direktiv 2010/13/EU bør omfatte, men ikke begrænses til tegnsprog, tekstning for døve og hørehæmmede, talende undertekster og synstolkning. Nævnte direktiv omfatter imidlertid hverken funktioner eller tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, eller tilgængelighedsfunktioner i elektroniske programoversigter. Nævnte direktiv berører derfor ikke EU-ret der har til formål at harmonisere tilgængeligheden af tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, såsom websteder, onlineapplikationer og elektroniske programoversigter, eller leveringen af oplysninger om tilgængelighed og i tilgængelige formater.
- (24) I nogle tilfælde er det måske ikke muligt at levere oplysninger i forbindelse med nødsituationer på en måde, der er tilgængelig for personer med handicap. Sådanne ekstraordinære tilfælde bør dog ikke forhindre, at oplysninger i forbindelse med nødsituationer offentliggøres gennem audiovisuelle medietjenester.
- (25) Direktiv 2010/13/EU berører ikke medlemsstaternes mulighed for at pålægge forpligtelser for at sikre indhold af almen interesse en tilpas fremtrædende placering i henhold til fastlagte mål af almen interesse såsom mediepluralisme, ytringsfrihed og kulturel mangfoldighed. Sådanne forpligtelser bør kun pålægges, hvor det er

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Hvis medlemsstaterne beslutter at indføre regler for en tilpas fremtrædende placering, bør virksomheder kun pålægges forholdsmæssige forpligtelser, der tilgodeser legitime almene hensyn.

- (26) For at beskytte medietjenesteudbydernes redaktionelle ansvar og den audiovisuelle værdikæde er det af afgørende betydning at kunne sikre integriteten af de programmer og tjenester, der leveres af medietjenesteudbydernes. Programmer og audiovisuelle medietjenester bør ikke leveres i afkortet form, ændret eller med afbrydelser eller med overlays til kommercielle formål, hvis ikke medietjenesteudbydernes har givet deres udtrykkelige samtykke. Medlemsstaterne bør sikre, at overlays, som modtageren af tjenesten udelukkende har taget initiativ til eller tilladt til privat brug, såsom overlays som følge af tjenester for individuel kommunikation, ikke kræver samtykke fra medietjenesteudbyderen. Kontrollementer af enhver brugergrænseflade, der er nødvendige for driften af udstyret eller for programnavigering, såsom volumenbjælker, søgefunktioner, navigationsmenuer eller kanaloversigter, bør ikke være omfattet. Legitime overlays som f.eks. advarselsmeddelelser, oplysninger i offentlighedens interesse, undertekster eller kommerciel kommunikation, der leveres af medietjenesteudbyderen, bør heller ikke være omfattet. Med forbehold af artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120⁽¹⁾ bør datakompressionsteknikker, der mindsker størrelsen af en datafil, og andre teknikker, der kan tilpasse en tjeneste til distributionsmidlet, såsom opløsning og kodning, uden nogen ændring af indholdet, heller ikke være omfattet.

Der bør kun pålægges foranstaltninger til at beskytte integriteten af programmer og audiovisuelle medietjenester, hvor det er nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Sådanne foranstaltninger bør pålægge virksomheder forholdsmæssige forpligtelser, der tilgodeser legitime almene hensyn.

- (27) Med undtagelse af sponsorering og produktplacering bør audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer i on-demand audiovisuelle medietjenester opfylde kriterierne for TV-reklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU. De mere detaljerede kriterier for TV-reklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer er begrænset til reklameindslag, som i sagens natur er adskilt fra programmet og derfor udelukker anden kommerciel kommunikation, der er knyttet til programmet eller udgør en integreret del af programmet, f.eks. sponsorering og produktplacering. Disse kriterier bør følgelig ikke gælde for sponsorering og produktplacering i on-demand audiovisuelle medietjenester.
- (28) På nationalt og internationalt plan findes der visse almindeligt anerkendte ernæringsmæssige retningslinjer, såsom Verdenssundhedsorganisationens regionale kontor for Europas ernæringsprofilmodel, der danner grundlag for at sondre mellem fødevarer ud fra deres ernæringsmæssige sammensætning i forbindelse med TV-reklamer for fødevarer, der vises til børn. Medlemsstaterne bør tilskyndes til at sikre, at der anvendes selv- og samregulering, herunder gennem adfærdskodekser, for effektivt at begrænse børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om føde- og drikkevarer, der har et højt indhold af salt, sukker, fedt, mættet fedt eller transfedtsyrer, eller som i andre henseender ikke lever op til de nationale eller internationale ernæringsmæssige retningslinjer.
- (29) Ligeledes bør medlemsstaterne opmuntres til at sikre, at der anvendes adfærdskodekser for selv- og samregulering for effektivt at begrænse børns og mindreaåriges eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer. Der findes visse selv- eller samreguleringsordninger på EU-plan og nationalt plan, hvor der lægges vægt på ansvarlig markedsføring af alkoholholdige drikkevarer, herunder i audiovisuel kommerciel kommunikation. Disse ordninger bør fremmes yderligere, navnlig de ordninger, hvis mål er at sikre, at audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer ledsages af budskaber om ansvarlig indtagelse.
- (30) Det er vigtigt, at mindreaåriges beskyttes effektivt mod eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende fremme af spil. I denne sammenhæng findes der adskillige selv- eller samreguleringsordninger på EU-plan og nationalt plan til fremme af ansvarligt spil, herunder i audiovisuel kommerciel kommunikation.
- (31) For at fjerne hindringer for fri bevægelighed for grænseoverskridende tjenester inden for Unionen er det nødvendigt at sikre effektive selv- og samreguleringsordninger, hvor der navnlig fokuseres på at beskytte forbrugerne eller folkesundheden.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 af 25. november 2015 om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og forordning (EU) nr. 531/2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen (EUT L 310 af 26.11.2015, s. 1).

- (32) Markedet for TV-spredning har udviklet sig, og der er derfor behov for øget fleksibilitet med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, navnlig for kvantitative regler for lineære audiovisuelle medietjenester og produktplacering. Fremkomsten af nye tjenester, herunder reklamefri tjenester, har skabt øgede valgmuligheder for seerne, som nemt kan skifte til alternative udbud.
- (33) Liberaliseringen på området for produktplacering har ikke ført til den forventede vækst inden for denne form for audiovisuel kommerciel kommunikation. Navnlig har det generelle forbud mod produktplacering, dog med enkelte undtagelser, ikke skabt juridisk sikkerhed for medietjenesteudbydere. Produktplacering bør således med forbehold af undtagelser være tilladt i alle audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester.
- (34) Produktplacering bør ikke være tilladt i nyheds- og aktualitetsprogrammer, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og børneprogrammer. Navnlig findes der dokumentation for, at produktplacering og indlejrede reklamer kan påvirke børns adfærd, da børn ofte ikke kan se, at der er tale om kommercielt indhold. Der er således behov for fortsat at forbyde produktplacering i børneprogrammer. Forbrugerprogrammer er programmer, som giver seerne gode råd, eller som indeholder anmeldelser af produkter og tjenester. Hvis produktplacering tillades i sådanne programmer, vil det udviske grænsen mellem reklame og redaktionelt indhold for seerne, som måske forventer en reel og ærlig vurdering af produkter eller tjenester i sådanne programmer.
- (35) Udbydere af on-demand audiovisuelle medietjenester bør fremme produktion og distribution af europæiske programmer ved at sikre, at deres kataloger indeholder en minimumsandel af europæiske programmer, og at disse gives en tilstrækkelig fremtrædende placering. Der bør tilskyndes til mærkning i metadataene til audiovisuelt indhold, der opfylder kravene for at være et europæisk program, således at sådanne metadata er tilgængelige for medietjenesteudbydere. Formålet med en fremtrædende placering er at fremme europæiske programmer ved at lette adgangen hertil. En fremtrædende placering kan sikres ved hjælp af forskellige midler såsom et særligt afsnit med europæiske programmer, der er tilgængeligt fra tjenestehjemmesiden, mulighed for at søge efter europæiske programmer i det søgeværktøj, der er til rådighed som en del af denne tjeneste, anvendelse af europæiske programmer i denne tjenestes kampagner eller fremme af en minimumsprocentdel af europæiske programmer fra denne tjenestes katalog, f.eks. ved anvendelse af bannere eller lignende værktøjer.
- (36) For at sikre tilstrækkelige investeringer i europæiske programmer bør medlemsstaterne kunne pålægge medietjenesteudbydere, der er etableret på deres område, finansielle forpligtelser. Disse forpligtelser kan bestå af direkte bidrag til fremstilling af og erhvervelse af rettigheder til europæiske programmer. Medlemsstaterne kan desuden pålægge afgifter, der betales til en fond og beregnes på basis af indtægterne fra de audiovisuelle medietjenester, der leveres i og målrettes mod deres område. I dette direktiv præciseres det i betragtning af den direkte sammenhæng mellem de finansielle forpligtelser og medlemsstaternes forskellige kulturpolitikker, at en medlemsstat også gerne må pålægge medietjenesteudbydere, der er etableret i en anden medlemsstat, og som målretter deres tjenester mod den pågældende medlemsstats område, sådanne finansielle forpligtelser. I så fald bør der pålægges finansielle forpligtelser i forhold til de indtægter, der genereres hos publikum i målmedlemsstaten. Medietjenesteudbydere, der er forpligtet til at bidrage til filmfinansieringsordninger i en målmedlemsstat, bør, uanset at udbyderen ikke er etableret i den pågældende medlemsstat, på ikkediskriminerende vis kunne drage fordel af den støtte, der er tilgængelig under de respektive filmfinansieringsordninger for medietjenesteudbydere.
- (37) TV-spredningsforetagender investerer på nuværende tidspunkt mere i europæiske audiovisuelle programmer end udbydere af on demand audiovisuelle medietjenester. Hvis en målmedlemsstat derfor vælger at pålægge et TV-spredningsforetagende, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, en finansiell forpligtelse, bør de direkte bidrag til produktion og erhvervelse af rettigheder i forbindelse med europæiske programmer, navnlig samproduktioner, som ydes af det pågældende TV-spredningsforetagende, tages i betragtning under behørig hensyntagen til proportionalitetsprincippet. Dette berører ikke medlemsstaternes kompetence til i overensstemmelse med deres kulturpolitik og på betingelse af forenelighed med statsstøttereglerne at fastlægge størrelsen af de finansielle bidrag, der skal betales af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion.
- (38) Når en medlemsstat i hvert enkelt tilfælde vurderer, om en on-demand audiovisuel medietjeneste, der er etableret i en anden medlemsstat, målretter sine tjenester mod publikum i dens område, bør den henholde sig til indikatorer såsom reklame eller anden promovning, der sigter specifikt mod kunder i dens område, tjenestens hovedsprog, og hvorvidt der er tale om indhold eller kommerciel kommunikation, som specifikt er rettet mod publikum i modtagermedlemsstaten.

- (39) Når en medlemsstat pålægger medietjenesteudbydere at yde finansielle bidrag, bør formålet med disse bidrag være at fremme europæiske programmer på passende vis og samtidig undgå risikoen for, at medietjenesteudbydere afkræves bidrag to gange. Hvis den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, opkræver et sådant finansielt bidrag, bør den på denne vis tage hensyn til eventuelle finansielle bidrag, der er opkrævet af målmedlemsstater.
- (40) For at sikre, at forpligtelser til at fremme europæiske programmer ikke underminerer markedsudviklingen, og for at gøre det muligt for nye aktører at komme ind på markedet bør udbydere, som ikke har nogen fremtrædende position på markedet, ikke være omfattet af sådanne krav. Dette gælder navnlig udbydere med en lav omsætning eller et lille publikum. Et lille publikum kan påvises f.eks. på grundlag af seertid eller salg, afhængigt af tjenestens art, mens der ved påvisning af en lav omsætning bør tages hensyn til de audiovisuelle markeders forskellige størrelse i medlemsstaterne. Det kan også være uhensigtsmæssigt at indføre sådanne krav i tilfælde, hvor de i betragtning af arten af eller emnet for de audiovisuelle medietjenester ville være upraktiske eller ubegrundede.
- (41) Det er vigtigt, at TV-spredningsforetagenderne har mere fleksibilitet og selv kan beslutte, hvornår reklamerne skal vises, for at maksimere efterspørgslen hos annoncørerne og optimere flowet for seerne. Det er imidlertid også nødvendigt at opretholde et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau i så henseende, fordi en sådan fleksibilitet kan eksponere seerne for en for stor mængde reklamer i den bedste sendetid (prime time). Der bør derfor gælde særlige grænser for perioden mellem kl. 6.00 og 18.00 og mellem kl. 18.00 og 24.00.
- (42) Neutrale rammer adskiller redaktionelt indhold fra TV-reklame- eller teleshoppingindslag samt adskiller individuelle indslag. De giver seeren mulighed for tydeligt at skelne mellem slutningen på én type audiovisuelt indhold og starten på et andet. Det er nødvendigt at præcisere, at neutrale rammer er undtaget fra den kvantitative begrænsning, der er fastsat for TV-reklamer. Dette er med henblik på at sikre, at den tid, der afsættes til neutrale rammer, ikke får indvirkning på den tid, der afsættes til reklamer, og at de indtægter, der genereres fra reklamer, ikke påvirkes i negativ retning.
- (43) Den sendetid, der tildeles TV-spredningsforetagendets annonceringer i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer eller public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed, med undtagelse af de omkostninger, der afholdes i forbindelse med transmission af sådanne indslag, bør ikke medregnes i den maksimale sendetid, der kan tildeles TV-reklame og teleshopping. Endvidere indgår mange TV-spredningsforetagender i større TV-koncerner og foretager annonceringer med relation til ikke blot deres egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer, men også til programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre enheder, der tilhører den samme TV-koncern. Den sendetid, der tildeles sådanne annonceringer, bør heller ikke medregnes i den maksimale sendetid, som må afsættes til TV-reklame og teleshopping.
- (44) De udbydere af videodelingsplatforme, der er omfattet af direktiv 2010/13/EU, yder informationssamfundstjenester som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽¹⁾. Disse udbydere er derfor underlagt de bestemmelser om det indre marked, der er fastlagt i nævnte direktiv, hvis de er etableret i en medlemsstat. Det er hensigtsmæssigt at sikre, at de samme regler også gælder for udbydere af videodelingsplatforme, som ikke er etableret i en medlemsstat, for at sikre effektiviteten af de foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige og offentligheden, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU, og så vidt muligt sikre lige vilkår i den udstrækning, at de pågældende udbydere har enten en modervirksomhed eller en dattervirksomhed, som er etableret i en medlemsstat, eller at disse udbydere indgår i en koncern, og en anden virksomhed i denne koncern er etableret i en medlemsstat. Definitionerne i direktiv 2010/13/EU bør derfor være principbaserede og sikre, at det ikke er muligt for en virksomhed at udelukke sig selv fra nævnte direktivs anvendelsesområde ved at danne en koncernstruktur med virksomheder i flere lag etableret i eller uden for Unionen. Kommissionen bør underrettes om de udbydere, der hører under hver enkelt medlemsstats jurisdiktion i medfør af de regler om etablering, der er fastlagt i direktiv 2000/31/EF og 2010/13/EU.
- (45) Der er opstået nye udfordringer, navnlig i forbindelse med videodelingsplatforme, hvor brugerne, navnlig mindreårige, i stigende grad forbruger audiovisuelt indhold. I denne sammenhæng har skadeligt indhold og hadefuldt tale leveret via videodelingsplatformstjenester i stigende grad givet anledning til bekymringer. For at beskytte mindreårige og offentligheden mod sådant indhold er det nødvendigt at fastlægge forholdsmæssige regler om disse anliggender.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

- (46) Kommerciel kommunikation via videodelingsplatformstjenester reguleres allerede af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF ⁽¹⁾, som forbyder virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne, herunder vildledende og aggressiv handelspraksis i informationssamfundstjenester.

For så vidt angår kommerciel kommunikation om tobak og relaterede produkter på videodelingsplatforme sikrer de nuværende forbud i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF ⁽²⁾ og de forbud, der gælder for kommerciel kommunikation om elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU ⁽³⁾, at forbrugerne er tilstrækkeligt beskyttede mod tobak og relaterede produkter. Da brugerne i stigende grad benytter sig af videodelingsplatformstjenester til at få adgang til audiovisuelt indhold, er det nødvendigt at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau ved i fornødent omfang at tilpasse bestemmelserne om audiovisuel kommerciel kommunikation hos alle udbydere. Det er derfor vigtigt, at audiovisuel kommerciel kommunikation på videodelingsplatforme er klart identificeret og opfylder et sæt minimumskvalitetskrav.

- (47) En betydelig del af det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, er ikke underlagt noget redaktionelt ansvar hos udbyderen af videodelingsplatformen. Det er dog typisk disse udbydere, der tilrettelægger indholdet, nemlig programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, herunder ved hjælp af automatiske metoder eller algoritmer. Derfor bør disse udbydere pålægges at træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod indhold, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling. De bør også pålægges at træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret»), eller hvis udbredelse udgør en strafbar handling i henhold til EU-retten.
- (48) I betragtning af den rolle, som udbyderne spiller med hensyn til det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, bør de passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige og offentligheden vedrøre tilrettelæggelsen af indholdet og ikke selve indholdets art. De krav, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU i den henseende, bør derfor gælde med forbehold af artikel 12-14 i direktiv 2000/31/EF, som rummer en fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger, der transmitteres, eller oplagres automatisk, mellemliggende og midlertidigt, eller oplagres af visse udbydere af informationssamfundstjenester. Ved levering af tjenester, der er omfattet af artikel 12-14 i direktiv 2000/31/EF, bør disse krav desuden gælde uden at det berører artikel 15 i nævnte direktiv, som udelukker, at generelle forpligtelser til at overvåge sådanne oplysninger eller aktivt at undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed, kan pålægges disse udbydere, uden at det dog vedrører overvågningsforpligtelser i konkrete tilfælde, og navnlig uden at det berører påbud fra nationale myndigheder i overensstemmelse med national ret.
- (49) Det er hensigtsmæssigt så vidt muligt at inddrage udbyderne af videodelingsplatforme ved gennemførelsen af de passende foranstaltninger, der skal træffes i medfør af direktiv 2010/13/EU. Der bør således tilskyndes til samregulering. Det bør desuden fortsat være muligt for udbydere af videodelingsplatforme at træffe strengere foranstaltninger på frivillig basis i overensstemmelse med EU-retten, samtidig med at ytrings- og informationsfriheden og mediernes pluralisme respekteres.
- (50) Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol er grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i artikel 47 i chartret. Bestemmelserne i direktiv 2010/13/EU bør derfor ikke fortolkes på en måde, der forhindrer parterne i at udøve deres ret til adgang til retssystemet.
- (51) Når der i henhold til direktiv 2010/13/EU træffes passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold, had og terrorisme, bør der foretages en omhyggelig afvejning af de gældende grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i chartret. Afhængigt af den konkrete situation gælder dette navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv og beskyttelse af personoplysninger, ytrings- og informationsfriheden, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, forbuddet mod forskelsbehandling samt børns rettigheder.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse (EUT L 152 af 20.6.2003, s. 16).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 1).

- (52) Kontaktudvalget har til formål at lette en effektiv gennemførelse af direktiv 2010/13/EU og bør regelmæssigt konsulteres om ethvert praktisk problem, der opstår i forbindelse med direktivets anvendelse. Kontaktudvalgets arbejde bør ikke være begrænset til eksisterende spørgsmål vedrørende audiovisuel politik, men bør også omfatte de relevante udviklingstendenser, der opstår i denne sektor. Udvalget består af repræsentanter for medlemsstaternes relevante nationale myndigheder. Når medlemsstaterne udpeger deres repræsentanter, opfordres de til at fremme en ligelig kønsfordeling i kontaktudvalgets sammensætning.
- (53) Medlemsstaterne bør sikre, at deres nationale tilsynsmyndigheder eller -organer er juridisk adskilt fra regeringen. Dette bør dog ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan føre tilsyn i overensstemmelse med deres nationale forfatningsret. Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør anses for at have opnået den fornødne grad af uafhængighed, hvis de pågældende myndigheder eller -organer, herunder dem, der er oprettet som offentlige myndigheder eller organer, er funktionelt og reelt uafhængige af deres respektive regeringer og andre offentlige eller private organer. Dette anses for at være af afgørende betydning for at sikre upartiskhed i afgørelser, der træffes af nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Kravet om uafhængighed bør ikke berøre muligheden for, at medlemsstaterne kan udpege tilsynsmyndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer, som f.eks. den audiovisuelle sektor og telekommunikationssektoren. Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør have de håndhævelsesmæssige beføjelser og ressourcer, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver, hvad angår personale, ekspertise og finansielle midler. De aktiviteter, der varetages af de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, som er etableret i henhold til direktiv 2010/13/EU, bør sikre, at målene vedrørende mediepluralisme, kulturel mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, det indre markedes funktion og fremme af fair konkurrence respekteres.
- (54) Da et af formålene med audiovisuelle medietjenester er at tjene borgernes interesser og forme den offentlige mening, er det vigtigt, at sådanne tjenester er i stand til at oplyse borgerne og samfundet så fuldstændigt som muligt og med så bredt et udbud som muligt. Dette formål kan kun opfyldes, hvis redaktionelle beslutninger forbliver fri for enhver statslig indblanding eller påvirkning fra de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, der går videre end den blotte gennemførelse af retsregler, og som ikke har til formål at værne om en juridisk beskyttet rettighed, som skal beskyttes uafhængigt af overbevisning.
- (55) Der bør findes effektive klagemekanismer på nationalt plan. Den relevante klageinstans bør være uafhængig af de involverede parter. Denne instans kan være en domstol. Klageproceduren bør ikke berøre kompetencefordelingen inden for de nationale retssystemer.
- (56) Med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af Unionens lovgivningsmæssige ramme for det audiovisuelle område i alle medlemsstater nedsatte Kommissionen ERGA ved Kommissionens afgørelse af 3. februar 2014 ⁽¹⁾. ERGA's opgave er at yde teknisk ekspertise til Kommissionen i dens bestræbelser for at sikre en konsekvent gennemførelse af direktiv 2010/13/EU i alle medlemsstater og lette samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og Kommissionen.
- (57) ERGA har bidraget positivt til en ensartet reguleringspraksis og har ydet rådgivning på højt niveau til Kommissionen om gennemførelsesspørgsmål. Derfor bør ERGA's rolle anerkendes formelt og styrkes i direktiv 2010/13/EU. ERGA bør derfor oprettes i medfør af nævnte direktiv.
- (58) Kommissionen bør have mulighed for at konsultere ERGA om ethvert spørgsmål vedrørende audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatforme. ERGA bør bistå Kommissionen med teknisk ekspertise og rådgivning og ved at fremme udvekslingen af bedste praksis, herunder vedrørende adfærdskodekser for selv- og samregulering. Kommissionen bør navnlig rådføre sig med ERGA i forbindelse med anvendelsen af direktiv 2010/13/EU med henblik på at fremme en ensartet gennemførelse. ERGA bør på Kommissionens anmodning afgive ikkebindende udtalelser om jurisdiktion, om foranstaltninger, der fraviger modtageligheden, og om foranstaltninger rettet mod omgåelse af jurisdiktion. ERGA bør også kunne bistå med teknisk rådgivning om ethvert tilsynsmæssigt spørgsmål vedrørende regelsættet for audiovisuelle medietjenester, herunder med hensyn til hadefuldt tale og beskyttelse af mindreårige, samt om indholdet af audiovisuel kommerciel kommunikation om fødevarer med et højt indhold af fedt, salt eller natrium og sukker.
- (59) »Mediekendskab« omfatter de færdigheder, den viden og den forståelse, der er nødvendig for at sætte borgerne i stand til at bruge medierne effektivt og sikkert. For at gøre det muligt for borgerne at få adgang til information og på en ansvarlig og sikker måde at anvende, kritisk vurdere og skabe medieindhold har borgerne brug for udvidede færdigheder vedrørende mediekendskab. Mediekendskab bør ikke begrænses til læring om værktøjer og teknologier, men bør have til formål at udstyre borgerne med evnen til kritisk tænkning, som er nødvendig med

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse C(2014) 462 final af 3. februar 2014 om oprettelse af gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester.

henblik på at kunne udvise dømmekraft, analysere komplekse realiteter og sondre mellem holdninger og kendsgerninger. Det er derfor nødvendigt, at både medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatforme i samarbejde med alle relevante berørte parter fremmer udviklingen af mediekendskab i alle dele af samfundet, for borgere i alle aldre og vedrørende alle medier, og at fremskridtene i den forbindelse følges nøje.

- (60) Direktiv 2010/13/EU berører ikke medlemsstaternes forpligtelse til at respektere og beskytte den menneskelige værdighed. Det respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som navnlig anerkendes i chartret. Direktiv 2010/13/EU sigter navnlig mod at sikre fuld respekt for retten til ytringsfrihed, friheden til at drive egen virksomhed, retten til domstolsprøvelse og til at fremme anvendelsen af børns rettigheder i overensstemmelse med chartret.
- (61) Enhver foranstaltning, som medlemsstaterne træffer i henhold til direktiv 2010/13/EU, skal respektere ytrings- og informationsfriheden og mediernes pluralisme samt kulturel og sproglig mangfoldighed i overensstemmelse med UNESCO's konvention om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed.
- (62) Retten til at få adgang til politiske nyhedsprogrammer er afgørende for at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Unionen er fuldt ud og korrekt beskyttet. I betragtning af de audiovisuelle medietjenesters stadig større betydning for vores samfund og demokrati bør udsendelser af politiske nyheder i videst muligt omfang, og uden at dette berører reglerne om ophavsret, gøres tilgængelige på tværs af grænserne i Unionen.
- (63) Direktiv 2010/13/EU berører ikke bestemmelserne i den internationale privatret, særlig reglerne om domstolens jurisdiktion og den lovgivning, der finder anvendelse på kontraktlige og ikkekontraktlige forpligtelser.
- (64) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- (65) Direktiv 2010/13/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 2010/13/EU ændres som følger:

1) I artikel 1, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Litra a) affattes således:

»a) »audiovisuel medietjeneste«:

- i) en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, er under en medietjenesteudbyders redaktionelle ansvar at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF; sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) i nærværende stykke eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g) i nærværende stykke

ii) audiovisuel kommerciel kommunikation«.

b) Følgende litra indsættes:

- »aa) »videodelingsplatformstjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde programmer, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering«.

⁽¹⁾ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

c) Litra b) affattes således:

»b) »program«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, herunder film af spillefilmslængde, videoklip, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og TV-drama«.

d) Følgende litraer indsættes:

»ba) »brugergenereret video«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, som skabes af en bruger og uploades på en videodelingsplatform af denne bruger eller af enhver anden bruger

bb) »redaktionel beslutning«: en beslutning, der træffes regelmæssigt med henblik på at udøve et redaktionelt ansvar, og som er knyttet til den audiovisuelle medietjenestes daglige drift«.

e) Følgende litra indsættes:

»da) »udbyder af en videodelingsplatform«: en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste«.

f) Litra h) affattes således:

»h) »audiovisuel kommerciel kommunikation«: billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed; sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program eller i en brugergenereret video mod betaling eller lignende modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter bl.a. TV-reklamer, sponsorering, teleshopping og produktplacering«.

g) Litra k) affattes således:

»k) »sponsorering«: ethvert bidrag fra offentlige eller private foretagender eller fysiske personer, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller videodelingsplatformstjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester, videodelingsplatformstjenester, brugergenererede videoer eller programmer med henblik på at promovere deres navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter«.

h) Litra m) affattes således:

»m) »produktplacering«: enhver audiovisuel kommerciel kommunikation, der viser eller omtaler en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program eller en brugergenereret video mod betaling eller lignende modydelse«.

2) Overskriften til kapitel II affattes således:

»ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER«.

3) Artikel 2 ændres som følger:

a) Stk. 3, litra b), affattes således:

»b) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor hovedkontoret er beliggende. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.«

b) Følgende stykker indsættes:

»5a. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere underretter de kompetente nationale tilsynsmyndigheder eller -organer om enhver ændring, der kan påvirke fastlæggelsen af jurisdiktion i overensstemmelse med stk. 2, 3 og 4.

5b. Medlemsstaterne udarbejder og vedligeholder en ajourført liste over de medietjenesteudbydere, som hører under deres jurisdiktion, og angiver, hvilke af kriterierne i stk. 2-5 deres jurisdiktion er baseret på. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen denne liste, herunder eventuelle ajourføringer heraf.

Kommissionen sikrer, at sådanne lister stilles til rådighed i en central database. I tilfælde af uoverensstemmelser mellem listerne kontakter Kommissionen de pågældende medlemsstater med henblik på at finde en løsning. Kommissionen sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har adgang til denne database. Kommissionen gør oplysninger i databasen offentligt tilgængelige.

5c. Hvis de pågældende medlemsstater ved anvendelse af artikel 3 eller 4 ikke er enige om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktionen, forelægger de sagen for Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen kan anmode Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA) om i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), at afgive en udtalelse om spørgsmålet. ERGA afgiver en sådan udtalelse senest 15 arbejdsdage efter Kommissionens anmodning. Kommissionen holder kontaktudvalget, der er nedsat ved artikel 29, behørigt underrettet.

Når Kommissionen vedtager en afgørelse i henhold til artikel 3, stk. 2 eller 3, eller artikel 4, stk. 5, afgør den også, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion.»

4) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.

2. En medlemsstat kan midlertidigt fravige denne artikels stk. 1, hvis en audiovisuel medietjeneste, der leveres af en medietjenesteudbyder, som hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 6, stk. 1, litra a), eller artikel 6a, stk. 1, eller bringer folkesundheden i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare.

Den fravigelse, der er omhandlet i første afsnit, er underlagt følgende betingelser:

- a) medietjenesteudbyderen har i løbet af de foregående 12 måneder mindst to gange tidligere allerede udført en eller flere af de handlinger, der er beskrevet i første afsnit
- b) den pågældende medlemsstat har skriftligt underrettet medietjenesteudbyderen, den medlemsstat, der har jurisdiktion over denne udbyder, og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de forholdsmæssige foranstaltninger, som den agter at træffe, hvis der igen sker en sådan overtrædelse
- c) den pågældende medlemsstat har respekteret medietjenesteudbyderens ret til forsvar og navnlig givet denne udbyder mulighed for at udtrykke sin holdning til de påståede overtrædelser, og
- d) konsultationer med den medlemsstat, der har jurisdiktion over medietjenesteudbyderen, og Kommissionen har ikke ført til en mindelig løsning inden for en måned efter Kommissionens modtagelse af den i litra b) omhandlede underretning.

Senest tre måneder efter modtagelsen af underretningen om de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet, og efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, skal den pålægge den pågældende medlemsstat straks at bringe de pågældende foranstaltninger til ophør.

3. En medlemsstat kan midlertidigt fravige denne artikels stk. 1, hvis en audiovisuel medietjeneste, der leveres af en medietjenesteudbyder, som hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 6, stk. 1, litra b), eller bringer den offentlige sikkerhed i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare, herunder med hensyn til national sikkerhed og forsvar.

Den fravigelse, der er omhandlet i første afsnit, er underlagt følgende betingelser:

- a) den handling, der er omhandlet i første afsnit, har i løbet af de foregående 12 måneder fundet sted mindst én gang
- og

- b) den pågældende medlemsstat har skriftligt underrettet medietjenesteudbyderen, den medlemsstat, der har jurisdiktion over denne udbyder, og Kommissionen om den påståede overtrædelse og om de forholdsmæssige foranstaltninger, som den agter at træffe, hvis der igen sker en sådan overtrædelse.

Den pågældende medlemsstat respekterer den pågældende medietjenesteudbyders ret til forsvar og giver navnlig denne udbyder mulighed for at udtrykke sin holdning til de påståede overtrædelser.

Senest tre måneder efter modtagelsen af underretningen om de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet, og efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, skal den pålægge den pågældende medlemsstat straks at bringe de pågældende foranstaltninger til ophør.

4. Stk. 2 og 3 er ikke til hinder for, at der iværksættes procedurer, forholdsregler eller sanktioner som følge af de pågældende overtrædelser i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion den pågældende medietjenesteudbyder hører.

5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde senest en måned efter den påståede overtrædelse fravige betingelserne i stk. 3, litra a) og b). De foranstaltninger, som er truffet, skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde. Kommissionen undersøger hurtigst muligt, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med EU-retten. Kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er forenelige med EU-retten, skal den kræve, at den pågældende medlemsstat straks bringer disse foranstaltninger til ophør.

6. Hvis Kommissionen mangler oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe en afgørelse i henhold til stk. 2 eller 3, anmoder den inden for en måned efter modtagelsen af underretningen den pågældende medlemsstat om alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan træffe denne afgørelse. Den tidsfrist, som Kommissionen har til at træffe afgørelsen, suspenderes, indtil den pågældende medlemsstat har indgivet sådanne nødvendige oplysninger. Suspendingen af tidsfristen må under ingen omstændigheder vare mere end en måned.

7. Medlemsstaterne og Kommissionen udveksler jævnligt erfaringer og bedste praksis vedrørende den procedure, der er fastlagt i denne artikel, inden for rammerne af kontaktudvalget og ERGA.«

5) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der samordnes ved dette direktiv, forudsat at disse bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten.

2. Hvor en medlemsstat:

- a) har udøvet sin ret til i henhold til stk. 1 at vedtage mere detaljerede eller strengere bestemmelser i offentlighedens interesse og
- b) vurderer, at en medietjenesteudbyder under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en audiovisuel medietjeneste, som helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område,

kan den anmode den medlemsstat, der har jurisdiktion, om at løse eventuelle konstaterede problemer i relation til dette stykke. Begge medlemsstater samarbejder loyalt og hurtigt med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning.

Ved modtagelsen af en begrundet anmodning i henhold til første afsnit, anmoder den medlemsstat, der har jurisdiktion, medietjenesteudbyderen om at overholde de relevante bestemmelser i offentlighedens interesse. Den medlemsstat, der har jurisdiktion, underretter regelmæssigt den anmodende medlemsstat om, hvilke skridt der er truffet for at løse de konstaterede problemer. Senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen underretter den medlemsstat, der har jurisdiktion, den anmodende medlemsstat og Kommissionen om resultaterne og angiver årsagerne hertil, hvis der ikke har kunnet findes en løsning.

Hver af de pågældende medlemsstater kan på ethvert tidspunkt anmode kontaktudvalget om at behandle sagen.

3. Den pågældende medlemsstat kan træffe passende foranstaltninger over for den pågældende medietjenesteudbyder, hvis:

- a) den vurderer, at de resultater, der er opnået ved anvendelse af stk. 2, ikke er tilfredsstillende, og

- b) den har fremlagt beviser for, at medietjenesteudbyderen har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for på de områder, der samordnes ved dette direktiv, at omgå de strengere bestemmelser, der ville være gældende, hvis udbyderen var etableret i den pågældende medlemsstat; sådanne beviser skal gøre det muligt med rimelig sikkerhed at konstatere en sådan omgåelse, uden at det er nødvendigt at bevise, at medietjenesteudbyderen havde til hensigt at omgå de strengere regler.

Sådanne foranstaltninger skal være objektivt nødvendige, skal anvendes på en ikkediskriminerende måde og må ikke gå videre end nødvendigt for at nå de mål, der forfølges.

4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på
- b) den har respekteret den pågældende medietjenesteudbyders ret til forsvar og navnlig givet medietjenesteudbyderen mulighed for at udtrykke sin holdning til den påståede omgåelse og de foranstaltninger, som den underrettende medlemsstat agter at træffe, og
- c) Kommissionen har, efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), truffet afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med EU-retten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. nærværende artikels stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag; Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet.

5. Senest tre måneder efter modtagelsen af den i stk. 4, litra a), omhandlede underretning træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, pålægger den den pågældende medlemsstat at afstå fra at træffe de påtænkte foranstaltninger.

Hvis Kommissionen mangler oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe en afgørelse i henhold til første afsnit, anmoder den inden for en måned efter modtagelsen af underretningen den pågældende medlemsstat om alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan træffe denne afgørelse. Den tidsfrist, som Kommissionen har til at træffe afgørelsen, suspenderes, indtil den pågældende medlemsstat har indgivet sådanne nødvendige oplysninger. Suspenderingen af tidsfristen må under ingen omstændigheder vare mere end en måned.

6. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler og inden for rammerne af deres nationale ret, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion reelt overholder dette direktiv.

7. Direktiv 2000/31/EF finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv. I tilfælde af modstrid mellem direktiv 2000/31/EF og nærværende direktiv har nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 4a

1. Medlemsstaterne tilskynder til anvendelse af samregulering og fremme af selvregulering gennem adfærdskodekser, som vedtages på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem tillader sådan regulering. Disse kodekser skal:

- a) udformes, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater
- b) tydeligt og utvetydigt fastlægge målsætningerne med dem
- c) sikre regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig overvågning og evaluering af opnåelsen af de opstillede målsætninger og
- d) sikre effektiv håndhævelse, herunder effektive og forholdsmæssige sanktioner.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering gennem EU-adfærdskodekser udarbejdet af medietjenesteudbydere, udbydere af videodelingsplatformstjenester eller organisationer, der repræsenterer dem, om nødvendigt i samarbejde med andre sektorer såsom industri og handel samt faglige sammenslutninger eller organisationer og forbrugersammenslutninger eller -organisationer. Disse kodekser skal være således, at de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter på EU-plan og skal overholde stk. 1, litra b)-d). EU-adfærdskodekserne berører ikke de nationale adfærdskodekser.

I samarbejde med medlemsstaterne fremmer Kommissionen udarbejdelsen af EU-adfærdskodekser, hvor det er relevant, i overensstemmelse med nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Underskriverne af EU-adfærdskodekser forelægger udkastene til disse kodekser og ændringer heraf for Kommissionen. Kommissionen rådfører sig med kontaktudvalget om sådanne udkast til adfærdskodekser eller ændringer heraf.

Kommissionen offentliggør EU-adfærdskodekserne og kan gøre behørigt opmærksom på dem.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv og EU-retten, herunder hvis deres nationale uafhængige tilsynsmyndigheder eller -organer konkluderer, at en adfærdskodeks eller dele heraf har vist sig ikke at være tilstrækkelig effektiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen sådanne bestemmelser uden unødigt forsinkelse.«

7) Overskriften på kapitel III affattes således:

»BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER«.

8) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

1. Hver medlemsstat sikrer, at en medietjenesteudbyder under dens jurisdiktion giver modtagerne af en tjeneste let, umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

- a) medietjenesteudbyderens navn
- b) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret
- c) detaljerede oplysninger, som gør det muligt at kontakte medietjenesteudbyderen hurtigt på en direkte og effektiv måde, herunder oplysninger om dens e-mailadresse eller websted
- d) den medlemsstat, der har jurisdiktion over medietjenesteudbyderen, og de kompetente tilsynsmyndigheder eller -organer eller kontrolinstanser.

2. Medlemsstaterne kan vedtage lovgivningsmæssige foranstaltninger, der fastsætter, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ud over de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal gøre oplysninger om deres ejerforhold, herunder de reelle ejere, tilgængelige. Sådanne foranstaltninger skal overholde de pågældende grundlæggende rettigheder, såsom de reelle ejeres ret til respekt for deres privatliv og familieliv. Sådanne foranstaltninger skal være nødvendige og forholdsmæssige og tage sigte på at forfølge et mål af almen interesse.«

9) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

1. Med forbehold af medlemsstaternes forpligtelse til at respektere og beskytte den menneskelige værdighed, sikrer medlemsstaterne med passende midler, at audiovisuelle medietjenester leveret af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde:

- a) tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i chartret
- b) indeholder en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541.

2. De foranstaltninger, der er truffet med henblik på anvendelsen af denne artikel, skal være nødvendige og forholdsmæssige og skal respektere de rettigheder og overholde de principper, der er fastsat i chartret.«

10) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 6a

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at audiovisuelle medietjenester, der leveres af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, og som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser dem. Sådanne foranstaltninger kan omfatte valg af sendetidspunkt, værktøjer til alderskontrol eller andre tekniske foranstaltninger. De skal stå i et rimeligt forhold til programmets mulige skadevirkninger.

Det mest skadelige indhold, såsom umotiveret vold og pornografi, skal være underlagt de strengest mulige foranstaltninger.

2. Mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af medietjenesteudbydere i henhold til stk. 1, må ikke behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

3. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger over for seerne om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Til dette formål bruger medietjenesteudbydere et system, der beskriver de mulige skadevirkninger af indholdet af den enkelte audiovisuelle medietjeneste.

Ved gennemførelsen af dette stykke tilskynder medlemsstaterne til anvendelse af samregulering, jf. artikel 4a, stk. 1.

4. Kommissionen tilskynder medietjenesteudbydere til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med adfærdskodekser for samregulering. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering med henblik på nærværende artikel gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.«

11) Artikel 7 affattes således:

»Artikel 7

1. Medlemsstaterne sikrer uden unødigt forsinkelse, at tjenester leveret af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelige for personer med handicap.

2. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere regelmæssigt aflægger rapport til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer om gennemførelsen af foranstaltningerne omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2022 og derefter hvert tredje år.

3. Medlemsstaterne tilskynder medietjenesteudbydere til at udvikle handlingsplaner for tilgængelighed med sigte på løbende og gradvis at gøre deres tjenester mere tilgængelige for personer med handicap. Sådanne handlingsplaner fremsendes til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.

4. Hver medlemsstat udpeger ét enkelt offentligt tilgængeligt online kontaktpunkt, der er lettilgængeligt, herunder for personer med handicap, for information og klager vedrørende de i denne artikel omhandlede tilgængelighedsspørgsmål.

5. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger i forbindelse med nødsituationer, herunder offentlige meddelelser og annonceringer i tilfælde af naturkatastrofer, som offentliggøres gennem audiovisuelle medietjenester, gives på en måde, der er tilgængelig for personer med handicap.«

12) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 7a

Medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger til at sikre audiovisuelle medietjenester af almen interesse en tilpas fremtrædende plads.

Artikel 7b

Medlemsstaterne træffer passende og forholdsmæssige foranstaltninger for at sikre, at audiovisuelle medietjenester leveret af medietjenesteudbydere ikke uden disse udbyderes udtrykkelige samtykke forsynes med overlays til kommercielle formål eller ændres.

Med henblik på denne artikel præciserer medlemsstaterne de lovgivningsmæssige enkeltheder, herunder undtagelser, navnlig vedrørende beskyttelse af brugernes legitime interesser, og tager samtidig hensyn til de legitime interesser hos de medietjenesteudbydere, som oprindeligt leverede de audiovisuelle medietjenester.«

13) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

1. Medlemsstaterne sikrer, at audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder følgende krav:

- a) Audiovisuel kommerciel kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan; skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt.
- b) Der må ikke bruges subliminale teknikker i audiovisuel kommerciel kommunikation.

- c) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke:
- skade respekten for den menneskelige værdighed
 - indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering
 - tilskynde til adfærd, der er til skade for sundheden eller for sikkerheden
 - tilskynde til adfærd, der er til stor skade for miljøbeskyttelsen.
- d) Alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation om cigaretter og andre tobaksvarer samt om elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere er forbudt.
- e) Audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer må ikke være rettet specifikt mod mindreårige og må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer.
- f) Audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt.
- g) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke skade mindreårige på fysisk, psykisk eller moralsk vis; den må derfor ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre personer eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer.

2. Audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer i on-demand audiovisuelle medietjenester, med undtagelse af sponsorering og produktplacering, skal opfylde kriterierne fastsat i artikel 22.

3. Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med hensyn til underlødigt audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer. Disse kodekser skal tage sigte på effektivt at reducere mindreåriges eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer.

4. Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med hensyn til underlødigt audiovisuel kommerciel kommunikation, som følger med eller er indeholdt i børneprogrammer, om fødevarer og drikkevarer, der indeholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig fedt, transfedtsyrer, salt eller natrium og sukker, som det ikke anbefales at indtage i overdreven mængde i den samlede kost.

Disse kodekser skal tage sigte på effektivt at reducere børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om sådanne føde- og drikkevarer. De skal tilstræbe at sikre, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation ikke fremhæver positive ernæringsmæssige aspekter ved sådanne føde- og drikkevarer.

5. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering med henblik på nærværende artikel gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.»

14) Artikel 10 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer samt elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Nyheds- og aktualitetsprogrammer må ikke sponsoreres. Medlemsstaterne kan forbyde sponsorering af børneprogrammer. Medlemsstaterne kan vælge at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.«

15) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. Denne artikel finder kun anvendelse på programmer, der er produceret efter den 19. december 2009.

2. Produktplacering tillades i alle audiovisuelle medietjenester, bortset fra nyheds- og aktualitetsprogrammer, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og børneprogrammer.

3. Programmer, der indeholder produktplacering, skal opfylde følgende krav:
- a) Deres indhold og plads i en programflade, såfremt der er tale om TV-spredning, eller i et katalog, såfremt der er tale om on-demand audiovisuelle medietjenester, må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.
 - b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og må navnlig ikke indeholde særlig reklameomtale af sådanne varer eller tjenesteydelser.
 - c) De må ikke give de pågældende produkter en unødigt fremtrædende rolle.
 - d) Seerne skal informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering, ved hjælp af en passende markering ved programmets begyndelse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Medlemsstaterne kan fravige kravene i litra d), undtagen når det drejer sig om programmer, der er produceret eller bestilt af en medietjenesteudbyder eller af en virksomhed, der er tilknyttet den pågældende medietjenesteudbyder.

4. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:
- a) cigaretter og andre tobaksvarer samt elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af disse varer
 - b) bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.»

16) Overskriften til kapitel IV udgår.

17) Artikel 12 udgår.

18) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

1. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, der udbyder on-demand audiovisuelle medietjenester, sørger for, at europæiske programmer udgør mindst 30 % af deres kataloger og får en tilpas fremtrædende plads.

2. Hvis medlemsstaterne pålægger medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion at bidrage finansielt til fremstilling af europæiske programmer, herunder via direkte investeringer i indhold og bidrag til nationale fonde, kan de også pålægge medietjenesteudbydere, der målretter deres tjenester mod publikum inden for deres områder, men som er etableret i andre medlemsstater, at yde sådanne finansielle bidrag, der skal være forholdsmæssige og ikkediskriminerende.

3. I det tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, skal det finansielle bidrag kun baseres på indtægterne i målmedlemsstaterne. Hvis den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, opkræver et sådant finansielt bidrag, skal den tage hensyn til eventuelle finansielle bidrag, der er opkrævet af målmedlemsstater. Ethvert finansielt bidrag skal overholde EU-retten, navnlig reglerne for statsstøtte.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 og 2 senest den 19. december 2021 og derefter hvert andet år.

5. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og 2 og redegør herunder for den markedsmæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.

6. Den forpligtelse, der er pålagt i henhold til stk. 1, og det krav, der pålægges medietjenesteudbydere, der målretter deres tjenester mod publikum i andre medlemsstater, jf. stk. 2, finder ikke anvendelse på medietjenesteudbydere med en lav omsætning eller en lille målgruppe. Medlemsstaterne kan også fravige sådanne forpligtelser eller krav, hvor de ville være upraktiske eller ubegrundede i betragtning af arten af eller emnet for de audiovisuelle medietjenester.

7. Kommissionen udsteder retningslinjer vedrørende beregningen af den minimumsandel af europæiske programmer, der er omhandlet i stk. 1, og vedrørende den definition af lille målgruppe og lav omsætning, der er omhandlet i stk. 6, efter at den har rådført sig med kontaktudvalget.»

19) Artikel 19, stk. 2, affattes således:

»2. Isolerede TV-reklamer og teleshoppingindslag skal være tilladt i transmissioner af sportsbegivenheder. Isolerede TV-reklamer og teleshoppingindslag må kun forekomme undtagelsesvis, bortset fra transmissioner af sportsbegivenheder.«

20) Artikel 20, stk. 2, affattes således:

»2. Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af TV-reklamer, teleshoppingindslag eller af begge én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter. Transmissionen af børneprogrammer må afbrydes af TV-reklamer én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter, forudsat at programmet er af en planlagt varighed på over 30 minutter. Transmissionen af teleshoppingindslag er forbudt under børneprogrammer. Der må ikke indsættes TV-reklamer eller teleshoppingindslag i gudstjenester.«

21) Artikel 23 affattes således:

»Artikel 23

1. Andelen af TV-reklame- eller teleshoppingindslag i perioden mellem kl. 06.00 og 18.00 må ikke fylde mere end 20 % af den pågældende periode. Andelen af TV-reklame- eller teleshoppingindslag i perioden mellem kl. 18.00 og 24.00 må ikke fylde mere end 20 % af den pågældende periode.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) annonceringer, som TV-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer eller med programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre enheder, der tilhører den samme TV-koncern
- b) sponsorannonceringer
- c) produktplaceringer
- d) neutrale rammer mellem redaktionelt indhold og TV-reklamer eller teleshoppingindslag og mellem individuelle indslag.«

22) Kapitel VIII udgår.

23) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IXA

BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ VIDEODELINGSPLATFORMSTJENESTER

Artikel 28a

1. En udbyder af en videodelingsplatform etableret på en medlemsstats område, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF, hører med henblik på nærværende direktiv under den pågældende medlemsstats jurisdiktion.

2. En udbyder af en videodelingsplatform, der ikke er etableret på en medlemsstats område i henhold til stk. 1, anses for at være etableret på en medlemsstats område med henblik på dette direktiv, hvis den pågældende udbyder af en videodelingsplatform:

- a) har en modervirksomhed eller en dattervirksomhed, der er etableret på den pågældende medlemsstats område, eller
- b) indgår i en koncern, og en anden virksomhed i denne koncern er etableret på den pågældende medlemsstats område.

I denne artikel forstås ved:

- a) »modervirksomhed«: en virksomhed, der kontrollerer en eller flere dattervirksomheder
- b) »dattervirksomhed«: en virksomhed, der er kontrolleret af en modervirksomhed, herunder enhver dattervirksomhed af den øverste modervirksomhed
- c) »koncern«: en modervirksomhed, alle dens dattervirksomheder og alle andre virksomheder, der har økonomiske og retlige, organisatoriske forbindelser til dem.

3. Med henblik på anvendelsen af stk. 2 gælder det, at hvis modervirksomheden, dattervirksomheden eller de andre virksomheder i koncernen er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor dennes modervirksomhed er etableret, eller, hvis denne ikke er etableret i en medlemsstat, i den medlemsstat, hvor udbyderens dattervirksomhed er etableret, eller, hvis denne ikke er etableret i en medlemsstat, i den medlemsstat, hvor den anden virksomhed i koncernen er etableret.

4. For så vidt angår anvendelsen af stk. 3 gælder det, at hvis der findes flere dattervirksomheder, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor en af dattervirksomhederne først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

Hvis der findes flere andre virksomheder i koncernen, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor en af disse virksomheder først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse med den pågældende medlemsstats økonomi.

5. I forbindelse med nærværende direktiv finder artikel 3 og artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF anvendelse på udbydere af videodelingsplatforme, der anses for at være etableret i en medlemsstat, jf. nærværende artikels stk. 2.

6. Medlemsstaterne udarbejder og vedligeholder en ajourført liste over de udbydere af videodelingsplatforme, der er etableret eller anses for at være etableret på deres område, og angiver, hvilke kriterier, jf. stk. 1-4, deres jurisdiktion er baseret på. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen denne liste, herunder eventuelle ajourføringer heraf.

Kommissionen sikrer, at disse lister stilles til rådighed i en central database. I tilfælde af uoverensstemmelser mellem listerne kontakter Kommissionen de pågældende medlemsstater med henblik på at finde en løsning. Kommissionen sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har adgang til denne database. Kommissionen gør oplysningerne i databasen offentligt tilgængelige.

7. Hvis de pågældende medlemsstater ved anvendelse af denne artikel ikke er enige om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktionen, forelægger de sagen for Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen kan anmode ERGA om i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), at afgive en udtalelse om spørgsmålet. ERGA afgiver en sådan udtalelse senest 15 arbejdsdage efter Kommissionens anmodning. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet.

Artikel 28b

1. Med forbehold af artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF sikrer medlemsstaterne, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer passende foranstaltninger for at beskytte

- a) mindreårige mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling, i overensstemmelse med artikel 6a, stk. 1
- b) offentligheden mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i chartret
- c) offentligheden mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation med indhold, hvis udbredelse udgør en aktivitet, der i henhold til EU-retten er en strafbar handling, dvs. en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som fastsat i artikel 5, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU (*) og lovovertrædelser vedrørende racisme og fremmedhad som fastsat i artikel 1 i rammeafgørelse 2008/913/RIA.

2. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion opfylder kravene i artikel 9, stk. 1, med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, der markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme.

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer passende foranstaltninger for at opfylde de krav, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, for så vidt angår audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme, under hensyntagen til den begrænsede kontrol, der udøves af disse videodelingsplatforme over sådan audiovisuel kommerciel kommunikation.

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme tydeligt informerer brugerne, hvis programmer og brugergenererede videoer indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation, såfremt der er givet oplysning om sådan kommunikation i henhold til stk. 3, tredje afsnit, litra c), eller hvis udbyderen har kendskab hertil.

Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med henblik på effektivt at begrænse børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om fødevarer og drikkevarer, der indeholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig fedt, transfedtsyrer, salt eller natrium og sukker, som det ikke anbefales at indtage i overdreven mængde i den samlede kost. Disse kodekser skal tilsigte at sikre, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation ikke fremhæver positive ernæringsmæssige aspekter ved sådanne fødevarer og drikkevarer.

3. Med henblik på stk. 1 og 2 fastlægges passende foranstaltninger i lyset af det pågældende indholds art, den skade, som det kan forvolde, karakteristikaene ved den kategori af personer, der skal beskyttes, og de rettigheder og legitime interesser, der er på spil, herunder hos udbydere af videodelingsplatforme og de brugere, der har skabt eller uploadet indholdet, samt offentlighedens interesse.

Medlemsstaternes sikrer, at alle udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer sådanne foranstaltninger. Disse foranstaltninger skal være gennemførlige og forholdsmæssige og tage hensyn til videodelingsplatformstjenestens størrelse og den udbudte tjenestes art. Disse foranstaltninger må ikke føre til nogen forudgående kontrolforanstaltninger eller upload-filtrering af indhold, som ikke er i overensstemmelse med artikel 15 i direktiv 2000/31/EF. Med henblik på beskyttelse af mindreårige, jf. nærværende artikels stk. 1, litra a), skal det mest skadelige indhold være underlagt de strengeste adgangskontrolforanstaltninger.

Disse foranstaltninger omfatter alt efter hvad der er relevant:

- a) inddragelse og anvendelse som en del af videodelingsplatformstjenestens betingelser og vilkår af de i stk. 1 omhandlede krav
- b) inddragelse og anvendelse som en del af videodelingsplatformstjenestens betingelser og vilkår af de krav, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, til audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af udbydere af videodelingsplatforme
- c) en funktion, der giver brugere, som uploader brugergenererede videoer, mulighed for at angive, om sådanne videoer, så vidt de ved eller med rimelighed kan forventes at vide, indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation
- d) etablering og opretholdelse af gennemsigtige og brugervenlige mekanismer, som brugere af en videodelingsplatform kan bruge til over for udbyderen af platformen at indberette indhold som omhandlet i stk. 1, der udbydes på platformen
- e) etablering og opretholdelse af systemer, hvorigennem udbydere af videodelingsplatforme over for deres brugere redegør for, hvordan der er fulgt op på den i litra d) omhandlede indberetning
- f) etablering og opretholdelse af systemer til alderskontrol af brugere af videodelingsplatforme for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling
- g) etablering og opretholdelse af systemer, der er lette at bruge og gør det muligt for brugere af videodelingsplatforme at bedømme det i stk. 1 omhandlede indhold
- h) sikring af forældrekontrollsystemer, der styres af slutbrugeren, for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling
- i) etablering og opretholdelse af gennemsigtige procedurer, der er lette at følge og effektive, til at behandle og afgøre klager fra brugere til udbyderen af videodelingsplatforme i forbindelse med gennemførelsen af de i litra d)-h) omhandlede foranstaltninger
- j) sikring af effektive foranstaltninger og værktøjer til fremme af mediekendskab og iværksættelse af oplysningskampagner rettet mod brugerne om disse foranstaltninger og værktøjer.

Mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af udbydere af videodelingsplatforme i henhold til tredje afsnits litra f) og h), må ikke behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

4. Med henblik på gennemførelsen af foranstaltningerne i nærværende artikels stk. 1 og 3 tilskynder medlemsstaterne til at anvende samregulering, jf. artikel 4a, stk. 1.

5. Medlemsstaterne fastlægger de nødvendige mekanismer til at vurdere, om de i stk. 3 omhandlede foranstaltninger, som udbydere af videodelingsplatforme har truffet, er hensigtsmæssige. Medlemsstaterne overlader vurderingen af disse foranstaltninger til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.

6. Medlemsstaterne kan pålægge udbydere af videodelingsplatforme foranstaltninger, som er mere detaljerede eller strengere end de i denne artikels stk. 3 omhandlede foranstaltninger. Når de vedtager sådanne foranstaltninger, overholder medlemsstaterne de krav, der er fastsat i gældende EU-ret, f.eks. dem, der er fastsat i artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF eller artikel 25 i direktiv 2011/93/EU.

7. Medlemsstaterne sikrer, at der findes udenretlige klagemekanismer med henblik på bilæggelse af tvister mellem brugere og udbydere af videodelingsplatforme vedrørende anvendelsen af stk. 1 og 3. Sådanne mekanismer skal muliggøre uvildig bilæggelse af tvister og ikke fratage brugeren den retlige beskyttelse, der ydes efter national ret.

8. Medlemsstaterne sikrer, at brugere kan gøre deres rettigheder gældende ved en domstol med hensyn til udbydere af videodelingsplatforme i henhold til stk. 1 og 3.

9. Kommissionen tilskynder udbydere af videodelingsplatforme til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med de i stk. 4 nævnte adfærdskodekser for samregulering.

10. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).«

24) Overskriften til kapitel XI affattes således:

»**MEDLEMSSTATERNES TILSYNSMYNDIGHEDER OG -ORGANER**«

25) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

1. Hver enkelt medlemsstat udpeger én eller flere nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller begge dele. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder og/eller organer er juridisk adskilt fra regeringen og funktionelt uafhængige af deres respektive regeringer og af ethvert andet offentligt eller privat organ. Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at etablere myndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer udøver deres beføjelser uvildigt og gennemsigtigt og i overensstemmelse med målsætningerne for dette direktiv, navnlig med hensyn til mediepluralisme, kulturel og sproglig mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, tilgængelighed, ikkeforskelsbehandling, det indre markeds funktion og fremme af fair konkurrence.

De nationale tilsynsmyndigheder eller organer må ikke opsøge eller modtage instrukser fra noget andet organ med hensyn til udøvelsen af de opgaver, som de har fået tildelt i henhold til national ret, der gennemfører EU-ret. Dette er ikke til hinder for, at der kan føres tilsyn i overensstemmelse med national forfatningsret.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheders eller -organers kompetencer og beføjelser, samt metoderne til at holde myndighederne og organerne ansvarlige, er klart retligt defineret.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller organer har tilstrækkelige økonomiske og menneskelige ressourcer samt håndhævelsesmæssige beføjelser til at varetage deres funktioner effektivt og til at bidrage til ERGA's arbejde. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer tildeles deres egne årlige budgetter, der skal offentliggøres.

5. Medlemsstaterne fastlægger i deres nationale ret betingelserne og procedurerne for udnævnelse og afskedigelse af lederne af nationale tilsynsmyndigheder og -organer eller medlemmerne af det kollegiale organ, der varetager denne ledelsesfunktion, herunder varigheden af mandatet. Procedurerne skal være gennemsigtige, ikkediskriminerende og sikre den nødvendige grad af uafhængighed. Lederen af en national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan eller medlemmerne af det kollegiale organ, der varetager ledelsesfunktionen i en national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan, kan afskediges, hvis de ikke længere opfylder de betingelser, der kræves for at varetage deres opgaver, som på forhånd er fastlagt på nationalt plan. Enhver beslutning om afskedigelse skal være behørigt begrundet, være genstand for forudgående meddelelse og offentliggøres.

6. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive klagemekanismer på nationalt plan. Klageinstansen, som kan være en domstol, skal være uafhængig af de parter, som er involveret i klagen.

Klagesagen har ikke opsættende virkning for den afgørelse, som den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan har truffet, medmindre der træffes foreløbige foranstaltninger i overensstemmelse med national ret.«

26) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 30a

1. Medlemsstaterne sikrer, at nationale tilsynsmyndigheder eller -organer træffer passende foranstaltninger med henblik på at give hinanden og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig artikel 2, 3 og 4.

2. Når nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i forbindelse med udvekslingen af oplysninger i henhold til stk. 1 modtager oplysninger fra en medietjenesteudbyder der hører under deres jurisdiktion om, at udbyderen vil levere en tjeneste, som helt eller fortrinsvis er rettet mod publikum i en anden medlemsstat, underretter den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan i den medlemsstat, der har jurisdiktion, den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan i målmedlemsstaten.

3. Hvis tilsynsmyndigheden eller -organet i en medlemsstat, hvis område er mål for en medietjenesteudbyder, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, sender en anmodning vedrørende denne udbyders aktiviteter til tilsynsmyndigheden eller -organet i den medlemsstat, der har jurisdiktion over udbyderen, gør sidstnævnte tilsynsmyndighed eller -organ sit yderste for at tage stilling til anmodningen inden for to måneder, uden at dette berører de strammere tidsfrister, der gælder i henhold til dette direktiv. Tilsynsmyndigheden eller -organet i målmedlemsstaten forelægger efter anmodning alle oplysninger, der kan bidrage til at tage stilling til anmodningen, for tilsynsmyndigheden eller -organet i den medlemsstat, der har jurisdiktion.

Artikel 30b

1. Herved etableres Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA).

2. Den består af repræsentanter for nationale tilsynsmyndigheder eller -organer på området for audiovisuelle medietjenester, hvis primære ansvar er at føre tilsyn med audiovisuelle medietjenester, eller, hvis der ikke findes nogen national tilsynsmyndighed eller noget tilsynsorgan, af andre repræsentanter, som de har valgt gennem egne procedurer. En repræsentant for Kommissionen deltager i ERGA's møder.

3. ERGA har til opgave at

a) bistå Kommissionen med teknisk ekspertise i forbindelse med:

- dens opgave med at sikre en ensartet gennemførelse af dette direktiv i alle medlemsstater
- spørgsmål vedrørende audiovisuelle medietjenester inden for dens kompetenceområde

b) udveksle erfaringer og bedste praksis vedrørende anvendelse af regelsættet for audiovisuelle medietjenester, herunder om tilgængelighed og mediekendskab

c) samarbejde og forsyne sine medlemmer med de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig med hensyn til artikel 3, 4 og 7

d) afgive udtalelser efter anmodning fra Kommissionen om de tekniske og faktuelle aspekter af de i artikel 2, stk. 5c, artikel 3, stk. 2 og 3, artikel 4, stk. 4, litra c), og artikel 28a, stk. 7, omhandlede spørgsmål.

4. ERGA vedtager selv sin forretningsorden.«

27) Artikel 33 affattes således:

»Artikel 33

Kommissionen fører tilsyn med medlemsstaternes anvendelse af dette direktiv.

Senest den 19. december 2022 og hvert tredje år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Senest den 19. december 2026 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en efterfølgende evaluering, der om nødvendigt ledsages af forslag til gennemgang af dette direktiv, af dets effekt og merværdi.

Kommissionen holder kontaktudvalget og ERGA behørigt orienteret om ERGAS henholdsvis kontaktudvalgets program og aktiviteter.

Kommissionen sikrer, at oplysninger fra medlemsstaterne om enhver foranstaltning, som de har truffet på de områder, der samordnes ved dette direktiv, meddeles til kontaktudvalget og ERGA.«

28) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 33a

1. Medlemsstaterne fremmer og træffer foranstaltninger til udvikling af mediekendskab.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2022 og hvert tredje år derefter.
3. Kommissionen udstikker, efter at have rådført sig med kontaktudvalget, retningslinjer for omfanget af sådanne underretninger.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 19. september 2020. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. november 2018.

På Europa-Parlamentets vegne
A. TAJANI
Formand

På Rådets vegne
K. EDTSTADLER
Formand

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA